

MIÊN MIÊN

Tình dục của gấu trúc

熊猫 (Panda Sex)

TÌNH DỤC CỦA GẤU TRÚC

Nguyên tác: **Panda sex**

---* ❖ *---

Tác giả: **Miên Miên**

Nhà xuất bản **Văn Hóa Sài Gòn**

Phát hành: **Chibooks**

Nguồn text: **Internet**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

CHƯƠNG 1

Sau Lễ Tang Của Bộ Nhỏ

Tặng tất cả những vị khách đặc biệt

Sau chín giờ tối thứ Sáu tại căn nhà trên đường Bao Anh Phúc

Sinh nhật của Bao là bữa tiệc của những nhân vật thời trang.

Nơi này hỗn độn với mọi chủng người với các màu da và các loại ngôn ngữ khác nhau, rì rầm nói chuyện riêng.

Người chế tạo nước hoa K cứ liên tục chụp ảnh. Cô vừa đi dự một tang lễ về.

Bao bước tới ôm K.

K ngẩng đầu lên. Cô có khuôn mặt đầy nếp nhăn của thiên thần.

Gần đây cô chế tạo ra một loại nước hoa có tên “Bối cảnh Trung Quốc”.

K cho Bao xem những bức ảnh vừa chụp.

K: Tiệc sinh nhật hàng năm của em luôn chỉ có những khuôn mặt giống nhau. Những người này, từng người lại có khuôn mặt bản của thiên thần.

Cách đó không xa, có một cô gái cao gầy. Cô ấy đang nói tiếng Anh.

Thông tin về cô gái cao gầy này phần lớn đều là những tin không xác định được.

Cô ấy thường xuyên tài trợ một số hoạt động nghệ thuật, cho nên chúng tôi gọi cô ấy là Nhà tài trợ.

Nhà tài trợ: Mình vừa đi Miami, cho nên da mới biến thành màu này. Cậu có biết Thượng Hải thiếu cái gì không? Thượng Hải thiếu biển lớn. Mình cần thường xuyên ngồi trên bãi biển ngắm bầu trời xanh, đọc sách cạnh các bạn thân. Mình ngồi đó tắm nắng, ngồi chờ ra không suy nghĩ gì hết. Chỉ nghĩ ngơi mà thôi, mình cần nghỉ ngơi.

Trong một căn phòng khác.

Một người nam và một người nữ ngồi ở đó. Bên ngoài cửa sổ là vườn hoa tối đen.

Họ ngồi đối diện với chiếc ti vi nhỏ.

Cô gái là công chúa trong phim có bối cảnh của Thượng Hải.

Ánh mắt cô ấy xem ti vi vừa yếu đuối vừa dịu dàng.

Ở nơi này, chúng tôi gọi cô ấy là ABC.

Một số người luôn như vậy, cho dù họ đã là trai già nhưng vẫn lưu giữ được con mắt, thân hình trai trẻ. Khi họ ngồi bên cạnh các cô gái, khi họ nhìn bạn nói chuyện, đôi khi giống như bị gió thổi vào mắt vậy. Đôi mắt đó sáng long lanh như có nước mắt.

Anh ấy từng là đại diện hoàn chỉnh cho một thời đại ngắn ngủi.

Hai mươi tuổi đã trở thành thần tượng, một nhà thơ, một ca sĩ.

Tiếng violon của anh, tiếng đàn guitar của anh giống như ánh trăng cuối cùng trước bình minh.

Một hôm anh tự biên tự diễn một bộ phim, bỗng chốc anh được hàng trăm hàng vạn người yêu mến.

Giữa ánh sáng và bóng tối, khuôn mặt và cơ thể anh rất phù hợp với yêu cầu trong mộng của một số người.

Anh du lãng trong các khoảng không gian, thời gian khác nhau. Anh hy vọng có thể vì lý do đó có thể

nhìn rõ những màu sắc từ địa ngục tới thiên đường.

Anh thừa nhận, đối với anh, biểu diễn là sự hưởng thụ.

Lúc đóng phim, anh luôn tạo vẻ tượng tưng bất cần mang tới một kiểu ấn tượng cho mọi người: Anh ấy chính là bản thân của vai diễn đó.

Ở đây, chúng tôi gọi anh ấy là Diễn viên.

Chiếc ti vi nhỏ trước mặt là quà của ABC tặng cho Diễn viên.

ABC: Đây là chiếc ti vi giống như mọi chiếc ti vi thu phát sóng khác. Nhưng anh có thể thay đổi nội dung phát sóng, thậm chí cả biểu lộ cảm xúc của nó. Chỉ cần anh chịu bỏ thời gian. Anh cũng có thể biên tập phần nội dung anh đã quay từ nút bấm này vào ti vi. Ví dụ, anh có thể dùng tiếng nói chuẩn khi đọc tin tức của phát thanh viên để đọc tin tức anh làm. Đương nhiên anh chỉ có thể thay đổi cho bản thân anh xem mà thôi, không thể gửi đi những chương trình đã bị anh thay đổi được.

Diễn viên hý hoáy với nút bấm chiếc ti vi. Anh rất thích chiếc ti vi này.

Diễn viên: Chỉ cần thay đổi cho mình xem, ý tưởng này thật hay!

Diễn viên: Tôi phải quay một bộ phim vì chiếc ti vi này.

Diễn viên mở máy quay camera luôn đem theo người, ngắm thẳng vào chiếc ti vi đang sắp sửa phát băng vừa mới được quay chiều hôm nay.

Trong băng có một số người trẻ tuổi mặc lễ phục đen.

Họ đứng thành hàng tại đó, ánh mắt nhìn ra xa.

Họ cùng nhìn về một phía, nét mặt rất nghiêm túc.

Đây là cảnh trong lễ tang Diễn viên mới quay ban sáng.

Người chủ trì tang lễ là hai chị em.

Cô em chính là người yêu của Diễn viên.

Người trẻ tuổi chết đột ngột kia tên là Bọ Nhỏ. Anh ta là bạn từ nhỏ của hai chị em, đồng thời cũng là bạn tốt của Diễn viên.

Ổng kính máy quay chĩa vào Cô chị.

Trên tóc cô ấy cài một bông hoa sơn trà nhỏ màu đen.

Không khí xung quanh mắt cô dường như đang run rẩy.

Cô chị có vẻ lạnh lùng trời phú.

Cô ấy cũng từng là diễn viên.

Mấy năm trước cô ấy mở công ty đĩa hát, cùng thời điểm đó cô còn thay người khác quản lý chi nhánh thuê ô tô.

Chi nhánh thuê ô tô này rất đặc biệt.

Chi nhánh thuê ô tô này có một số xe jeeps và xe việt dã. Công ty còn thuê một tốp lái xe trẻ.

Xe của chi nhánh chỉ cho thuê theo nhóm ba người trở lên, không cho cá nhân thuê.

Mỗi xe quy định chỉ được ngồi một người.

Giữa các xe với nhau còn trang bị máy bộ đàm.

Thuê xe của chi nhánh bắt buộc phải thuê cả lái xe của chi nhánh.

Hôm nay trong tang lễ có rất nhiều người đều là tài xế của cô.

Ổng kính máy quay chuyển từ Cô chị sang Cô em.

Vẻ ngây thơ trên khuôn mặt Cô em lồ lộ nhưng biến đổi khó lường.

Sự việc thú vị xảy ra rồi.

Ông Đàm - chủ câu lạc bộ Bon Bon cũng có mặt trong tang lễ.

Ông Đàm đi xuyên qua đám người tới trước mặt Cô chị, nói gì đó với cô ấy.

Diễn viên phát lại tình tiết này.

ABC: Họ đang nói gì vậy?

Diễn viên: Nhìn bên phải ông Đàm.

Anh lại phát lại tình tiết này một lần nữa.

Một người đàn ông nước ngoài đi ngang qua ông Đàm.

Ổng kính lại chuyển sang Cô chị. Cô chị dường như vừa nghe ông Đàm nói, vừa nhìn sang người đàn ông nước ngoài kia.

Ổng kính chuyển sang người đàn ông nước ngoài, anh ta vừa đi vừa nhìn chăm chăm Cô chị.

Họ đều khẽ gật đầu, dường như cơn gió nhẹ thổi bay tóc họ.

Diễn viên: Hai người họ đối diện nhau rồi.

Diễn viên: Nếu như không vì tới gặp em, anh có thể quay được những gì nhỉ?

Diễn viên: Đó là người lạ. Dường như không ai biết anh ta là ai.

Cảnh cuối trên máy quay: Cô em và một hàng đàn ông trẻ đang cùng nhìn về một phía.

Đối với Cô em, điều nổi tiếng nhất lại là sông bạc do cô tổ chức.

Cô thường xuyên tổ chức sông bạc trong phòng trưng bày ở số năm mươi đường Mạc Can Sơn. Sông bạc của cô chỉ tiếp nhận những cô gái Thượng Hải.

ABC nhìn chăm chú vào chiếc ti vi.

Cô vẫn không thể tin nổi đây lại là một đám tang.

Diễn Viên kéo ABC ra khỏi phòng. Họ chuẩn bị đi cầu số 8 xem biểu diễn múa rối.

Bao gọi Diễn Viên và ABC.

Bao muốn giới thiệu Nhà Tài Trợ với Diễn Viên, bởi tối nay Nhà Tài Trợ muốn tới chơi ở sông bạc của Cô em.

Diễn Viên: Tôi biết cô ấy.

Diễn Viên: Thượng Hải thật giống như một thị trấn nhỏ.

Ba năm trước Diễn Viên biết cô gái có tên Nhà Tài Trợ.

Lúc đó Diễn Viên là một du khách tới Thượng Hải với ý đồ làm lành với cô bạn gái Thượng Hải mới chia tay.

Diễn Viên và Cô em trở thành người yêu của nhau lúc mười chín tuổi. Lúc yêu nhau, họ từng chia tay rất nhiều lần.

Khi đó Nhà Tài Trợ cũng không phải Nhà Tài Trợ.

Cô ấy là một vật hy sinh. Đó là một tuần rất dài. Hàng ngày ít nhất có một máy quay hình chĩa về cô, đôi khi là ba, thậm chí bốn cái.

Hàng ngày cô cảm thấy mình rất khó coi. Ngày nào cũng nổi cáu.

Ngày lại ngày cô tỉnh dậy và luôn cảm thấy bị thương và chán nản. Thậm chí cô còn tưởng tượng rằng tự thuê một hung thủ để giết chính mình.

Lúc cô đang tuyệt vọng nhất, cô nhận được một cú điện thoại. Cô ấy nhìn thấy một người đàn ông trẻ. Anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời.

Cô ấy thốt lên, Trời ơi! Nghe giọng anh, em cứ tưởng anh đã già rồi cơ.

Câu nói này hóa ra đã bị xóa đi.

Đêm đó quán YY's có tiệc, họ còn đi Babe Face, DKD.

Đó đều là những chuyện xảy ra từ ba năm trước.

Tối hôm đó cô hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ lên giường cùng anh.

Họ đều say rồi, hơn nữa cô cũng không cảm thấy người đàn ông này hấp dẫn.

Giữa họ không xuất hiện những câu nói kích thích lòng người nữa, nhưng họ đều rất vui.

Cuối cùng cô ấy tỉnh lại trên giường trong nhà cô ấy.

Lúc đó điều hòa nóng trong nhà cô ấy đã hỏng hoàn toàn.

Cô ấy quay đầu lại, anh hôn cô. Anh ấy hôn cô giống như một người bạn trai đã lâu.

Cô thấy anh hôn rất tự nhiên. Hơi thở của anh rất ấm áp, hơi thở đó làm tan chảy mọi khả năng.

Từ lúc đó trở đi, cô không còn nhớ tới nụ hôn của bất kỳ một người đàn ông nào khác.

Lúc anh hôn cô, cô cố tình hỏi anh tên gì?

Anh lặng lẽ nói tên mình.

Anh nói muốn về khách sạn ăn thứ gì đó.

Họ cùng nhau trở về khách sạn.

Anh gọi một bát cơm và một chiếc hamburger.

Cô cười mãi vì cách ăn của anh. Anh giải thích cơm có thể giúp dạ dày của anh dễ chịu một chút.

Họ giống như đôi tình nhân thất lạc đã lâu, không ngừng hôn nhau như chuồn chuồn đập nước. Dường như tất cả mọi người trên thế giới đều trốn hết cả, mọi niềm vui đều không thể tươi mới hơn được nữa. Họ không nói không rằng trong bóng đêm. Dường như họ liên tục làm tình, vừa làm tình vừa hôn nhau. Cơ thể họ, ga giường ướt đầm mồ hôi. Có vẻ như anh có thể nhìn thấy mọi thứ của cô. Có vẻ như cô đang có được phần trữ tình nhất của anh.

Anh nói chúng mình đều là người giống nhau, đừng cho anh đồ giả.

Câu nói này khiến cô hơi kinh ngạc, cả đời này chắc không quên được.

Đây là vấn đề của con gái Thượng Hải. Họ luôn muốn thể hiện sự xuất sắc trên giường. Họ chưa từng thả lỏng thật sự.

Anh ấy đang thay đổi hình thức thân mật của cô với đàn ông.

Và dường như cô cũng chưa từng hôn thân mật như vậy với đàn ông.

Cùng thời điểm này, anh bắt đầu nghiện cô.

Những lời anh nói, cho dù đã nói không biết bao nhiêu lần nhưng khi anh nói lại, vẫn luôn khiến người nghe tin rằng đó là lần đầu anh nói. Và anh chỉ nói cho một người nghe mà thôi.

Từ lúc họ quen nhau tới lúc anh lên máy bay rời xa, Thượng Hải mưa liên ba ngày hai đêm.

Họ đều không hỏi đối phương đã có người yêu chưa.

Dường như họ luôn trên giường.

Họ đều muốn dâng hiến bản thân, cố biểu hiện thật xuất sắc, cố gắng hết sức để đối phương hài lòng.

Tình dục của họ vừa ngọt ngào, đẹp đẽ lại sâu sắc.

Họ giấu kỹ mọi khuyết điểm cũng như nỗi hồ nghi của chính mình.

Họ đều rất cẩn trọng, đồng thời cũng cảm kích trong lòng.

Khi im lặng, họ đều rất quyến rũ.

Xem ra mọi thứ đều rất hoàn hảo.

Anh trẻ hơn cô rất nhiều. Nhưng cô thích gối đầu lên đầu gối anh.

Còn anh thì vuốt ve cô giống như một vị quốc vương đang vuốt ve em gái của chính mình vậy.

Anh nhìn vào máy vi tính, còn cô ngồi trên giường thần ra ngắm anh. Mãi tới lúc anh nói “Hôn anh đi”, cô mới tỉnh lại.

Lúc này khi chỉ còn một mình đứng trong thang máy trong khách sạn, cô bỗng sợ hãi.

Trong nỗi lo sợ, cô xây dựng sự mong chờ.

Cô nói mình ghét phải lên giường với người đàn ông ngày mai lên máy bay. Cô mệt mỏi chán nản quá rồi.

Anh nói sẽ giữ liên lạc thường xuyên với cô.

Anh nói mỗi lần chúng mình gặp nhau sẽ hiểu thêm về người kia. Sự việc sẽ càng ngày càng tốt hơn mà thôi.

Từ trước tới giờ chưa có du khách nào nói như vậy với cô.

Nhưng sự việc làm sao có thể càng ngày càng tốt lên được chứ? Bởi bản thân sự việc đã tốt như vậy rồi mà.

Du khách đối với cô mà nói đồng nghĩa với tình dục và tình yêu miễn thuế. Thượng Hải giống như một cửa hàng miễn thuế lớn.

Cô ghét du khách. Nhưng cô luôn nảy sinh tình yêu với du khách, cô chán ngán với tình trạng này rồi.

Lúc anh nói lời tạm biệt với cô, lúc họ làm tình với nhau lần cuối, anh đã nhấn mạnh từng lời với cô rằng:

Phải tin rằng bản thân em rất đẹp. Điều này rất quan trọng.

Cô cố tình không hỏi anh dùng hình thức liên lạc nào. Nhưng khi anh vừa đi, cô liền tìm thấy địa chỉ thư điện tử của anh trong chiếc máy vi tính anh đã sử dụng.

Cô viết thư cho anh: Khi em tỉnh lại, em sẽ đánh vần tên anh hai lần rõ ràng như vậy, dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy! Đây chính là cách anh dừng lại trong miệng em.

Đây đều là chuyện của ba năm trước.

Anh đã khiến cô thay đổi hoàn toàn, sau đó nhanh chóng khiến cô mệt mỏi cả thể chất lẫn tinh thần.

Cô đã phải mất hai năm rưỡi để nhận rõ được ba ngày hai đêm này.

Cô lại bị tổn thương một lần nữa. Chính vì điều này, cô đã chịu đủ mọi dằn vặt. Đường như sự xuất hiện của anh là để lấy mạng của cô.

Cô trở nên hư danh, kịch hóa, siêu thực hơn.

Cô thay đổi toàn bộ kịch pháp. Nhưng cuối cùng khi quỳ trước mặt anh, cô lại tự nhiên và chân thực

như vậy.

Cơ thể cô chỉ muốn có anh, không ngừng muốn có anh. Điều này hoàn toàn không phải là vì anh đã làm tình rất tốt.

Nếu như điều này không phải là tình yêu, thế thì trên đời này không tồn tại tình yêu.

Mãi tới khi cô có thể chấp nhận những tháng ngày không có anh, cũng là lúc cô không bao giờ còn có thể chấp nhận bất cứ một người nào khác nữa.

Mãi tới khi có người nhìn thấy ngày tháng năm sinh của họ và nói lại với cô rằng: Kiếp trước cô nợ người ta, rõ ràng anh ấy tới để đòi nợ. May mà hai người chia tay, nếu không chắc chắn một người sẽ phải chết.

Cũng từ đó cô không còn tin rằng trên thế giới này tồn tại tình yêu.

Cô nghĩ nếu như có kiếp trước, kiếp trước của kiếp trước, nếu như họ không cần thiết mỗi lần lại phải xác nhận lại đối phương là ai, vậy thì họ chắc chắn đã không phải sống mệt như vậy.

Hiện tại, Diễn Viên đang ngắm nhìn cô gái có tên Nhà Tài Trợ trong ánh nến.

Tiếng Anh của cô ấy đôi khi lẫn giọng London, đôi lúc lại lẫn giọng New York. Tiếng mẹ đẻ của cô ấy lúc giống tiếng Thượng Hải, lúc lại giống tiếng của cô gái thời trang Bắc Kinh. Điều này quyết định bởi cô đang nói chuyện cùng ai.

Bản thân cô, cũng như phần lớn những người đang nghe cô nói, đều không nhận thấy điều này.

Bởi mọi thứ đều không rõ ràng lắm.

Nhà Tài Trợ: Cái khó là có lúc chúng ta yếu đuối. Chúng ta cần sự giúp đỡ của những người được cho là nhân vật quan trọng, hoặc là người có tiền. Trong tình hình chung là phần khiến người ta đau xót. Bởi sự thật chỉ có một số ít người trong số bọn họ hiểu được và chia sẻ với chúng tôi.

Diễn Viên: Tôi cũng muốn tên của tôi có thể được gọi là Nhà Tài Trợ.

Tiểu Bao: Ở Thượng Hải, bạn cần may mắn hơn cả may mắn.

Bên ngoài mưa rất to.

Buổi đêm ở Thượng Hải luôn được coi là an toàn.

Bao không có cách nào để nói chuyện thực sự với bất kỳ ai.

Một nữ diễn viên đang cai thuốc: Trước đây tôi ở một mình, nhưng ở nhà tôi, ngoài nhà vệ sinh ra những nơi khác đều không cho phép hút thuốc. Phương pháp cai thuốc tốt nhất chính là kiên quyết làm được việc không hút thuốc trong phòng. Như vậy có thể hút ít thuốc. Kết quả là mọi người đều vào nhà vệ sinh hút thuốc. Ở nhà tôi những câu chuyện lý thú nhất đều diễn ra trong nhà vệ sinh. Tôi thường xuyên nói nên đặt một chiếc máy ghi âm nhỏ trong nhà vệ sinh để ghi lại tất cả những câu chuyện.

Cô diễn viên đang cai thuốc bỗng ngừng lại không nói nữa. Cô ấy quay đầu lại ngắm nghía Nhà Tài Trợ ở phía xa.

Cô diễn viên đang cai thuốc: Cô gái này gia nhập quá sâu vào giới kịch Thượng Hải! Cô ấy là người giả mạo, nhưng cô ấy rất tin những cái này. Cô ấy có đôi mắt điển hình của người con gái Thượng Hải. Bạn sẽ không tin những cô gái có đôi mắt này được đâu. Bạn sẽ không thể hiểu nổi những cô gái Thượng Hải loại này đâu, họ không có sự thật. Mọi thứ tới chỗ của họ đều sẽ bị chuyển sang chỗ khác, thành thứ khác. Những người nhạy cảm sẽ thích họ.

SAU MƯỜI MỘT GIỜ TỐI THỨ SÁU TRONG XE TRÊN CẦU VƯỢT ĐƯỜNG DIÊN AN

ABC lái xe, Diễm Viên ngồi sau.

ABC: Đã quá mười một giờ rồi ư? Nhanh thật đấy! Đèn tắt hết rồi.

ABC: Em thích sau khi tắt điện lên cầu vượt. Lúc này Thượng Hải có vẻ đỡ chật chội hơn.

Diễm Viên: Giống như Thượng Hải thập kỷ chín mươi. Anh thích Thượng Hải thập kỷ chín mươi.

Diễm Viên: Em cười gì vậy?

ABC: Anh có biết em thích cái gì ở Thượng Hải những năm 90 không?

Diễm Viên: Cái gì?

ABC: Em thích nhất nhà vệ sinh Park97 của thập kỷ chín mươi. Em luôn lén nghe các cô gái nói chuyện phiếm. Em thích ghi âm chính vào thời điểm này đó.

Sắp tới Noel rồi, mỗi lần sắp đến cuối năm, luôn xuất hiện bầu không khí sát khí.

Buổi đêm mùa đông Thượng Hải mang màu mặn chín đậm vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo.

Âm nhạc trong xe là khúc nhạc dương cầm hòa tấu của Bach. Âm nhạc của Bach trong đêm mùa đông Thượng Hải rất phù hợp với một du khách cùng đường.

Người du khách này không có hoàn cảnh đặc thù nào cả. Anh ta là chàng trai mơ ước viễn vông.

Có khả năng anh ta là một phần tử trí thức trẻ người Pháp.

Có khả năng là người miền Nam. Cũng có khả năng học triết học.

Một chàng trai muốn ở lại đây. Anh ta rất nghèo, chẳng có bạn bè nào ở đây cả.

Anh đem theo bên mình một chiếc băng cassette nhạc Bach sao chép. Anh ta thích mở chiếc băng này trên xe thuê.

Sắp tới cuối năm rồi. Anh ấy không có tiền về Pháp ăn Noel. Bản thân anh ấy cũng không muốn rời xa nơi này.

Tuy nhiên phần lớn lái xe Thượng Hải không rành lái xe lăm, nhưng xem ra họ khiến anh thấy an toàn.

Từ phía xa, Cô chị đang lái xe trên cầu vượt Dương Phố.

Người đàn ông lạ mặt trong đám tang đang ngồi trong chiếc xe taxi màu đen của khách sạn đuổi theo sau.

Cô chị chốc chốc lại nhìn vào gương quan sát chiếc xe đó.

Âm nhạc trên xe Cô chị là bản nhạc Niềm vui hoang dại của ban nhạc Âm thanh. Đĩa vỡ.

Người già yếu biến hình thành ca sĩ.

Họ đang nhảy một cách ngây thơ mù quáng.

Những người lạ mặt nham hiểm vỗ tay.

Chỉ có mình em vẫn trốn trong bóng tối.

Bãi đỗ xe khách sạn Kim Mậu Khải Duyệt, xe của Cô chị và người đàn ông lạ mặt kia từ từ dừng lại

bên nhau.

Cùng thời điểm đó, xe của ông Đàm vừa dự đám tang ban này bỗng dừng tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn.

Ông Đàm vẫn chưa xuống xe bởi ông đang tiếp tục nói trong điện thoại.

Ông Đàm: Thất tình có thể hủy hoại con người, cũng có thể khiến cho con người phục sinh. Cô ấy là loại người như thế, có thể chia tình yêu thành nhiều loại. Tình yêu, tình bạn, tình thân, trong những loại này có sự khác biệt, có sự nặng nhẹ. Nhưng tình yêu vĩnh viễn chỉ có một loại. Đó chính là toàn tâm toàn ý, chân thành với nhau, nguyện sống chết bên nhau.

Trời lại bắt đầu mưa. Nhìn từ khoảng cách rất gần, khách sạn Kim Mậu trong đêm giống như một bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Còn tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu trong màn sương giăng giống như kiến trúc kỳ quái nhất trong thế giới cổ tích.

SAU MƯỜI HAI GIỜ ĐÊM THỨ SÁU, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Tên hành lang sáng loáng ánh vàng trong khách sạn Kim Mậu.

Có quá nhiều đồ kim loại khiến tâm trạng người ta ổn định.

Chỗ này chỉ thích hợp với những du khách đặc biệt.

Cô chị và người đàn ông nước ngoài trong đám tang nắm tay nhau tới cửa phòng anh ta.

Người đàn ông nước ngoài trong tang lễ giống như người đến từ tương lai. Giọng nói có ánh mặt trời, ánh mắt giống như biển lớn.

Nhìn vào đôi mắt này, cả thế giới bỗng trở nên thanh khiết, không còn biên giới nữa.

Anh ấy giống như một món quà.

Chắc hẳn anh ấy có một hoàn cảnh thú vị.

Anh ấy là du khách đặc biệt.

Thông thường Cô chị chỉ nảy sinh hứng thú với những du khách đặc biệt loại này.

Thượng Hải là nơi có thể mong chờ món quà loại này.

Người đàn ông này rất văn minh.

Anh ấy phản ứng nhanh nhạy, nói những lời vừa hài hước vừa đẹp đẽ. Anh ấy còn biết lúc nào nên giữ im lặng nữa.

Anh ấy là kiểu đàn ông như vậy. Những lời anh ta nói, cho dù đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng khi anh nói lại, sẽ khiến người nghe tin rằng đó là lần đầu tiên, đồng thời còn cho rằng anh ấy chỉ nói với mỗi mình mà thôi.

Khi cả anh ta và Cô chị trầm tư, bầu không khí hơi căng thẳng.

Họ không có cách nào chia sẻ nỗi cô đơn cùng nhau.

Họ đều không cảm nhận được đối phương đang nghĩ gì.

Họ cũng đều không giả vờ hiểu dáng vẻ của đối phương.

Họ cũng không thể nói quá nhiều.

Khi họ ở bên nhau giống như chiếc gương của nhau vậy.

Luôn có thể ngay lập tức thông qua người kia soi ra phần không hoàn hảo cũng như không chân thật của mình.

Điều này khiến họ căng thẳng.

Không biết ai căng thẳng hơn ai, ai căng thẳng trước. Không biết sự căng thẳng của ai ảnh hưởng tới ai.

Họ không thể dựa vào nhau quá gần.

Họ đều rất mong muốn đối tốt với người kia.

Người đàn ông có khả năng chỉ đơn thuần mong muốn khiến Cô chị vui vẻ.

Nhưng Cô chị lại không giống như vậy. Cô ít nhiều thể hiện bản thân đang lấy lòng người kia. Đồng thời còn nhanh chóng mong ước hảo huyền có thể có được tình yêu của người đàn ông này.

Hai người này đều sẽ không dễ dãi nói chuyện sâu xa chân thực với bất kỳ một người nào khác.

Cho dù họ đều rất muốn, có điều không biết nên bắt đầu như thế nào.

Họ hoàn toàn không bàn luận về sự bi thảm của tang lễ.

Hoàn toàn không chia sẻ quan điểm với bất kỳ sự việc quan trọng nào.

Cô chị có ý đồ nghiêm túc hơn.

Cô chị: Đối với tôi mà nói, mọi thứ về anh đều rất mơ hồ. Tôi không biết anh là ai.

Người Đàn Ông dường như ngay lập tức chặn lời Cô chị.

Người Đàn Ông: Có thể chính bản thân tôi cũng không biết mình là ai nữa.

Người Đàn Ông vừa kéo tay Cô chị vừa mở cửa phòng mình.

Cô chị: Cô em tôi nói tôi là gấu trúc. Gấu trúc một năm chỉ có hai cơ hội thực hiện hành vi giao phối.

Cô chị: Cho dù có bất bằng sex trước mặt gấu trúc, chúng vẫn chỉ tập trung vào việc ăn lá trúc mà thôi.

Người Đàn Ông bỏ tay cô chị ra. Anh ta bước vào phòng, dừng lại rồi quay lại cười với cô.

Lúc anh ta cười, mắt của anh ta cũng cười theo.

Người Đàn Ông: Thế năm nay cô đã làm tình lần thứ mấy rồi?

Cô chị vừa cười vừa bước vào phòng.

Cô chị: Tôi làm không nhiều lắm, nhưng có thể khẳng định vượt quá hai lần.

Người Đàn Ông quỳ xuống hôn cô qua lớp váy đen.

Cô chị kéo Người Đàn Ông lại: Tôi không quen người lạ làm thế này.

Người Đàn Ông cởi áo của Cô chị. Làn da Cô chị chiếu sáng cả khuôn mặt cô.

Người Đàn Ông lạ đó đã khiến Cô chị đạt được cao trào hoàn hảo.

Cô chị cười. Cô chị là cô gái sau mỗi lần đạt được cao trào đều cười.

Thực ra cô rất ít khi cười. Mỗi khi cô cười đều rất rạng rỡ.

Mỗi khi cô cười giống như đều kết thúc trong sự biểu lộ xấu hổ.

Sau đó họ tiến lên giường, nhưng người Đàn Ông dường như không còn hứng thú tiếp tục nữa.

Điều này bỗng dưng khiến Cô chị cảm thấy người Đàn Ông lạ mặt này thật ra không dễ nảy sinh dục vọng.

Thực ra người Đàn Ông chưa mời cô vào phòng. Cô chị chỉ tự nhiên bước theo vào phòng mà thôi.

Có thể anh ta không có cách nào từ chối.

Cô chị: Để tôi ngắm cơ thể anh!

Người Đàn Ông khóa thân đứng dậy, xoay nửa vòng về bên trái, rồi lại xoay nửa vòng về bên phải.

Cô chị nhìn vào hình của mình trong ti vi rồi chải đầu.

Cái quay đầu lại vào thời khắc bỏ đi trong hoảng loạn của Cô chị bỗng dưng nhìn thấu được Người Đàn Ông này.

Người Đàn Ông lạ mặt này là một người quan sát lạnh lẽ.

Anh ấy luôn văn minh như vậy.

Anh ấy là một diễn viên. Nụ cười của anh luôn quyến rũ như vậy.

Anh luôn không có quyền lực vượt quá bản thân và tình cảm trách nhiệm quan trọng hàng đầu.

Anh ấy là người may mắn thoát nạn. Để có thể may mắn tồn tại được, anh có thể thay đổi mặt nạ mọi màu sắc.

Anh ấy là một diễn viên. Nụ cười của anh luôn trống rỗng như vậy.

SAU MỘT GIỜ SÁNG THỨ BẢY, TẠI SỐ NĂM MƯƠI ĐƯỜNG MẠC CAN SƠN

Đêm đã rất khuya rồi nhưng trời vẫn đang mưa. Bên ngoài sân số nhà năm mươi đường Mạc Can Sơn, cửa một nhà kho vẫn sáng đèn.

Cô em ngồi xổm ngoài hiên nhà rách nát, buồn điện thoại với Diễm Viên, vừa nói vừa cười.

Trong chiếc áo trượt tuyết màu trắng của cô là chiếc váy màu tím có dòng chữ: Boys Don't Cry.

Diễm Viên vớ lấy điện thoại trong xe taxi.

Cô em: Trong cùng một bữa tiệc hết người này tới người khác nhìn thấy cô gái từng quan hệ với mình, cảm giác này có vẻ rất đáng sợ đúng không?

Diễm Viên: Là cảm giác giống như anh sắp chết! Giống như sự tổng kết trước khi chết vậy.

Diễm Viên: Thực ra anh cảm thấy, đối với anh mà nói, sự việc luôn như vậy. Tức là anh có thể gặp được người con gái có duyên phận. Cái gọi là duyên phận lấy ví dụ như bọn anh có khả năng đã quen biết nhau từ kiếp trước. Kiếp trước có khả năng anh không phải là đàn ông. Hoặc giả như anh có khả năng là một loài động vật nào đó, nhưng cũng rất có khả năng cô gái kia là kẻ thù của anh. Bọn anh có kiếp trước, kiếp trước của kiếp trước. Có lẽ anh từng làm tổn thương cô gái này, hoặc cũng có thể cô gái ấy làm tổn thương anh. Nói tóm lại, giữa bọn anh còn món nợ chưa trả. Cho nên kiếp này bọn anh lại gặp nhau.

Diễm Viên: Bọn anh không biết làm thế nào để xử lý cảm giác dường như đã gặp gỡ ở đâu lại vừa xa lạ này. Cơ thể của anh muốn ở bên cơ thể cô ấy. Thế nhưng bọn anh luôn có ý dùng hình thức đẹp nhất, tức là trong giấc mơ để tổng kết cuộc đời của bọn anh và thế giới vây quanh bọn anh.

Cô em: Có người nói với em rằng, ngoài em ra, K là người anh yêu nhất.

Diễm Viên: Đây chắc hẳn là sự thù ghét của em.

Cô em: Cô gái có tên Nhà Tài Trợ tại sao lại tìm tới chỗ của em, có phải cô ấy muốn gặp em?

Diễm Viên: Có phải em không vui?

Cô em: Anh biết mà, nếu em biết hình dáng cụ thể của cô ấy, em sẽ bắt đầu tưởng tượng cô ấy từng thân mật với anh thế nào. Sự tưởng tượng này thật đau khổ.

Cô em: Cơn mưa này vì Bọ Nhỏ đó. Bọ Nhỏ chỉ đi qua Paris một lần, khi trở về luôn nói về buổi tối mưa ở Paris. Anh ấy nói buổi tối mưa ở Paris giống như thế giới nội tâm của người đàn bà trung niên đẹp vậy.

Diễm Viên: Paris là nơi khiến người ta đau buồn. Anh thực sự không muốn đi Paris.

Cô em: Thời điểm chết càng khiến người ta khó thở. Không khí vẫn tươi mới như vậy. Làm sao chúng ta có thể đi cùng người ta yêu trải qua sự kiện chết chóc này chứ?

Diễm Viên: Lúc em chết, anh sẽ tan vỡ thành bầu trời sao của em.

Cô em: Có người tới rồi. Có khả năng chính là Nhà Tài Trợ kia.

Xe của Nhà Tài Trợ chậm chậm dừng ở đối diện nhà kho của Cô em.

Trong xe của Nhà Tài Trợ, có ba cô gái ngồi lù lù đen ngòm.

Nhà Tài Trợ: Xuống xe, chúng mình đi vào đi.

Đây là không gian hoàn toàn khép kín.

Mỗi bức tường nơi đây đều bị bọc lại bằng những bức ảnh xanh lè.

Mỗi bức ảnh lại là cảnh những khuôn mặt mơ màng của những nam thanh nữ tú xuyên qua những hàng cây.

Có khoảng hai mươi màn hình ti vi treo lơ lửng trong không trung.

Trên các màn hình đang chiếu cảnh những đôi nam nữ này đang chèo thuyền chậm rãi trên con sông nhỏ. Chiếc thuyền nhỏ của họ xuyên qua rừng cây. Trên khuôn mặt họ còn vương nét mặt mơ màng như được đúc tạc vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của những cô gái Thượng Hải đều tràn trề sức sống.

Họ đều nói tiếng Thượng Hải, trên mặt lộ vẻ suy tư mê hồn về cuộc sống thế tục.

Nội dung những câu chuyện phần lớn nói về những bộ phim họ từng xem, về những cửa hàng họ yêu mến. Và về những bữa tiệc các loại họ từng tham gia và cách thức làm thế nào để bù đắp những tổn thương đối với da do tiệc tùng quá nhiều.

Những cô gái ở đây dường như chưa từng thảo luận về đàn ông. Thịnh thoảng họ mới nhắc tới đàn ông, nhưng cũng rất cẩn trọng và kiềm chế. Nhà Tài Trợ và bạn gái của cô ta đứng ở đó, thậm chí họ còn ngượng ngùng.

Cô gái A: Toàn là các thiếu nữ, chẳng có lấy một anh chàng.

Cô gái B: Cần nam giới để làm gì chứ? Đánh bạc gì với đàn ông hả?

Cô gái C: Đánh bạc với đàn ông đương nhiên đánh bằng tiền rồi.

Cô gái B: Thế đánh bạc như thế nào?

Cô gái C: Tôi đặt tất cả tiền của tôi, để cá cược "Đàn ông có phải sinh vật thông minh".

Cô gái C: Quá nhiều đàn ông đặt tiền để cược "Đàn bà là sinh vật ngu ngốc". Nhưng tôi đặt tiền để cược "Anh, đàn ông, là sinh vật thông minh". Nếu thua, coi như tôi đen đui.

SAU HAI GIỜ SÁNG, SÁNG THỨ BẢY, NHÀ HÀNG JEAN GEORGE

Tại nhà hàng Jean George.

Trong sự dịu dịu mượt như nhung màu nâu đậm và màu hổ phách, giữa những chiếc bàn với nhau, mọi người đều nhìn thấy nhau, thế nhưng ánh mắt lại rất khó giao nhau.

K thích nhất cách thiết kế của nhà hàng Jean George. Đi xuyên qua hành lang nhỏ tối đen, cô vui mừng nghe thấy tiếng bước chân cộc cộc chậm rãi liên hồi bởi tiếng giày cao gót nện vào nền gỗ. Cuối cùng bỗng dừng dừng lại trước cảnh tượng siêu thực trong ánh đèn sáng rực đan xen yêu hận tình thù.

Andrew Bull ngồi ở đó hút xì gà. Anh vừa phát hiện thấy một người bạn đã lâu không gặp.

Andrew Bull: Từ sau năm 1978 ở Los Angeles, tôi không gặp lại người đàn ông này nữa. Chúng tôi từng sống ở Hồng Kông. Khi tôi mười tám tuổi, anh là người cho tôi công việc đầu tiên. Lúc Lý Tiểu Long qua đời, tôi là một nhà báo bị phái đi đưa tin về tang lễ của anh. Từ đó Hồng Kông tới giờ vẫn như chưa từng hồi phục lại. Lý Tiểu Long giống như Bob Marley hay là Vua Mèo của Hồng Kông vậy. Bạn không thể tưởng tượng được Hồng Kông những năm bảy mươi đầu. Vào thập kỷ bảy mươi ở Hồng Kông, việc được làm một thanh niên được coi là sự kiện rất đáng nể.

Diễn Viên đi giày cầu thủ cùng bộ lễ phục với những sọc nhỏ đậm.

K đã tới rồi.

K vốn là cô gái như vậy. Thực sự tự đáy lòng cô ấy coi mình là bé gái. Cô ấy yêu những người đàn ông đã già hoặc đang lão hóa.

Diễn Viên: Thế China Underground của em thế nào rồi?

Diễn Viên: Năm nay ít nhất có mười tay chơi nhạc anh quen phải vào viện tâm thần, không thể thì cần bác sĩ tâm lý.

K: Gần đây ít nhất có mười họa sĩ mà em quen biết bỗng dưng mua nhà và xe hơi, không những thế lại còn trả bằng tiền mặt cơ đấy.

K: Cuối cùng em đã xem phim của anh.

K: Cô gái đó luôn chờ điện thoại. Về mặt lúc chờ điện thoại của cô ấy rất sinh động, yếu ớt, mãnh liệt, tuyệt vọng. Đồng thời lại vô cùng chân thực và thành thực. Tái hiện hoàn hảo mọi thứ ta cần đối mặt trong mối quan hệ hỗn loạn.

Diễn Viên: Đó là do bạn gái tôi nghĩ ra.

K: Thực ra, em nghĩ rằng tình yêu là lỗi ra không thể lưu vong. Chúng ta cần trải qua các mối quan hệ và tình yêu khác nhau mới có thể giành được sự thuần khiết và an toàn. Cô gái đó cuối cùng cũng may mắn tồn tại được trong mối quan hệ hỗn loạn như vậy là vì cô ấy rất mạnh mẽ, giàu lòng cảm thông.

Diễn Viên: Thực ra, cô gái đầu tiên anh yêu là chị gái của bạn gái anh. Tình yêu đó rất thánh thiện, thánh thiện tới mức chỉ muốn đối phương được tốt. Nhưng tình yêu cô ấy đối với anh lại giống như tia sáng

vừa ấm áp vừa sạch sẽ. Đôi khi tia sáng này không chiếu tới anh được khiến anh cảm thấy lạnh.

Diễn Viên: Bọn anh đã luôn bảo vệ lẫn nhau. Bọn anh trực tiếp dùng sự cô đơn trong cõi lòng và sự thấu hiểu để liên kết đôi bên. Điều này không giống với câu mà đại đa số những người yêu nhau thường nói "Anh yêu em". Nhưng cơ thể của bọn anh lại không hề đụng chạm. Bọn anh không thể chạm vào nhau. Nhưng cuối cùng bọn anh đã phá lệ. Đây là một hình thức để cảm giác tình yêu của bọn anh giống như thượng đế trên bầu trời.

Diễn Viên nhìn K. Mắt anh ta sáng lên vừa ấm áp lại vừa trong trẻo.

Diễn Viên: Thực ra, mọi nỗ lực bọn anh đã làm chính là luôn cẩn thận để tia sáng đó từng giây từng phút chiếu vào đối phương, cho dù đối phương đang ở đâu. Bọn anh luôn ở bên nhau. Bọn anh luôn có cảm giác tuyệt diệu. Ngoài niềm vui cảm nhận trực tiếp ra, chẳng còn bất cứ gánh nặng cần phải suy tư nào, cũng không tìm thấy bất kỳ sự phản ứng và đáp án đối với mặt trái của cuộc đời.

K với đôi mắt giống như mắt mèo nhìn Diễn Viên một hồi.

K: Là anh nhận xét đấy nhé, hoàn hảo đến mức giống như tranh của Renoir.

K: Một người bạn từng rất thích nói chuyện với em, cuối cùng sau khi trở thành hàng xóm thì bọn em không gặp lại nhau nữa. Cùng ở một khu nhưng vẫn dùng chuyển phát nhanh. Anh khiến em nhớ tới người này.

K: Đôi khi em nảy sinh sự hồ nghi hoàn toàn. Sự hồ nghi khiến người ta tuyệt vọng. Ý của em là, thực ra chúng ta không hiểu nhau. Anh không có thời gian để tìm hiểu em. Em rất hiền lành. Nhưng thực ra em cũng không yêu anh, vì em hoàn toàn không biết anh là ai. Hôm đó trong tang lễ, em đã nghĩ về những điều này. Em thầm nghĩ em không cần lắm người bạn như anh.

Diễn Viên cười: Con gái Thượng Hải! Tình yêu của anh rất thị trường. Vì em "cảm thấy không tốt nên sẽ thay người khác".

Diễn Viên: Giữa một người đàn ông và một người phụ nữ chỉ cần từng có quan hệ tình dục, tất cả sẽ không thể xác định dễ dàng như vậy được.

K: Chúng ta đã cùng nhau dùng quá nhiều chất độc hại. Trong tình hình đó đừng hỏi mình là ai.

Diễn Viên giang hai tay ra nắm lấy tay K.

Diễn Viên: Lúc anh vừa mới yêu bạn gái anh, mọi thứ xem ra rất tốt đẹp. Mỗi ngày bọn anh làm tình rất nhiều lần, bọn anh thực sự rất yêu nhau. Nhưng lúc đó cô ấy thường xuyên khóc lóc, bởi cô ấy nhìn thấy mọi quan hệ đều rất giống với đóng kịch. Và cô ấy cho rằng cái gọi là tình yêu đó thật chẳng chân thật, chẳng hợp lý, chẳng vui vẻ chút nào cả.

K: Tình yêu giống như chiến tranh lạnh. Những người đang yêu đều là gián điệp. Mà gián điệp là cao thủ tạo vỏ bọc bên ngoài. Chỗ này chẳng có một sự việc có thể bị xác định.

K: Nếu đối đãi với tình yêu có thể cố chấp giống như đối đãi với bữa cơm thì tốt biết bao!

Diễn Viên hôn tay K, rồi đặt tay của K lên má mình.

Diễn Viên: Miami vẫn không khiến em vui lên được chút nào sao?

K: Anh có biết Thượng Hải thiếu cái gì không? Thượng Hải thiếu biển. Em muốn thường xuyên được ngồi trên bãi cát dưới bầu trời xanh cùng đọc sách với những bạn thân ngồi xung quanh. Em tắm nắng ở đó, thả lỏng, không nghĩ ngợi gì cả. Chỉ nghỉ ngơi, em chỉ muốn nghỉ ngơi.

SAU HAI GIỜ SÁNG, SÁNG THỨ BẢY, TRÊN XE.CHỖ NÀY TRƯỚC ĐÂY VỐN LÀ NHÀ HÁT HAI TẦNG. HIỆN TẠI ĐANG TU SỬA

Tên của quán đêm này là Superficial Club, tên tiếng Trung là "Tốc phi học".

Người ở đây, đối với những người chúng tôi không cần lạnh lùng biết bao!

Nhưng các bạn đã biến mọi thứ ở đây thành nghệ thuật. Tuyệt đối không để cho người ta đánh thủng phòng tuyến.

Khuôn mặt của từng người trong số họ là một khái niệm.

Họ chỉ có cảm giác và khả năng phán đoán. Họ không hề kích động, cũng không cảm tính.

Chỗ này tối nay có bữa tiệc cá nhân, những đám người thời trang đi vào từ cửa sau.

Cô chị tới rồi. Cô ấy mặc chiếc váy dài hở lưng màu đen.

Tám lưng trơn láng của cô cứ bay nhảy từ tầng một lên tầng hai. Ở tầng hai quay một vòng rồi lại bay xuống tầng một.

Cô ấy chậm rãi đi xuyên qua các phòng bao. Cô thầm nghĩ Diễn Viên sẽ nhìn thấy cô và sẽ gọi cô.

Đại sảnh rất rộng, mọi người đều đang ngất ngây uống rượu trong các phòng bao riêng. Ánh đèn trung tâm sân khấu để nhảy tạm thời được xếp theo hình bậc thang được trang trí vô cùng rực rỡ. Nghệ thuật gia cùng mọi người đang biểu diễn tác phẩm nghệ thuật hành vi của anh ấy. Nghệ thuật gia lấy một trang giấy ướt đắp lên mặt của mình, đồng thời đắp lên cả miệng của mình nữa. Lưỡi của ông ấy chậm rãi đục một lỗ trên chiếc khăn để thở. Sau đó lại tiếp tục lấy một chiếc khăn ướt khác đắp lên mặt, rồi lại dùng lưỡi đục một lỗ trên chiếc khăn thứ hai để thở.

Tám lưng trơn láng của Cô chị cứ thoắt ẩn thoắt hiện trong bóng tối. Cô ấy đang tìm Diễn Viên.

Những câu chuyện các thể loại lọt vào tai cô.

Có người đang thảo luận về loại virus có tên Panda sex.

Cuối cùng Diễn Viên nắm lấy tay Cô chị ở góc rẽ tầng hai.

Rất nhiều người cho rằng, bữa tiệc này nhờ sự hiện diện của Diễn Viên mà thay đổi hẳn.

Diễn Viên ôm Cô chị vào lòng. Ánh mắt của họ đều nhìn về tiết mục biểu diễn trên sân khấu.

Trên sân khấu, những tấm khăn ướt trên mặt nghệ thuật gia hành vi ngày càng nhiều. Việc hô hấp của ông ấy ngày càng khó khăn. Lưỡi của ông ấy tiếp tục làm việc khó nhọc để tạo ra hết cái lỗ này đến cái lỗ khác.

Diễn Viên: Có người đang thảo luận về một loại virus mới vừa tấn công Thượng Hải. Nghe nói, ai mắc phải loại virus này thì một năm chỉ có hai cơ hội để quan hệ.

Cô chị: Nghe nói loại virus Panda sex vừa có mặt tại trung tâm thành phố Thượng Hải đã lập tức phân cư dân thành phố thành hai loại người. Một loại người sợ hãi tới mức không còn cuộc sống tình dục nữa. Còn loại kia không sợ nhưng cũng không có cuộc sống tình dục.

Diễn Viên: Thế người bạn thân bí kia thế nào rồi?

Ánh mắt xấu hổ của Cô chị thậm chí còn biểu lộ chút hạnh phúc. Cô không nói gì nữa.

Việc hô hấp của nghệ thuật gia hành vi trên sân khấu càng lúc càng khó khăn. Dường như cả hội trường đều bắt đầu hồi hộp theo.

Cuối cùng, nghệ thuật gia hành vi giơ tay gạt bỏ tất cả khăn ướt đang đắp trên mặt. Cùng thời điểm đó, ông ngã vật ra sân khấu, thở phì phò. Cả hội trường vỗ tay.

Diễn Viên: Thế người bạn thân bí của em làm gì vậy?

Cô chị: Em không biết gì cả, cũng không biết ai đưa anh ấy tới. Anh ấy nói đùa mình là diễn viên đóng phim hạng ba lỗi thời.

Cô chị: Dường như đã từng trải tình trường. Tình yêu trong giây lát đó phụt tắt. Chỉ còn tồn tại trong nháy mắt lơ lửng hồng trần.

Cô chị: Trong nỗi bi thương, sợ hãi tội độ, sau sự mệt mỏi quá mức, sau lễ tang như vậy, cao trào anh ấy đưa lại cho em thật quá hoàn hảo.

Sự miêu tả của Cô chị quá rõ ràng khiến biểu lộ cảm xúc của Diễn Viên mất điều khiển, rơi vào trạng thái ghen tị. Nhưng cũng chỉ xuất hiện trong vài giây.

Sau khi cuộc biểu diễn nghệ thuật hành vi kết thúc, trên những thanh thép được nâng cao thành hình chữ S bỗng dựng xuất hiện một vài diễn viên trong bộ cánh thiên nga, mặc váy múa ba lê cổ điển màu trắng. Họ đội tóc giả màu vàng với kiểu tóc những năm hai mươi. Họ là những nghệ sĩ violon tối nay.

Bầu không khí cả hội trường náo nhiệt hẳn lên với sự xuất hiện của ban nhạc.

Cô chị và Diễn Viên trốn trong một góc, tay cầm chiếc đèn laze. Họ bắt đầu dùng đèn chiếu vào những người khách. Vừa chiếu vào mọi người, họ vừa phân tích ai là kẻ lừa đảo, ai là bọn khốn, ai là người thuộc giai cấp tư sản phủ bại, ai là nhà nghệ thuật mới nổi. Họ trao đổi tin tức với nhau về sự nghiệp của ai đó như thế nào; tình nhân của ai như thế nào; ai mới phát tài. Cuối cùng, họ bắt đầu chỉ trích tinh thần thời đại này. Dường như do tinh thần này mà không thể có một nghệ thuật gia nghiêm túc, một quyển sách nghiêm túc ở cái thành phố may mắn tồn tại này.

Họ dành nhiều thời gian hơn để đeo những chiếc tai nghe của mình, nghe âm nhạc của mình.

Nhìn mọi thứ trước mắt, lạnh lẽo ngăn người.

Thời khắc vô cùng kịch tính xuất hiện rồi.

Khoảng hơn ba mươi người đàn ông bước vào Superficial Club.

Trên vai trái của từng người đều quấn một sợi dây trắng. Tay phải cầm dao.

Họ tới đánh nhau.

Ở đây chẳng có bất kỳ hàm ý thông qua hành động hư vinh để giành được thiện cảm và tín nhiệm của mọi người.

Họ khác hẳn với những nghệ sĩ violon kia.

SAU BỐN GIỜ SÁNG, SÁNG THỨ BẢY, TỪ QUÁN KARAOKE KTV TIỀN QUỶ URUMQI TỚI BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TRÊN XE

Cô chị lái xe, Diễm Viên ngồi cạnh.

Xe của họ đi qua góc quặt nổi tiếng cầu vượt đường Diên An, phóng như bay qua bãi biển. Lướt qua những tòa nhà cao tầng Thượng Hải. Chiếc xe lao qua cầu Bà Ngoại, nhà hàng Phố Giang rồi đi tới đường Đông Đại Danh.

Trước khi bị chi tiền ở bãi biển phía Bắc, đây từng là tuyến đường làm quay ngược thời gian chia Thượng Hải thành chỗ này và chỗ kia.

Cô chị: K khỏe không?

Diễm Viên: Vô cùng đau lòng. Cô ấy mời đội kèn trong chùa tới siêu độ bốn mươi chín ngày cho Bọ Nhỏ.

Cô chị chậm rãi lái xe, ánh nhìn hướng về phía trước.

Âm nhạc trên xe là bài The Eternal của Joy Division.

Cô chị: Nghe nói K hung hăng tổ chức tiệc tại nhà. Dường như mũi đã hỏng rồi nên người không rõ mùi vị nữa. Anh bảo cô ấy phải cẩn thận một chút nếu không người phải báo điện thoại luôn luôn là người của mình đấy.

Cô chị: Hiện tại có thể có điều kiện uống chút rượu ngon. Thêm chút thời gian nữa đến rượu cũng dừng uống.

Diễm Viên: Đã từ lâu cô ấy không còn tổ chức tiệc tùng nữa. Căn nhà trong khu chung cư của cô ấy và tấm ảnh chụp trong bữa tiệc tại khu chung cư đã được bán cho giáo sư kinh tế học đại học New York. Chỗ đó ngay lập tức biến thành không gian nghệ thuật.

Cô chị: Thượng Hải giống như một hòn đảo cô độc.

Cô chị: Nghe chuyện về Thượng Hải giống như nghe chuyện thủy thủ kể vậy.

Diễm Viên: Dù sao không ai biết trên biển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho nên, thủy thủ nói nó là cái gì thì nó là cái ấy.

Trên biển có khả năng chẳng xảy ra chuyện gì. Thậm chí còn vô vị tới mức hồ đồ nữa.

Diễm Viên: Nếu Thượng Hải là chất độc hại, thì chất độc hại này chắc chắn mang tính văn học. Thượng Hải là hư cấu.

Cô chị: Cái chết thì không có cách nào để hư cấu cả. Chỉ khi nào trải qua mới biết nó là gì.

Cô chị: Hy vọng Bọ Nhỏ có thể nhanh chóng mang lại giải đáp về cái chết cho chúng ta.

Diễm Viên: Chết bắt buộc phải được chuẩn bị.

Diễm Viên: Em giải thích tại sao anh ấy lại đi nhanh vậy không?

Cô chị: Có lẽ anh ấy đã không đau khổ như vậy.

Diễm Viên: Em có thể xác định lúc ra đi anh ấy không đau khổ sao?

Cô chị: Chắc hẳn đó là đêm đặt cược mọi thứ.

Cô chị: Anh ấy khiến cho bạn anh ấy bỗng dưng một lần nữa có được cảm giác cô đơn.

Diễn Viên: Cái chết của anh ấy đã hoàn toàn tẩy não cho anh. Anh bắt đầu nghĩ tới rất nhiều vấn đề.

Thực ra nhận thức của chúng ta đối với thế giới này là hữu hạn, thậm chí là hoàn toàn sai lầm.

Diễn Viên: Sáng nay em nói Bộ Nhỏ thích chúng ta ăn mặc sành điệu. Lúc đó anh đã rất muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn không khóc nổi.

Cô chị: Trong tang lễ, em bỗng dưng phát hiện thực ra bạn của anh ấy đều là người không biết dùng ngôn ngữ để biểu đạt chính mình.

Cô chị: Chúng ta đều rất biết nói chuyện, nhưng họ không giỏi nói ra cảm giác của mình.

Diễn Viên: K cũng nhận thấy như vậy. Cho nên hôm nay cô ấy cảm thấy vô cùng cô độc.

Đường Đông Đại Danh trước bình minh vô cùng thông thoáng, đôi khi còn chẳng nhìn thấy người nào nữa.

Cô chị nhìn ngắm bầu trời sắp sáng giống như bộ lông thiên nga.

Diễn Viên cũng đang ngắm nhìn bầu trời.

Họ đều rơi vào trạng thái xuất thần.

Cô chị nhìn Diễn Viên.

Đúng lúc đó Diễn Viên cũng vô tình quay lại nhìn Cô chị.

Họ ngô nghê cười với nhau.

SÁNG SỚM THỨ BẢY, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Bình minh, Diễm Viên và Cô em đứng trước chiếc xe đạp cổ cười vui vẻ.

Diễm Viên: Lên đây!

Cô em chuẩn bị ngồi đằng sau.

Diễm Viên: Không, ngồi ở đằng trước kia.

Cô em hơi ngượng nhưng nét mặt rất hứng khởi.

Cô em ngồi ở đằng trước.

Diễm Viên: Được, bắt đầu từ lúc này tư thế của em bắt buộc phải thả lỏng. Nếu không anh đi xe sẽ không chắc đâu đấy.

Diễm Viên: Ngồi sát vào một chút.

Diễm Viên: Anh biết ngay là em sẽ không ngồi đúng mà. Em có vấn đề.

Cô em ngồi xích lại gần giữa hai đùi của Diễm Viên.

Cô em: Chẳng qua người ta hơi căng thẳng mà.

Diễm Viên: Chả trách có người gọi cô ấy là Nhà Tài Trợ.

Cô em: Thượng Hải mà chúng em biết rất giống với một thị trấn nhỏ.

Cô em: Trong thị trấn nhỏ mọi người đều quen biết nhau, có thể tùy ý sang nhà nhau chơi. Thị trấn nhỏ tất có bí mật của nó.

Diễm Viên: Thực ra trong đại dịch Sars, anh bỗng phát hiện Thượng Hải giống như một thị trấn nhỏ. Một thị trấn nhỏ thừa thớt người.

Cô em: Cô ấy xuất tiền mở công ty băng đĩa hát cho chị em. Cô ấy không làm bà chủ. Tiền được coi như cho chị em mượn với điều kiện chị em phải giúp cô ấy quản lý chi nhánh xe taxi. Anh có biết cô ấy làm vụ làm ăn đó để làm gì không? Cô ấy chỉ muốn những lái xe đó hàng ngày báo cáo những người trên xe là ai, họ đã nói gì, đi những đâu. Anh nói xem có phải cô ấy đang mạo danh xã hội đen.

□□□

Cô em: Em có cảm giác cô ấy hận em. Bất luận cô ấy không muốn hận em biết bao, em vẫn ngửi thấy mùi thù hận của cô ấy đối với em. Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần người con gái hận em xuất hiện, em sẽ ngay lập tức cảm thấy nguy hiểm.

Cô em: Em và chị gái em từ nhỏ đã không thể nào hòa hợp được với các cô gái khác. Cho nên chúng em rất nhạy cảm. Chính lý do này nên em mở sòng bạc này. Nhưng chị gái em mở công ty đĩa hát là vì chị có khó khăn khó nói. Chị ấy thích ở cùng những người biết biểu đạt chính mình.

Cô em: Em muốn mở một nhà hàng nho nhỏ.

Diễm Viên: Như ở nhà đúng không.

Cô em: Có những nam phục vụ đẹp trai nhất.

Diễm Viên: Với màu sắc ấm áp, và sân thượng rộng bằng thủy tinh đỏ.

Cô em: Có rất nhiều đồ ăn chay ngon, hơi cay, chuyên chuẩn bị thực đơn cho những người bay dài vào tối hôm trước.

Diễn Viên: Một nơi hợp pháp. Không có đánh bạc.

Cô em: Nhưng em vẫn thích mở một nhà hàng bất hợp pháp không có biển hiệu.

Họ nghe tiếng xe đạp cổ phát ra rất lâu.

Đôi mắt giống mắt mèo của Cô em ngắm nhìn bầu trời sắp sáng.

Thượng Hải lúc này yếu đuối, nhạy cảm, dễ kích động.

Không có chỗ trống, cũng không có chỗ nào không hoàn hảo khiến người ta cảm thấy tiếc nuối. Mỗi thời khắc tràn đầy ý nghĩa.

Cô em nói nhỏ một mình: Sao trời vẫn còn tối như vậy chứ?

Diễn Viên nghe thấy, anh khẽ đáp lại: Bởi vì bây giờ là mùa đông.

Chương 2, TRƯỚC TANG LỄ CỦA CÔ EM

Hoàng hôn thứ Bảy, bên ngoài tòa nhà Vũ Khang

Hoàng hôn, rất lạnh.

Cô chị có khuôn mặt không dễ nhớ. Nhưng cô ấy lại có vẻ đẹp khiến người khác kinh ngạc.

Cho nên đối với nhiều người mà nói, mỗi lần gặp khuôn mặt này đều giống như lần đầu. Không những thế lần nào cũng kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô ấy.

Cô chị vội vã đi trên đường cái. Cô ấy đi liên tục, đi mãi. Đi qua rất nhiều đường phố.

Giọng nói của phát thanh viên truyền hình: Nguyên nhân cái chết của em gái cô đã xác định, nên cô có thể tổ chức tang lễ cho cô ấy được rồi.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Trước khi nhận được thông báo của chúng tôi, mong cô không rời khỏi thành phố này. Chúng tôi có thể sẽ mời cô tới bất cứ lúc nào để hợp tác điều tra.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Theo cô được biết, tối ngày ba mươi một tháng Mười, em gái cô đã làm những việc gì? Có khả năng đã gặp những ai?

Cô chị: Tôi không biết. Tối hôm đó là lễ Halloween. Ít nhất nó đã tham dự hai bữa tiệc, rất có thể nó đã gặp rất nhiều người.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Tối ngày ba mươi một tháng Mười, cô đã làm những gì?

Cô chị: Thế anh có nhớ tối ngày ba mươi một tháng Mười, anh đã làm những gì không? Chẳng có gì đặc biệt cả. Tôi đã nói cho các vị nghe rất nhiều lần rồi.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Ý của cô là, không hiểu cô đã hờ ra điều gì?

Cô chị: Tôi cũng không nhớ mình đã hờ ra điều gì.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Thế cô có nhớ công việc hàng ngày của mình không?

Cô chị: Nhớ được công việc hàng ngày, là công việc của tôi.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Cô có bạn trai chưa?

Cô chị: Điều này có liên quan gì tới cái chết của em gái tôi không?

BẢY GIỜ TỐI THỨ BẢY, NHÀ HÀNG M

MỞ nhà hàng On The Bund.

Cô chị và K vừa nói chuyện vừa nhìn xung quanh. Trông họ có vẻ căng thẳng.

Có lúc họ ngồi thẩn ra ở đó, trông cứ như thể đang sáng tác lời thoại.

Diễn Viên cầm chiếc máy quay đứng ở đó, ống kính dường như đứng yên quay hai bọn họ.

K: Tôi muốn dùng phương pháp đặc biệt mở rộng quảng cáo đối với loại nước hoa China Underground.

Cô chị: Mùi của nước hoa China Underground như thế nào?

K: Là mùi của người.

Cô chị: Mùi của người thế nào?

K: Là mùi em cũng có thể cảm nhận được. Có một người trẻ tuổi đứng ở chỗ đó. Anh ấy đã thoát khỏi tuổi dậy thì tàn khốc nhưng vẫn còn cách xa sự trưởng thành. Anh ấy có một tuổi thơ gian khổ. Anh ấy sống bằng nghề trộm cướp và ăn mày. Anh ấy không được giáo dục, không biết văn hóa là cái gì. Anh ấy rất nhiệt tình, trực giác rất tốt. Anh ấy có thân phận đặc biệt.

Hiện tại anh chàng đang cố gắng tìm cách để trưởng thành, đồng thời tìm ra những nguyên tố tích cực từ thân phận đặc biệt của mình.

Cô chị: Đó rốt cuộc là mùi gì chứ? Chắc không phải là mùi trà phải không?

K: Tôi đã mang nước hoa của tôi ra nước ngoài, tôi hoàn toàn không có ý đồ khiến người nước ngoài cho rằng tôi là người Trung Quốc và tôi có sức mạnh thế nào. Tôi chỉ muốn cảm nhận một chút. Khi người nước ngoài cho rằng mình rất yêu nghệ thuật, họ là người thế nào.

K nhìn xung quanh: À, em có nhận thấy trên người những người học nhiều có mùi không? Cũng không dễ ngửi lắm.

Cô chị: Chẳng phải mũi của chị đã hỏng rồi kia mà?

K cười: Chủ nhiệm Vương ở bệnh viện Nhân dân số một đã phẫu thuật giúp tôi. Trước đây tôi cho rằng phẫu thuật mũi là tiểu phẫu. Nhưng sự thật không hoàn toàn như vậy. Khoảng cách từ mũi tới thần kinh não chỉ mỏng manh như độ dày một trang giấy. Ví dụ một người vừa làm tình xong xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ ngửi ra. Còn nữa mùi của hai chị em tương tự nhau.

K nói tới đây liền dừng lại.

Cô chị: Em chưa bao giờ thích nước hoa bởi nước hoa ảnh hưởng tới suy nghĩ của em.

K: Nước hoa hòa lẫn với tất cả mọi thứ. Cũng giống hết với tiểu thuyết, nước hoa cũng là cách rút thân từ trong cuộc sống. Nó ngay lập tức có thể đưa em từ nơi này sang nơi khác. Nó có thể biến thứ thói rửa thành thứ thần kỳ.

Cô chị: Vấn đề là chị có thể nghiền cứu chế ra một loại nước hoa khiến não của con người thanh tịnh, chứ không phải làm cho não của con người bấn loạn thêm. Quan trọng nhất rằng nguyện vọng của chị là gì?

K: Tôi rất buồn về chuyện của em gái em. Tối ngày ba mươi mốt tháng Mười, em gái em vô cùng tức giận. Tôi luôn cho rằng cô ấy sẽ không tức giận vì những sự việc này, đúng không? Họ là cặp đôi khiến người khác hâm mộ.

Cô chị quay sang nhìn K. Ánh mắt cô vừa như ở chỗ này vừa như vượt qua chỗ này tới chỗ khác.

K: Tôi không có ý rằng bọn tôi không có gì. Nhưng tôi không thể hại chết em gái em được, đúng không?

K: Tôi đã trót làm tổn thương em gái em, tôi rất xin lỗi.

Cô chị: Đừng lo, thật đấy. Em gái em không phải là người bị hại. Không có nó, anh ta chỉ là một diễn viên phiêu bạt.

Cô chị: Mỗi khi có người con gái khác, anh ta lại tặng quà cho em gái em. To thì là chiếc bồn tắm mới, nhỏ thì là viên kim cương. Chúng thường yêu nhau với phương thức đặc biệt của mình.

Cô chị: Nhưng chúng đồng thời cũng là những người rất xấu hổ. Chúng hay xấu hổ tới mức không có cách nào mở miệng nói lời xin lỗi hay cảm ơn với người kia.

Cô chị: Đôi khi em gái em là cô gái mà anh ta nghe lời nhất. Một cô gái nói dối, đồ chơi của đàn ông. Cũng có lúc anh ta mặc bộ quần áo đen đẹp nhất của mình rồi cung cúc trước mặt em gái em.

Cô chị: Cũng có lúc khi hai đứa nó ở một mình, bỗng dưng chúng lại nảy sinh sự hồ nghi hoàn toàn khiến người ta tuyệt vọng với đối phương. Chúng hồ nghi quan hệ của chúng quá kỹ thuật hóa. Ví như cái người ta gọi là "Giác quan thứ sáu" mãnh liệt, có thể căn bản không phải là "giác quan" mà là phản ứng trực tiếp của một lời nói dối này với một lời nói dối khác. Có khả năng cả hai đứa đều là diễn viên rất giỏi phóng đại hoặc ẩn giấu tâm trạng, không những thế còn dụ dỗ đối phương đáp ứng các loại nhu cầu của chính mình.

K nghe xong đoạn này thì ngẩn người tại chỗ. Cô nhìn Cô chị. Cô cũng không hiểu rõ nữa, câu trước không khớp với câu sau.

K: Tôi thật vui khi không còn phải sống trên bãi biển nữa.

K: Mỗi người ở thành phố này đều có những dữ liệu cá nhân đầy kịch tính không thể tưởng tượng nổi.

Diễn Viên vẫn đang quay bọn họ.

Bỗng cô gái có tên Nhà Tài Trợ đi vào làm gián đoạn việc quay của Diễn Viên.

Diễn Viên ngẩng đầu nhìn Nhà Tài Trợ.

K cũng quay sang nhìn Nhà Tài Trợ.

Cô chị cũng nhìn Nhà Tài Trợ.

Cô chị tiếp tục: Họ đều bác ái nhưng đều mắc chứng trầm cảm ở mức độ nào đó. Họ đều gặp khó khăn khi biểu đạt. Họ đều rất sợ tiếp xúc trực tiếp với mọi người. Họ luôn duy trì sự nhạy cảm với từng manh mối, sự việc trong cuộc sống thường nhật. Nhưng họ không thể dựa quá gần vào người khác. Đó không phải là do họ lạnh lùng mà do họ rất thích sự quan tâm tâm linh đến từ nghệ thuật, âm nhạc, sách vở. Họ là những thanh niên nghệ thuật. Tình yêu của họ là con đường hai người tìm kiếm tình cảm của mình. Điều này rất hiếm trong thế gian này. Họ thậm chí còn không dùng tới hai từ "tình yêu".

Nhà Tài Trợ nhìn Diễn Viên: Tôi xem phim của anh rồi. Cô gái đó luôn chờ điện thoại. Nét mặt khi chờ điện thoại của cô ấy vô cùng sống động, yếu ớt, nhưng rất mạnh mẽ, tuyệt vọng, rất điên. Đồng thời lại

vô cùng chân thực và thành thực. Đã tái hiện rất giỏi mọi thứ chúng ta buộc phải đối mặt trong mối quan hệ rối rắm đó.

Âm nhạc ở đây là những lời ca lập dị.

Âm nhạc đó có tiếng violon trữ tình, nhạc nền chiếm ưu thế, đàn dây hoang dại, tiếng bass u uất, nghe có vẻ chấn động lòng người.

Nhà Tài Trợ và Diễn Viên đưa mắt nhìn nhau.

Diễn Viên: Cô gái trong phim chỉ có ý đồ sáng tạo ra một phương thức thân mật thuộc về cô với người đàn ông của mình trong lĩnh vực tình dục. Đối với cô ấy, đôi khi tình dục giống như nước sôi đổ vào chiếc bình lạnh. Hoặc như nước thuốc kỳ diệu sau buổi ban ngày màu đen dài dằng dặc.

Nhà Tài Trợ: Thực ra tôi cảm thấy, đối với tôi mà nói, sự việc là như thế này. Chính là có khả năng tôi đã tình cờ gặp được người con trai có duyên phận với tôi. Cái gọi là duyên phận, lấy ví dụ như kiếp trước có khả năng chúng tôi quen nhau. Kiếp trước có khả năng tôi không phải là nữ, hoặc giả tôi cũng có khả năng là một động vật nào khác. Nhưng người con trai đó vẫn rất có khả năng là kẻ thù của tôi. Chúng tôi có kiếp trước. Cũng có thể tôi từng làm tổn thương người con trai này, hoặc cũng có thể người con trai này từng làm tổn thương tôi. Nói tóm lại, giữa chúng tôi còn có món nợ chưa trả hết, cho nên kiếp này chúng tôi gặp nhau.

Nhà Tài Trợ khóc: Chúng tôi không biết phải xử lý như thế nào với cảm giác vừa giống lại vừa khác này. Cơ thể của tôi muốn được ở cùng cơ thể anh ấy. Đồng thời chúng tôi luôn có ý đồ dùng hình thức đẹp nhất - chính là trong giấc mơ để tổng kết cuộc sống của chúng tôi và thế giới xung quanh chúng tôi.

Diễn Viên nghe Nhà Tài Trợ nói, chốc chốc anh lại cúi đầu vuốt ve chiếc máy quay phim trong tay.

Dần dần cặp lông mi dày của Diễn Viên đẫm nước, thậm chí nét mặt anh hiện lên vẻ đau xót.

Nhà Tài Trợ khóc: Anh thật là, anh là thể hỗn hợp kỳ quái.

Diễn Viên ngẩng đầu lên.

Diễn Viên: Anh luôn điều chỉnh chính bản thân anh.

Nhà Tài Trợ: Thực ra, em tới là để hỏi anh rằng Miên Miên đang ở đây. Em muốn giới thiệu hai người với nhau.

Diễn Viên không nhanh chóng di chuyển cơ thể theo Nhà Tài Trợ. Nhưng anh di chuyển ống kính ra sân thượng đối diện bãi biển.

Sân thượng đối diện với bãi biển đầy rẫy sự yêu ghét tình thù, bỗng một quầng đèn đuốc sáng rực.

Miên Miên: Một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại giống như mặt trăng sáng trong bầu trời đêm. Nó chiếu sáng cả thế giới. Nhưng ánh sáng của nó lại không phải của nó mà là mượn từ sự ẩn giấu ở đằng sau. Nó đại diện cho mặt trời. Nghệ thuật giúp cho rất nhiều người nhìn thấy bản chất của thần kinh. Nghệ thuật có nguồn gốc thần thánh và mục đích thần thánh không nhìn thấy được. Nó khiến người ta nhìn thấy bản chất và định vị trong vũ trụ của bản thân mình. Đồng thời còn giúp người ta một lần nữa giành được giá trị cuộc đời và ý nghĩa mới mẻ bất diệt cùng với khả năng vô hạn. Nhưng rất nhiều nghệ thuật gia hiện đại lại không có sự nhận thức này. Chính vì vậy mà nghệ thuật có tính giới hạn đúng không?

SAU CHÍN GIỜ TỐI THỨ BẢY, TẠI SỐ NHÀ 316 ĐƯỜNG SƯƠNG HÓA, THƯỢNG HẢI THỦY NGỌC

Cô chị từ nhỏ đã thích đi dạo trên phố vào mùa đông. Việc này mang lại cảm giác hưng phấn cho cô. Từ phía trước một người đàn ông bán báo tiến tới phía cô. Chiếc áo anh ấy đang mặc có mấy chiếc túi, từng chiếc túi nhét đầy báo. Trong tập báo trên tay anh ta có một loại báo là báo giả. Không biết là ai làm nữa. Thế nhưng lại bán với giá báo bình thường, báo giả được làm rất giống với báo bình thường. Cô chị đã từng một lần mua phải báo giả của anh ta. Trên tờ báo giả đăng những chuyện bát nháo về một số người nổi tiếng trong thành phố. Thỉnh thoảng còn đưa tin về cái chết của một số minh tinh lớn nào đó.

Đương nhiên, Cô chị nhận ra những tin tức về cái chết đó là giả.

Cô chị bước tới cửa hàng sát mặt phố.

Ông chủ: Cô có muốn ngồi xuống một chút không? Tôi sẽ pha cho cô một cốc trà. Tối nay tôi cũng không chuẩn bị ra ngoài chơi. Trong tối thứ Sáu, bên ngoài đều là những người mất hồn lạc phách.

Cô chị cầm lên một con vịt đồ chơi.

Cô chị lại cầm lên một con cá đồ chơi.

Cô chị: Sau khi xem xong bộ phim "Cướp biển vùng Caribbean", tôi mơ thấy những công viên thủy cung và những bể cá nước biển hình tròn lớn trong mơ. Thế là vào nửa đêm tôi cùng lũ bạn tham quan công viên thủy cung. Tôi nhìn thấy rất nhiều cá, báo biển, có rất nhiều nam nhân viên mặc comple đen. May mà không có nhân viên thuyết minh. Tôi thích những giấc mơ có nước, cũng thích những giấc mơ được bay. Đã lâu lắm rồi tôi không mơ thấy nước và bay lượn. Bởi cuộc sống và giấc mơ ngày càng gần nhau. Nếu bạn phải làm đi làm lại hai lần một việc nào đó nhưng không cùng một ngày, như vậy bạn sẽ phải trải nghiệm sự việc trong cuộc sống ở giấc mơ. Đôi khi bạn sẽ rất tự nhiên cảm thấy trong cuộc đời bạn bị bắt đi làm những việc trong mơ.

Ông chủ: Tôi thường nhìn thấy trước những sự việc trong mơ. Thực ra điều này cũng chẳng có gì là lạ. Bởi thực ra con tim mỗi người chúng ta đều liên kết với nhau. Trong giấc mơ tương đối thanh tĩnh, bạn sẽ tự nhiên cảm nhận được trái tim của người khác. Chúng ta càng có nhiều tình yêu, trái tim của chúng ta càng to. Trái tim càng to càng có thể cảm nhận được tâm tư của người khác. Đây là lí do tại sao giữa những người yêu nhau thường cảm nhận hoặc biết trước đối phương đang làm gì.

Ông chủ: Có người đồn rằng em gái cô đã hút heroin quá liều trong bữa tiệc cá nhân của K...

Cô chị ngẩng đầu lên: Phiền anh nói với mọi người rằng sự thật không phải như vậy.

Cô chị: Đã từ lâu K không còn mở tiệc nữa. Khu chung cư nơi cô ấy sống cùng với những bức ảnh được chụp trong bữa tiệc trong chung cư đã được bán cho một vị giáo sư kinh tế học đại học New York. Nơi đó ngay lập tức biến thành phòng trưng bày tranh.

Ông chủ: Thượng Hải giống như hòn đảo cô lập. Nghe câu chuyện Thượng Hải giống như nghe chuyện

của các thủy thủ vậy.

Cô chị: Dù sao cũng không có ai biết đã xảy ra chuyện gì trên biển. Cho nên thủy thủ nói nó là cái gì thì nó chính là thế ấy. Trên biển có khả năng chẳng xảy ra chuyện gì. Không những thế còn vô vị tới mức hồ đồ nữa.

Ông chủ: Cô có nhận ra gần đây trong giới chúng ta quen ngày càng giống một thị trấn nhỏ. Người ở trên thị trấn đó rất chuộng bề ngoài, trông họ rất vui vẻ, có vẻ như từng người trong số họ là minh tinh vậy. Cứ như thế tất cả mọi người trên thế giới đều đang nhìn họ, lại có những người bịa đặt tin láo nữa.

Cô chị: Thời điểm những năm chín mươi, chứng trầm cảm là một danh từ mới phát sinh.

Cô chị: Còn bây giờ, hư danh mới là danh từ mới.

Cô chị: Tôi không nói chuyện thêm nữa đâu, não của tôi không muốn làm việc nữa rồi.

Ông chủ: Hôm nay thời tiết rất đẹp, ban ngày có nắng lại có gió. Tiêu chí cho cái gọi là cuộc sống bình thường chính là có rất nhiều sự việc, không những thế lại phải đi giải quyết những sự việc đó.

SAU MƯỜI GIỜ TỐI THỨ BẢY, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TRONG NHÀ

Trong khu chung cư trước đây của K.

Ánh đèn hai bên bờ sông Phố Đông rọi vào khu chung cư. Bầu trời bên ngoài cửa sổ xuất hiện ý nghĩ không tưởng dai dẳng như nhựa rất đặc thù của Thượng Hải. Trên sân thượng khu chung cư đối diện với mặt chính của tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu và tòa nhà Kim Mậu. Sương mù đã che lấp hết phần đỉnh của chúng. Đêm nay thật tĩnh lặng.

Bên trong căn phòng được bao bọc bằng giấy bạc, ở đó có đặt tác phẩm hộp chiếu của nghệ thuật gia trẻ Triệu Yếu.

Chỗ này không có đèn, chỉ có hộp chiếu. Trên mặt sông chốc chốc lại xuất hiện những con thuyền nhỏ hai bên mạn thuyền trang trí rất nhiều hộp chiếu quảng cáo.

Một vài cô gái thường xuyên ra vào sông bạc của Cô em đang nói chuyện trong bóng tối với các lái xe nam thuộc chi nhánh taxi của Cô chị.

Khuôn mặt trẻ trung không gì sánh được của họ lúc lóe sáng lúc lại tối tăm.

Cô gái 1: Tình yêu là thứ không nên nói rõ ràng. Đừng nên có quá nhiều quy định, khái niệm, dấu hiệu. Đừng để đối phương biết bạn rất hiểu anh ấy. Bởi tất cả mọi thứ đều có thể bị quy định. Tất cả chỉ là những cái nhãn tạm thời đặt trên những hiện tượng không thực sự tồn tại mà thôi. Tình yêu là đưa trẻ vô cùng tàn khốc nhưng cũng rất hiền lành. Đứa trẻ này cái gì cũng biết, nhưng nó cảm thấy quên đi sẽ tốt hơn. Đôi khi tình yêu giống như việc mình bị tỉnh giấc vô duyên vô cớ vào buổi đêm, sau đó đi tới trước cửa và quan sát một chú chim đang bay vòng quanh căn phòng.

Cô gái 1: Tình yêu là âm nhạc. Loại nhạc này không quan tâm tới việc tình yêu là gì. Xuất phát từ điểm này, tình yêu là thứ không có giới hạn. Tình yêu cũng là thứ hoàn toàn hư cấu.

Cô gái thứ 2: Mọi khái niệm có liên quan tới tình yêu, bạn chỉ cần nghĩ ngợi thêm một chút, thì tất cả sẽ trở nên đáng nghi. Do vậy tình yêu là thứ không thể nói được. Những người đang yêu bất cứ lúc nào đều có khả năng đột nhiên đi tới tận cùng của duyên phận một cách khó hiểu. Tình yêu là thứ vô thường. Ví dụ như có khả năng bạn không làm tốt một bước, sẽ hủy hoại toàn bộ những thứ tốt đẹp trong quá khứ.

Cô gái thứ 3: Tình yêu sẽ không xuất hiện trong câu hỏi hay câu trả lời. Tình yêu là thứ rất to lớn, to như sân bay vậy. Nhưng cơ thể ta lại nhỏ bé như vậy. Yêu và tình yêu không giống nhau. Mọi tình yêu đều dẫn tới đau khổ. Tình yêu là một loại virus. Loại virus này là cái chết vẫn đang sống. Chúng ta chỉ nên yêu bản thân "tình yêu".

Cô gái thứ 4: Tình yêu xảy ra trong thời khắc "Đã yêu" và "Chia tay", còn xảy ra trong những thời khắc xót xa. Chúng ta buộc phải gắn liền với những sự vật chúng ta yêu, hoặc phải duy trì khoảng cách với mộng tưởng của chúng ta. Bởi động chạm tới giấc mơ, mơ sẽ biến mất. Nhưng khi ta động chạm tới vật thể, vật thể sẽ điền đầy mọi cảm quan của chúng ta.

Trước mặt chàng trai thứ nhất đặt bức ảnh đen trắng lúc tối lúc sáng.

Bức ảnh đen trắng này do thành viên đội săn ảnh Trung Thịnh chụp. Trong tấm ảnh, tác giả Hồng cùng một thanh niên tiến bộ Thụy Điển nổi tiếng Jone xem ra đang đi ra từ cửa sau của một bệnh viện nào đó ở Mỹ hay Pháp. Jone vừa đóng vai chính trong bộ phim Thượng Hải "Đêm trước cách mạng". Trong ảnh, Hồng tuy đeo kính râm nhưng vẫn nhận thấy gương mặt sừng sững. Còn bệnh viện Mỹ cô ấy vừa đi ra thực tế lại là bệnh viện điều trị cai nghiện. Nhưng chiếc mũ cô y tá đứng bên cạnh Hồng lại rất giống những chiếc mũ nhân viên phục vụ trong các quán cơm Thượng Hải thường đội.

Chàng trai thứ nhất: Điều quan trọng nhất là, giữa hai người yêu nhau không nên thảo luận về chuyện tình dục. Tình dục là chuyện không nên nói. Chỉ cần họ bắt đầu thảo luận về vấn đề tình dục, mọi thứ khác sẽ chỉ trở nên càng dở.

Chàng trai thứ hai: Giữa nam và nữ muốn chơi trò chơi phải có khoái cảm. Nếu không có khoái cảm sẽ chỉ có đau đớn mà thôi. Vậy thì không nên chơi nữa. Không những thế cần phải thật, nếu chơi quá nhiều sẽ không thể thật được nữa. Có thể có tình yêu nhưng không nên nắm giữ nó, bởi chia tay là tất nhiên.

Chàng trai thứ nhất: Gần đây, Hồng và anh chàng người yêu Trại Ninh trong ban nhạc "Mỗi đứa trẻ đều có kẹo ăn" bị bọn săn ảnh Trung Thịnh lựa chọn điều tra với hình thức bố trí giám sát từng bước. Đồng thời bọn chúng còn công bố những bức ảnh, những câu chuyện Trại Ninh với những cô gái khác, và những bức ảnh, câu chuyện của Hồng với người con trai khác.

Chàng trai thứ nhất: Bọn săn ảnh Trung Thịnh không phải là bọn săn ảnh bình thường. Điều này rất giống với đĩa lậu DVD của Trung Quốc cũng có hai nhãn hiệu đặc biệt, chuyên ăn cắp những bộ phim đen trắng của Mỹ hoặc phim nghệ thuật của châu Âu, lại còn dịch hàng hoành nữa.

Chàng trai thứ nhất: Trong những năm tháng nguy cơ rình rập khắp nơi này, con người ta rất mệt mỏi để chăm sóc được văn minh vật chất của mình. Càng ngày càng có ít người nghĩ tới những câu hỏi như "Tôi từ đâu tới, sẽ đi tới đâu". Họ không biết sở dĩ nguy cơ rình rập khắp nơi trong thời đại này là do không còn ai phụ trách với nội tâm của chính mình nữa. Và cũng chẳng còn ai thấy tò mò với nội tâm của họ nữa. Mọi thứ hỗn loạn sinh ra từ đây. Bọn săn ảnh Trung Thịnh khiêu chiến với giá trị quan của những người gốc ghêch bọn ta. Chúng từ chối trở thành vật hy sinh. Chúng là bọn săn ảnh duy nhất có thể nói "Trăm sự nhờ anh". Chúng được tập hợp từ những nghệ thuật gia và người mẫu trẻ nhất, thô bạo đơn giản, thông minh tuyệt đỉnh, ánh mắt dịu dàng. Sự hư danh của chúng mang huyết thống la tinh, khí chất của thổ phỉ. Chúng là bọn du côn, nhưng lại có tài hoa cái thế.

Chàng trai thứ hai: Họ đã ôm trọn thời đại này, đồng thời còn mang tới cảm giác siêu việt và sự nhốn nháo tới thời đại này. Họ có quan hệ trực tiếp với sự thật. Nhưng họ không vội vàng để mọi người nhìn ra sự thật. Họ chế tạo ra tâm trạng của công chúng.

Chàng trai thứ nhất: Trại Ninh và Hồng sau khi quay xong phim bỗng được vinh danh quốc tế. Họ mặc quần áo của giai cấp tư sản, uống loại rượu của giai cấp tư sản, tham gia những bữa tiệc của giai cấp tư sản, hòng hiểu được sự vui chơi của giai cấp tư sản. Thực ra bọn săn ảnh Trung Thịnh hoàn toàn không phải nhằm vào những sự việc đại loại như "Bọn họ có tình nhân riêng".

Chàng trai thứ hai: Đường như chúng lại hứng thú hơn với lòng hư danh của Hồng và Trại Ninh. Chúng đã sử dụng mọi hình thức tinh vi khiến hai người này nhanh chóng mất hết thanh danh, nhưng lại cố tình

không tiêu diệt họ. Rất nhiều minh tinh giống như virus. Nếu như tiêu diệt virus quá sớm, sẽ không thể phân tích chúng được.

Chàng trai thứ hai: Vấn đề là, hai người này đang cai heroin, cai rượu và thậm chí cai cả thuốc nữa. Họ đang ở trạng thái nghiêm túc phủ định cái tôi, tự kiểm điểm cái tôi. Họ thậm chí còn dự định chuyển chỗ ở từ hoa viên bãi biển phía bắc về khu Dương Phố. Nhưng họ lại không chuẩn bị kỹ lưỡng, mặc dù đã chuẩn bị rất lâu cho quyết định này. Nhưng rốt cuộc họ vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Chàng trai thứ hai: Họ là những kẻ hư danh, thần kinh nhạy cảm, chỉ yêu bản thân và rất tự ti. Điều này thực ra không phải do thanh danh của họ mang tới, cũng không phải xã hội ăn thịt người này tạo thành. Thực ra họ luôn như vậy. Họ bỗng dưng nhận thức được điểm này. Đồng thời cũng phát hiện tất cả mọi người kỳ thực đều chẳng có chủ ý nào tốt cả. Kể cả về cuộc sống, hay nghệ thuật, tình yêu. Họ đặc biệt mệt mỏi với Thượng Hải. Bởi họ tuyệt đối không thể đâm sâu vào một người nào đó khi ra ngoài vào buổi đêm, dù người đó có là thiên tài đi chăng nữa.

Chàng trai thứ hai: Bọn săn ảnh Trung Thịnh đã khiêu chiến vào đúng thời điểm này. Chúng đã phát động tấn công mạnh vào họ.

Chàng trai thứ hai: Họ có khả năng cho rằng phải chia rời hai người họ. Có khả năng chúng cho rằng một người trong họ đã khiến người còn lại "rơi rụng".

SAU NỬA ĐÊM, TẠI QUÁN CÀ PHÊ HAI MƯƠI TƯ GIỜ YY'S

Dिएन Viên cầm máy quay đứng trước cửa quán cà phê Ying Yang.

Diễn Viên quay Kenny và Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi.

Phát thanh viên thời sự trên ti vi và Kenny đứng ở trước chiếc xe Vonga Nga màu đen.

Kenny: Đây, đây là cô vợ Nga của tôi.

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi: Kenny, vợ của cậu tuyệt đấy.

Kenny: Có người muốn đổi xe Crown lấy chiếc xe này, tôi nói đâu có tùy tiện như vậy được.

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi cười: Có người muốn đổi xe Crown với cậu, cậu nói không phải loại người tùy tiện như vậy. Cậu nằm mơ đấy à? Người ta đâu có tùy tiện như vậy mới đúng.

Kenny: Sao hôm nay cậu lại qua đây, có phải là do vụ án đó đúng không?

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi không nói gì.

Kenny lại thở dài: Thật là loạn.

Quán cà phê một tầng YY's.

K và một số người bạn ngồi ở đó.

Bên cạnh còn mấy chiếc bàn có khách đang ngồi.

Quán YY's mở nhạc YY's.

K cùng Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi nhìn nhau.

K: Lại là anh. Hai ngày nay, ngày nào cũng gặp anh. Tôi thực sự có giết người đâu.

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi và Kenny không để ý tới K.

Họ vừa nhìn ra ngoài cửa vừa ngồi xuống.

Bên ngoài cửa sổ có một cô gái vừa đi vừa xem sách.

K cười.

Ba người họ cười một cách khó hiểu trong ống kính của Diễn Viên một hồi.

□□□

K nhìn Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi hỏi: Tại sao anh lại chuyển nghề từ Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi sang cảnh sát hả? Đây là chủ ý của ai vậy?

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi - hiện tại đang là cảnh sát - nhìn K đáp lại:

Em bị coi là nghi phạm, em có cảm tưởng gì không?

K: Sau này sẽ không dám yêu bạn trai đã có người yêu rồi.

Chàng thanh niên người Pháp Frank đang ngồi ở bàn khác bỗng nói chêm vào: Anh phải nhớ rằng, nếu như anh yêu chàng trai đã có bạn gái rồi, thế thì thứ nhất, anh mãi mãi sẽ không cần phải nghĩ tới bạn gái của anh ta. Thứ hai, mãi mãi không bao giờ cần hỏi "Tại sao".

K: Không nghĩ tới bạn gái của anh ta, đó là điều không tưởng.

Bên ngoài quán YY's, một chàng trai người Ý cứ liên hồi đi qua đi lại chỗ đó gọi điện.

Bên trong quán YY's, một số người đang thảo luận về chàng trai người Ý này.

K: Chàng trai người Ý này là người tình của Cô em. Cô em thích gọi cậu ta là thằng khốn Ý. Thằng khốn Ý này luôn có thể biểu diễn kịch tính nhất cho cô ấy. Ví như có một lần trước mặt tất cả mọi người, hấn quỳ xuống trước mặt cô ấy. Chính tại chỗ này, lúc đó là mùa hè.

K: Sau này Diễn Viên mới biết chuyện.

K: Diễn Viên cùng Cô em nói YY's là nơi xảy ra chuyện này. Bạn có thể bảo thằng cha này hôn từ chân bạn tới chỗ ấy của bạn, nhưng bằng giá nào cũng không để hấn hôn vào tim của bạn.

K: Thằng cha này lúc nào cũng tiệc tùng và làm việc, dường như còn không ngủ nữa. Hấn không thể làm nổi một lần yêu "hoàn chỉnh".

Cô gái người Ý - Anto: Đồ tám vía, lãnh cảm.

K: Không, anh ta rất cháy bỏng, không lãnh cảm chút nào.

Frank: Điều này đã trở thành "vấn đề gia tộc".

K: Frank, bọn em đang nói chuyện con gái với nhau, anh đừng có nghe trộm được không vậy?

Eric - Người Mỹ: Cưng à, nếu em muốn làm tình với một người đàn ông, tốt nhất hãy đưa anh ta về nhà trước hai giờ sáng. Đừng bao giờ cho rằng một người đàn ông uống rượu với em tới năm giờ sáng lại có thể làm tình với em được.

Anto: Hãy nhớ rằng, những người yêu nhau thực sự trên phương diện tình dục không bao giờ có thể làm được tốt nhất.

Anto: Phần lớn thời gian khi nghĩ tới tình dục, mình cảm thấy giống như bị dội nước sôi vào vết thương vậy. Tình dục luôn mang tới sự hủy hoại cho cuộc sống của mình.

Một người đàn ông: Nếu không làm tình trong một khoảng thời gian dài, tôi sẽ thấy mình như người đến từ hành tinh khác vậy. Tôi không biết phải làm sao để giao lưu với người khác.

K: Thực ra, anh chỉ sợ bản thân giống như một chiếc bàn không có nhu cầu tình dục, đúng không? Em cảm thấy điều đó sẽ khiến bản thân anh giống người ngoài hành tinh? Sao anh lại có thể là một phần tử tri thức như vậy được? Anh không cảm thấy đã lâu không làm tình, hoặc không muốn làm tình, hoặc bất lực là những chuyện quá bình thường hay sao?

K: Phần tử tri thức đều rất sợ người khác cho rằng các anh bất lực.

K: Những người đàn ông có quan hệ với em đều là những người gặp trở ngại về mặt tình dục. Không phải là vấn đề này thì vấn đề kia. Nhưng em vẫn yêu nhất những người đàn ông gặp trở ngại về mặt tình dục, bởi họ có trái tim khao khát.

K: Có điều đôi khi chúng ta quá coi trọng tình cảm của bản thân, dẫn tới việc quên mất phải bày tỏ tình cảm như thế nào.

Đức - người Việt Nam: Tôi thấy con người nên đảo lộn toàn bộ. Đầu tiên chết ngóm đi, sau đó bạn trải qua mọi thứ bạn đã biết. Cuối cùng bạn trở lại cơ thể của người mẹ. Ví như lúc uống cà phê, bạn đã ngủ rồi. Bạn giết một người xong, anh ta lại hồi sinh. Khi bạn mới học được một thứ, bạn đã quên đi. Bạn ăn rồi sau đó bạn lại đói. Bạn say rồi sau đó lại uống tiếp. Bạn đã đạt được cao trào rồi sau đó lại làm tiếp. Bạn có nhận ra bạn càng lớn thì lại càng cần nhiều tiền hơn. Cho nên nếu sống trong cuộc sống ngược này, càng ngày bạn sẽ càng không cần tiền, bạn sẽ không phải gánh quá nhiều trách nhiệm. Bạn là người tự do.

Ca sĩ nhạc Rock Silvester See bước tới.

K: Thật vui mừng đã có thể gặp được một người hát Rock. Những ngày này em bắt đầu chán bọn Dj rồi, bởi chỗ nào cũng thấy bọn đó.

S: Đó là vì nghệ sĩ nhạc Rock vĩ đại đều đã chết hết rồi.

Nhà ảo thuật Mario bắt đầu làm ảo thuật.

Anh ta có hàng ria rất đẹp. Kiểu tóc và giày của anh ta đều hình vuông.

Anh ta là ông vua hoang đường.

Lúc anh ta vui vẻ, anh ta biểu diễn cho người ta xem. Các bạn không thể tùy tiện yêu cầu anh ta biểu diễn.

Anh ta hỏi chàng trai người Ý có một trăm đô la không.

Chưa đầy một phút sau, một trăm đô trong tay anh ta đã biến thành tờ năm đô.

Cả hội trường vỗ tay.

Lại chưa đầy một phút sau, tờ năm đô biến thành tờ một trăm đô.

Đã từng có một bộ phim về nhà ảo thuật Mario biểu diễn trò ma thuật tờ năm đô biến thành tờ một trăm đô và ngược lại ở nhiều nơi khác nhau.

Trò ảo thuật này khiến chàng trai người Ý cười ngọt ngào. Anh chàng vỗ tay và gọi một cốc Flaming Lamborghini.

Chiếc cốc trước mặt chàng trai người Ý này ngay lập tức trống rỗng. Anh chàng đội một chiếc mũ không gì có thể so sánh được. Anh chàng giống như người đi săn tốt nhất, dự báo cho một ngày mai đẹp đẽ mà đôi bại.

Anh chàng bước tới tạm biệt K. Lúc hôn tạm biệt cô, anh ta nói thầm: Mỗi lần gặp em, em đều giết anh.

Nhà ảo thuật Mario: Tình dục giống như quy hoạch giấc mơ của bạn tới một người khác.

Nhà ảo thuật Mario: Làm một lần ảo thuật là vui vẻ, hai lần là giáo dục.

Nhà ảo thuật Mario: Tôi cần phải hiến cơ thể mình cho tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Cô diễn viên đang cai thuốc trả lời phỏng vấn ở góc quầy bar.

Cô diễn viên đang cai thuốc: Mọi cố gắng trước kia của tôi chính là vì đang mở "cánh cửa cảm tri". Mỗi lần tôi đều cố gắng hết sức để đi tới tận cùng. Tôi tin rằng không có cách nào tổng kết được sự hỗn loạn kéo dài và đa biến. Tôi trở thành con người mà tôi luôn muốn trở thành.

Đối với xu hướng tương đối, cô gái này đang dùng hình thức tàn khốc hơn để hưởng thụ thanh danh và các đặc quyền khác.

Cô diễn viên đang cai thuốc: Nhưng một ngày kia, tôi bắt đầu sa chân xuống dốc. Tôi phát hiện tất cả chúng ta thực ra chẳng có ai có chủ ý tốt đẹp nào về cuộc sống, về nghệ thuật, về tình yêu. Tôi bắt đầu chán ngán Thượng Hải. Bởi tôi tuyệt đối không thể đi ra ngoài vào buổi đêm gặp được một người cho dù có nét giống thiên tài. Mọi giới trong xã hội chúng ta nhất định đã xảy ra vấn đề. Tôi cho rằng thực ra nhận thức của chúng ta đối với thế giới này là vô cùng hữu hạn.

Cô diễn viên đang cai thuốc: Heroin giống như cuộc sống. Nói chung chẳng thú vị gì giống như bản thân cuộc sống.

Cô diễn viên đang cai thuốc: Có một quyển sách bán chạy ở Mỹ nói về sự trải nghiệm cảm giác chết đi mười mấy phút sau đó sống lại của một bác sĩ. Trong mười mấy phút suýt chết, ông ấy phát hiện trên đầu những người đang sống có một quầng sáng, còn ngược lại tức là đã chết. Ông ấy nhìn thấy bạn của ông ấy đang uống rượu trong quán bar, có rất nhiều những kẻ "không phải người" đang tranh nhau chút rượu trong cốc. Ông ấy còn nhìn thấy lúc bạn ông ấy uống say, quầng sáng trên đầu ông ta bắt đầu nứt ra. Rất nhiều những kẻ "không phải người" kia chui vào óc ông ta. Tôi thấy đây là câu chuyện đáng sợ. Tôi nghĩ chúng ta đều cần phải kiểm điểm lại bản thân và thay đổi. Cồn, thuốc và mọi thứ khiến chúng ta mê mẩn đều ngăn trở chúng ta giành được trí tuệ. Còn tôi mong muốn mãnh liệt để có được trí tuệ. Tôi cảm thấy điều quan trọng nhất là chúng ta cần phải làm rõ khoa học sống chết. Chúng ta cần phải biết chết rốt cuộc là như thế nào? Trước và sau khi chúng ta chết cụ thể sẽ gặp phải những tình huống nào? Khi chúng ta hiểu rõ chết là thế nào, có lẽ ánh mắt chúng ta đối xử mọi sự vật sẽ thay đổi về căn bản.

Frank vừa cuộn người vừa nhìn vào ống kính của Diễn Viên.

Frank: Cô chị, Cô em, Nhà Tài Trợ, các em đều phù hợp một cách hoàn mỹ với bầu không khí tràn đầy sát khí này. Có khi bạn cảm thấy được bầu không khí đầy sát khí này khi đang ở trong thành phố. Ví như mỗi khi năm mới sắp tới, tôi lại cảm thấy cái chết gần kề. Nhưng trên thực tế, Thượng Hải là một thành phố an toàn nhất. Tuy rằng phần lớn lái xe Thượng Hải không biết lái xe lăm. Nhưng họ có vẻ ngoài khiến chúng ta cảm thấy an toàn. Cho chúng ta cảm giác gia đình.

Frank: Họ đều tin rằng nếu chia tay, họ sẽ lập tức chết đi. Không phải là chết thật, mà là chết theo một kiểu đặc thù. Cái chết này sẽ kéo dài rất nhiều năm. Đồng thời nó sẽ chứng minh được tình yêu mà họ từng tin tưởng là câu chuyện thần thoại hoàn toàn không tồn tại.

Anto: Một lần cô ấy muốn nhảy ra khỏi cửa sổ ngay trước mặt anh ta. Nhưng khi cô ấy nhảy, anh ta đẩy cô ấy một cái. Cô ấy lập tức túm lấy anh ta và khóc rống lên. Cô ấy thừa nhận mình đã sai rồi.

Anto: Giữa hai người bọn họ không thể chơi trò chơi này. Họ rất nghiêm túc.

Frank: Cô em thực ra rất sâu sắc. Nhưng cô ấy luôn lựa chọn phần tình túy, sự yếu điệu của mình phô bày cho mọi người ngắm. Tôi thực sự rất yêu Cô em. Máu của cô ấy ngọt nhất. Cô ấy buộc phải chết đi. Tất cả mọi người chúng ta lần cuối nhìn thấy Cô em là lúc cô ấy và Cô chị cùng nhau rời khỏi bữa tiệc Halloween của ABC.

K: Cô ấy biết chắc rằng bất luận thực tế xảy ra chuyện gì, bất kể cô ấy thực sự có được bao nhiêu, thứ mà cuối cùng cô ấy giữ lại không phải là cảm giác thực sự trong lòng cô ấy, mà là ấn tượng lưu lại trong lòng người khác.

Frank: Đàn bà tạo ra luật pháp, đàn ông tạo ra hợp đồng.

Anto: Tôi cho rằng anh chưa từng làm luật sư bao giờ.

Cảnh sát phát thanh viên: Đôi khi Cô em không để ý tới việc Diễn Viên đang trêu ghẹo cô gái khác. Có lúc cô ấy lại trực tiếp phi ngay một chai nước khoáng về phía anh chàng.

K: Diễn Viên hiểu nhất mộng tưởng của cô ấy. Bất luận xảy ra chuyện gì, bất luận thực tế họ chịu tổn thương lớn tới mức nào, bất luận nội tâm của họ thực sự nghĩ ra sao, họ sẽ không ưỡn ngực bước vào chỗ hiểm nguy, ngốc ngếch phá hoại câu chuyện thần thoại tình yêu mà họ đã cùng cất công xây dựng.

Anto: Dường như anh ấy được cô ấy nặn ra vậy. Dường như rời khỏi cô ấy, anh ấy cùng người khác

không có bất kỳ thay đổi nào.

K: Không phải như vậy. Anh ấy có sức mạnh phi thường. Hai người họ đều là người có sức mạnh phi thường.

K: Tôi thấy hai người họ về mặt tình dục chắc hẳn có bí mật gì đó. Bí mật này chỉ có hai người biết mà thôi.

K: Tôi nghe nói, họ đều rất trung thành với tình yêu và tình bạn. Nhưng tôi không lý giải nổi là sao họ có thể làm ra vẻ vô cùng trung thành được chứ?

Frank: Có tình yêu sẽ có cách thôi. Không có tình yêu, không có cách nào.

Kenny lấy chiếc máy quay ống kính 8mm rồi chậm rãi quay mọi người ở từng bàn. Chiếc máy quay phát ra tiếng roạt roạt.

Cuộn phim phải đặt làm ở Nga, nên họ luôn cầm chiếc máy không để quay cho mọi người.

BA GIỜ SÁNG CHỦ NHẬT



ần bảo tàng nước máy Thượng Hải

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi - hiện đổi nghề làm cảnh sát - xuống xe tại bảo tàng nước máy Thượng Hải.

Anh ta hy vọng có thể đi bộ về nhà.

Diễn Viên một mình đi theo anh ta, liên tục dùng chiếc máy quay nhỏ quay anh ta.

Phát thanh viên chuyên mục thời sự trên ti vi- hiện là cảnh sát - cảm thấy hơi khó chịu trong quán YY's. Anh ta không thích bị một đám người nhìn thấy. Trong đám người đó, anh không có cảm giác an toàn.

Làm phát thanh viên và làm cảnh sát không giống nhau. Người kể câu chuyện trinh thám không phải kẻ mưu sát, nhưng có thể hồi phục theo thứ tự. Ngày hôm nay anh đeo kính, cố tình che lấp phần có sức biểu hiện nhất của mình lại. Anh cảm thấy Diễn Viên ngoài đôi mắt ra, các bộ phận khác trên cơ thể, bao gồm âm thanh, lời thoại, đều là một phần của biểu diễn. Không nhất thiết mọi cảnh đều dùng mắt, có lúc dùng cơ thể, có lúc dùng lời nói. Như vậy mới luôn luôn thay đổi, và người xem mới cảm thấy hấp dẫn.

Anh chưa từng đắm chìm trong bất kỳ vai diễn nào bởi anh luôn ý thức được mình đang diễn kịch. Vai diễn tất phải bị anh thuần phục.

Vai diễn không phải quần áo. Vai diễn là một vở kịch để anh biểu đạt cái tôi.

Trên khuôn mặt của một diễn viên tốt không bao giờ có tương lai. Họ chỉ nên biểu diễn ở hiện tại.

Cho dù họ biết trước kết cục, nhưng cũng không thể tiết lộ ra trong phần biểu diễn lúc này.

Đạo diễn trên thực tế không phải là người luôn hướng dẫn người khác mà là người hướng dẫn mình như thế nào.

Một đạo diễn tốt không nói cho diễn viên phải làm gì, chỉ nói cho họ nghĩ như thế nào.

Những điều khán giả muốn xem nhất, thực ra là cuộc sống nội tâm của diễn viên.

Nhà của cảnh sát là căn biệt thự cổ quái độc lập.

Nói là cổ quái là vì thật khó tin ngay sát bờ sông Hoàng Phố lại có một căn biệt thự cổ.

Nhưng cả vùng này chỉ có một ngôi nhà đó mà thôi. Cảnh sát không có hàng xóm.

Ngôi nhà này thuộc sở hữu của nhà máy sản xuất chè nguyên liệu nào đó của Thượng Hải.

Bên bến tàu đang đậu rất nhiều thuyền du lịch. Chúng gần tới mức có thể dùng tay chạm vào được.

Chỗ này dường như không phải Thượng Hải. Thật hiếm có nơi nào chưa được khai thác phát triển như chỗ này.

Ánh đèn trên bến tàu thoát ẩn thoát hiện chiếu vào căn bếp của nhà Cảnh sát.

Sau khi vào nhà rồi, anh ta không bật đèn ngay mà tìm một chiếc ghế và ngồi xuống.

Chỗ này rất tĩnh mịch, tạo cảm giác yên bình.

Cảnh sát là đứa trẻ bước ra từ trong hoa viên những căn nhà Tây kiểu cũ Thượng Hải.

Cho nên anh ta luôn thần ra không nói gì và nghĩ ngợi.

Anh ta thiếu phản ứng với căng thẳng và áp lực.

Anh ta gặp khó khăn về biểu đạt.

Biểu đạt tình cảm đối với anh ta dường như không cần thiết, thậm chí còn lãng phí và cực kỳ không có tác dụng.

Cho nên, anh ta có thể xem người khác, xem những bộ phim vô vị một cách rất đam mê.

Anh ta rất thích những loại phim kiêu lười.

Nhân vật trong những bộ phim đó luôn làm đi làm lại một động tác, một việc nào đó.

Dùng sự tĩnh lặng và trầm mặc để truyền đạt tin tức phát huy tối đa.

Phim ảnh là một loại phong cảnh tư tưởng.

Thông qua ánh sáng và ảnh miêu tả sự mong đợi cũng như tuyệt vọng của nhân vật.

Lúc tiếng ô tô truyền tới, Cảnh sát đã chìm vào giấc ngủ.

Sau đó là tiếng gõ cửa.

ABC đứng ở ngoài cửa.

Ánh trắng vằng vặc trên khuôn mặt ABC. Cảnh sát ngủi thấy mùi sâm panh.

Có một kiểu con gái mà trên mặt họ viết lên số mệnh. Họ khốn khổ tìm kiếm tình yêu thật sự nhưng cuối cùng lại đi vào bế tắc.

Cảnh sát: Chào em!

ABC: Chào anh!

Cảnh sát: Em muốn vào không?

ABC: Không, muộn quá rồi.

ABC: Mọi người khen em mặc màu đen rất nhã.

ABC: Em đáp lại, tôi nhã bởi vì trái tim tôi tan vỡ.

Cảnh sát: Ừ.

ABC: Em muốn tới nói cho anh một chuyện.

Cảnh sát: Ừ.

ABC: Về Diễn Viên ấy mà, và bạn gái của anh ấy nữa.

ABC nhìn ra bến tàu.

Cảnh sát cũng nhìn ra phía bến tàu theo cô ấy.

Bến tàu vắng lặng không có ai.

Cảnh sát: Ừ.

ABC: Cô em tự quyết định ra đi. Ý của em là, cơ thể của cô ấy chỉ là một bộ quần áo của cô ấy mà thôi, nhưng con người thật sự của cô ấy. Sự tự sát của cô ấy là do cô ấy tự quyết định. Không có ai hại chết cô ấy.

Cảnh sát: Ừ. Thực ra chúng ta đều là những du khách, sống tạm trong cái thân xác và trong cuộc đời này.

ABC: Cô ấy và Diễn Viên, là hình mẫu thu nhỏ của người tương lai.

ABC: Họ là những người yêu nhau hoàn mỹ. Anh nhìn kỹ mặt họ mà xem. Mặt của họ dường như giống

hết nhau. Trong anh có em, trong em có anh. Cô gái có tướng mặt đàn ông, chàng trai có tướng mặt đàn bà. Họ cùng nhìn nhau sẽ nảy sinh niềm vui, sự trong sáng và cái đẹp. Họ chỉ cần hít hà đã có thể cảm nhận được cảm xúc yêu của đối phương. Họ ở cùng nhau trong giấc mơ. Họ nhìn những đôi tình nhân bị dày vò trong nhục dục giống như thấy một đứa trẻ đang chơi đồ chơi vậy, hoặc giống như nhìn thấy một con chó đang gặm khúc xương.

□□□

ABC: Nhưng họ không hề ổn định. Cho nên họ là hình mẫu thu nhỏ của người tương lai trong sự biến đổi khôn lường.

Cảnh sát mở to mắt nhìn ABC.

ABC cũng giương mắt nhìn Cảnh sát.

Giọng nói của cô giống như tiếng vỗ của một chiếc bình lúc nửa đêm.

ABC: Tốc độ chân chính thì không thể nhìn thấy được, giống như gió nổi mây ùn, mặt trời lặn mặt trăng lên. Cũng giống như việc anh không biết lá cây lúc nào sẽ vàng, cũng giống như anh không biết lúc nào sẽ yêu một người.

Cảnh sát: Em thực sự không muốn vào ngồi một lát ư?

ABC: Không vào đâu. Em phải đi rồi, ông Đàm vẫn đang đợi em trong xe. Em chỉ là muốn nói cho anh rằng đừng điều tra vụ án đó nữa. Thật đấy! Bởi nó sẽ liên đới tới rất nhiều người.

ABC: Sẽ rất nghiêm trọng đấy!

Cảnh sát: Ủ, anh biết rồi.

Cảnh sát: Giống như một số người hẹn gặp nhau nhưng không bao giờ đến muộn. Nhưng lại có một số người luôn luôn đến muộn. Những người luôn đến sớm chính là người tương lai.

ABC dừng ở đó, rồi nhìn Cảnh sát, rồi lại nhìn chiếc xe đang đậu ở phía xa.

ABC: Em không có ý đó.

ABC: Ý của em là, hai người bọn họ có khả năng là sản phẩm của một phòng thí nghiệm nào đó.

Đôi bên trầm ngâm một hồi.

ABC nhìn ra chỗ khác: Anh ấy nói em là công chúa của nghệ thuật. Anh ấy luôn khiến em cảm thấy mình là một công chúa. Anh ấy tuyệt đối không thể làm hại em. Khi em là một công chúa, em coi tất cả mọi người khác cũng là công chúa.

Cảnh sát: Nhưng vì sao trái tim em lại tan vỡ?

ABC khóc: Bởi vì em đột nhiên nhận ra rằng từ trước tới giờ, em chưa từng quen anh ấy.

ABC: Em luôn cho rằng, em và anh ấy giống như gương gặp gương. Quảng thời gian em được ở cùng anh ấy là kho báu trong cuộc đời em. Được sống cùng anh ấy, em rất hạnh phúc. Trong hàng vạn hàng trăm lần nhớ lại thời gian được sống cùng anh ấy đã khiến cuộc sống của em tuyệt vời hơn rất nhiều.

□□□

ABC: Nhưng hiện tại em không còn yêu anh ấy nữa. Thực ra từ trước tới giờ em không biết anh ấy là ai. Anh ấy là người xa lạ. Chúng em quen biết nhau trên đường. Anh ấy đã cưỡng hiếp em.

Cảnh sát: Em thực sự không muốn vào trong ngồi một lát ư?

ABC: Không vào đâu. Em phải đi thôi, ông Đàm đang chờ em trong xe.

Cảnh sát lại trở về giường.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt rất giống với người mẫu hãng mỹ phẩm Armani của anh.

Cô em hết lần này tới lần khác xuất hiện trong đầu Cảnh sát khi cùng chị cô ấy rời khỏi bữa tiệc của ABC.

Cảnh sát từng có một người bạn gái. Từ khi mười chín tuổi, họ đã ở cùng nhau. Họ có nhau và cùng học cách yêu nhau. Anh chưa từng nghiên cứu thảo luận vấn đề này với người khác. Bởi anh cảm thấy không cần thiết. Anh thậm chí còn chả thèm xem tiểu thuyết tình yêu. Nhưng từ sau khi họ chia tay vào năm ngoái, anh dường như ngày nào cũng muốn nghiên cứu thảo luận với ai đó về vấn đề này. Bởi dường như anh rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Bởi mọi hiểu biết của anh từng có về tình yêu dường như đã đổ vỡ hết.

□□□

Lúc còn ở cùng cô bạn gái trước kia, họ có một người bạn thân. Người bạn thân này luôn thích nhìn trộm bọn họ. Ví như nhìn trộm bọn họ ngồi nói chuyện với nhau, hoặc nấp sau cửa nhìn trộm hai người họ tay trong tay bước đi trên hành lang. Cảnh sát hỏi tại sao cô hay nhìn trộm chúng tôi như vậy? Người đó đã trả lời, vì tôi thấy hai người rất giống với truyện thần thoại, hoàn hảo vô cùng, giống như thần thoại vậy.

Sau khi họ chia tay, người bạn này nói với Cảnh sát: Hai bạn quá ngây thơ trong sáng, hai bạn thật giống như truyện thần thoại. Nhưng truyện thần thoại ở thế giới này thật sai lầm. Thế giới này không phải thế giới thần thoại.

Thế nhưng tình yêu trong sáng kia, giấc mộng lâu bền mãi mãi kia, sự tự tin đơn giản về hạnh phúc và lý tưởng kia cũng ra đi từ đó.

Cảnh sát nghĩ, mọi tình yêu đều nên như vậy. Phải bình tĩnh tiếp nhận, phải cầu nguyện tới nơi tới chốn. Tình yêu không phải là yêu. Tình yêu là virus, giống như cảm cúm sẽ tới và sẽ đi. Mọi mối tình đều dẫn tới đau khổ.

Cảnh sát cho rằng nếu không phải vì Cô em sau cùng bắt đầu ghen tị, thì tình yêu của Cô em và Diễn Viên cũng là truyện cổ tích. Là một kiểu truyện cổ tích khác, nhưng vẫn là truyện cổ tích. Nếu như không phải là vì Cô em ghen tị với K, ghen tị Diễn Viên kéo tay K ngủ thì họ vẫn có thể yêu rất dễ chịu. Trong thế giới cổ tích này, không có ai có thể ghen tị. Bất luận là tốt hay xấu, đều phải vượt qua sự mong đợi và nỗi hoài nghi.

Cảnh sát nhớ lại rất nhiều năm trước, anh ta và bạn thân nhất đứng trên sân thượng của trường. Anh ta đã chỉ vào cây ngô đồng ở phía xa - cây ngô đồng nở hoa màu trắng sáng rồi nói, kia là người tình của tớ.

Cảnh sát vẫn tin giữa đàn ông và đàn bà thực ra vẫn tồn tại tình cảm chân thật. Vẫn tồn tại tình cảm trong sáng của người này với một người khác. Tình cảm đó rất ấm áp, đẹp dễ, tràn đầy ý nghĩa tốt đẹp. Cảnh sát tin tưởng vào điều này. Cho nên anh ấy không oán trách thế giới này không có tình cảm thật sự. Chỉ có điều đó không thể là tình yêu. Bởi tình yêu là sự tưởng tượng rất triệt để, rất vĩ đại. Chính vì lý do này tình yêu vô cùng mong manh. Bởi bản thân tình yêu đến từ sự tưởng tượng, không có vật gì có thể kiểm chứng. Chính vì vậy Cô em buộc phải chết.

Cảnh sát lại nghĩ: Thực ra chúng ta có thực sự cần tình yêu đến vậy không? Giữa đàn ông và đàn bà có thật sự cần cái gọi là tình yêu kia không? Lúc chúng ta nghe thấy một bài hát sến, chúng ta đột nhiên nhớ về thời tuổi trẻ. Dường như chúng ta vô cùng cần tình yêu giống như lên cơn nghiện thuốc lá vậy. Vô cùng khó

chịu, thật muốn có một điều thuốc thơm tình yêu. Nhưng lúc chúng ta ăn cơm, lúc chúng ta ngủ, lúc chúng ta làm việc, thực ra lại không cần cảm giác tim đập loạn xạ ấy, hoặc khi nhìn thấy một người huyết mạch như giãn ra, khó thở vô cùng. Có khả năng khi ăn cơm, chúng ta cần có một người khiến chúng ta vui vẻ nói chuyện cùng. Khi đi ngủ, chúng ta hy vọng có một người để ôm ấp. Khi đi làm, chúng ta nhớ tới một người, người đó sẽ đi xem phim cùng ta sau khi tan ca, nghĩ như vậy sẽ cảm thấy làm việc có động lực hơn. Sau đó chúng ta phát hiện có một người đáp ứng được cả ba yêu cầu trên. Thế là chúng ta cảm thấy "người đó thật tuyệt". Thế là chúng ta ở cùng nhau.

Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt rất giống với người mẫu hãng mỹ phẩm Armani của anh.

Cô em hết lần này tới lần khác xuất hiện trong đầu cảnh sát khi cùng chị cô ấy rời khỏi bữa tiệc của ABC.

Cô chị hại chết Cô em vì tham lam.

K hại chết Cô em vì si mê.

ABC hại chết Cô em vì ngạo mạn.

Nhà Tài Trợ hại chết Cô em vì thù hận.

Cô em tự sát vì ghen tị.

Nói xác thực hơn chút nữa, Cảnh sát đồng thời nhìn thấy động cơ giết người xuất phát từ mỗi người trong số họ: Tham lam, si tình, ngạo mạn, thù hận và ghen tị.

Tổng kết lại mấy ngày làm việc vừa rồi, trong lòng Cảnh sát khơi dậy một ngọn lửa thiêu cháy cảm giác yếu đuối khiến người ta tan vỡ con tim.

Là một cảnh sát, anh thật quá đẹp, quá nhạy cảm rồi.

Dường như anh khóc.

Anh không có cách nào để tiếp tục cố chấp tin tưởng rằng tình yêu là sự bảo vệ tốt nhất trong cuộc đời, bởi sự thật dường như trái ngược.

SAU BỐN GIỜ SÁNG CHỦ NHẬT, ĐƯỜNG ĐÔNG ĐẠI DANH, TRÊN XE

Trong bóng tối, những đôi lông mi giống như tro dần thấm nước.

Thượng Hải trước bình minh trong mùa đông đôi khi vẫn đen ngòm.

Cô chị lái xe, Diễm Viên ngồi cạnh. Trong tay anh ta vẫn nắm chắc chiếc máy quay.

Từ đằng xa, một số thanh niên không nhìn rõ mặt vừa đi vừa bê một chiếc biển quảng cáo to đùng.

Trên tấm biển quảng cáo có dòng chữ: Andy Lover.

Chiếc đĩa hát trên xe của Cô chị đang mở bản nhạc piano FeiFei Run.

Nếu như anh ấy thực sự tồn tại.

Tôi muốn đi cầu xin thử.

Cho tôi một lời đảm bảo.

Khiến tôi luôn được ở bên em.

Những nơi em nhìn thấy được

Lại có sức mạnh hôn em.

Hãy dùng lời hát du dương của tôi

Sưởi ấm em

Và cả chặng đường

FeiFei Run

FeiFei Run

Ngựa gỗ <<FeiFei Run>>•

Cô chị: Trong giấc mơ em sẽ nhìn thấy trước những việc xảy ra trong tương lai. Thực ra điều này cũng chẳng có gì là lạ cả. Bởi thực ra con tim của mỗi người chúng ta đều liên kết với nhau. Lúc ta tương đối yên tĩnh trong mơ, sẽ tự nhiên cảm nhận được con tim của người khác. Chúng ta có càng nhiều tình yêu, trái tim chúng ta càng lớn. Trái tim càng lớn càng có thể cảm nhận được trái tim của người khác. Cho nên đây chính là lý do tại sao giữa những người đang yêu thương sẽ biết được đối phương đang làm gì.

Diễm Viên: Cô ấy đang nghĩ gì, chúng ta không đoán được. Nhưng chỉ cần chúng ta nhớ cô ấy, cô ấy sẽ biết ngay. Cô ấy có thể bán đứng trái tim của chúng ta.

Cô chị: Khi anh biết được cô ấy có người tình khác, cảm giác lúc đó của anh như thế nào?

Diễm Viên: Vô cùng ghen tức.

Diễm Viên: Nhưng nếu trò ảo thuật giữa chúng ta luôn tồn tại, cô ấy sẽ có sức mạnh khiến em không để ý nữa. Cô ấy có thể du lịch trong tình yêu của chúng ta. Cô ấy cũng có thể mang hoặc không mang theo tình yêu của chúng ta đi du lịch. Nếu như bắt buộc phải xảy ra, em hy vọng cô ấy có thể vô cùng vui vẻ nhìn thấy sự thật bao hàm trong giây phút phản bội em. Thực ra điều đó quan trọng hơn nhiều so với bất kỳ một người đàn ông, bất kỳ một tình yêu nào khác.

Giọng của Diễm Viên khàn đi: Bất luận là ai, bất luận là ở đâu, anh cũng hy vọng cô ấy là một du khách đặc biệt trong tình yêu.

Cô chị: Anh nhìn ra bên kia đi. Nơi đó giống như nơi chia tay.

Diễm Viên: Ý của em là gì?

Cô chị: Là một loại cảm giác. Giống như một kiểu chia tay, hoặc là nơi lần đầu gặp gỡ.

Cô chị: Em đoán, hầu hết mọi người đều phản bội trước khi chia tay.

Diễm Viên: Anh lại lựa chọn phản bội sau khi chia tay.

Cô chị: Anh thật tốt!

Cô chị: Anh có bao giờ nghĩ việc quấy rối là một kiểu phản bội không?

Diễm Viên: Đừng có nói khó nghe như vậy. Nhưng cũng có thể coi là như vậy. Nhưng đối với một số người tương đối trưởng thành thì không nên coi là vậy.

Diễm Viên: Chúng mình từng giao hẹn có thể có người tình khác, chỉ cần chúng ta cảm thấy điều đó là đúng. Quy tắc là sau việc này có thể có hai cách làm sau: Một là ngay lập tức nói với đối phương, người kia có thể ghen tức, nhưng không thể vì chuyện này mà yêu cầu chia tay. Hai là không nói cho đối phương nghe, nhưng phải làm sao để người kia vĩnh viễn không biết chuyện này. Nếu không thì chia tay.

Cô chị: Đây là kiểu quy tắc quái quỷ gì vậy?

Diễm Viên: Chúng ta dường như đều nên chân thực đối mặt với chính mình. Nhưng điều bất hạnh là, như vậy đôi khi sẽ phát sinh vật hy sinh.

Cô chị: Thực ra, kiểu hợp tác này của chúng ta rất nguy hiểm. Bởi vì bất cứ lúc nào, nó cũng có khả năng xuất hiện vật hy sinh. Chúng ta buộc phải biết, chúng ta đều đang có trong tay tính mạng của người kia. Cái gọi là tình yêu chính là cho người kia quyền lực, cho phép người kia bất cứ lúc nào cũng có thể khử bạn.

Diễm Viên: Những gì em nói chỉ là bản hợp đồng tình yêu xấu xa nhất.

Diễm Viên: Sự ghen tức có thể khiến hai người yêu nhau cùng nhau thao túng đối phương. Là tâm trạng vừa thân mật vừa đau khổ. Khi chúng ta đang bị quẩn trong dục vọng xác thịt, sẽ không làm tổn thương có ý thức tới người thân thiết nhất với mình. Nhưng thực sự không có ai muốn đi khử người kia.

Cô chị: Cũng chưa chắc.

Diễm Viên: Chỉ cần đối phương tốt, hy vọng họ vui vẻ thì sẽ không đau khổ. Nhưng một khi nghĩ tới việc bản thân sẽ đau khổ thì loài người tiến bộ thực sự sẽ không làm tình.

Cô chị: Chính xác. Bất luận đàn ông hay là đàn bà, cơ thể của họ cũng chỉ là một tĩnh vật mà thôi. Tình cảm của họ thay đổi theo từng hơi thở, phiêu du bất định. Thực sự vô cùng ngu ngốc.

SÁNG SỚM CHỦ NHẬT, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Buổi sáng sớm, trong căn hộ chung cư trước đây của K ở bãi biển phía Bắc.

Nơi này hiện tại lại có những bữa tiệc không còn, thông thường tổ chức vào buổi sáng sớm.

Đôi khi Dj Bobby sẽ tới mở nhạc.

Đôi khi nghệ sĩ violon thiên tài Bành Phi tới biểu diễn.

Một mình Diễn Viên trong căn phòng có tấm bình phong lớn, ánh nắng nấp sau lưng.

Anh ấy đeo kính râm, và đang nói chuyện điện thoại với Cô chị.

Nhãn hiệu kính râm anh ấy đang đeo là All the lies. Xung quanh hàng chữ thương hiệu đó được bao xung quanh những hoa văn kiểu kiến trúc Gothic. Trên cánh tay anh ta cũng có vết xăm đúng như vậy.

Anh ấy thích đeo kính râm khi có một mình trong phòng. Anh - bản thân đeo kính râm chính là thần tượng của anh.

K đang ở đầu dây điện thoại bên kia lúc này đang ngồi trên ghế sofa trong nhà.

K trở về nhà sau khi đã uống một đêm toàn rượu. K thích cầm một lon bia Nhật Bản và xem phim "Cha đạo" để ru ngủ. Cô ấy chỉ uống bia vào lúc đó.

K: Anh chuẩn bị quay đám tang thế nào?

Diễn Viên: Từ sau lần làm lành lần trước, cô ấy không còn nói câu "Em yêu anh" nữa.

Diễn Viên : Cô ấy nói vào thời khắc anh chết đi mới biết bản thân cô ấy có yêu anh không. Trước thời điểm này, bọn anh cần phải thoải mái.

K: Nếu cô ấy yêu anh, anh sẽ cảm nhận được. Tất cả mọi người chúng ta đều cảm nhận được.

Diễn Viên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nước sông Hoàng Phố lấp lánh vàng dưới ánh nắng.

Nghe nói Thượng Hải một năm chỉ có năm mươi ngày có ánh mặt trời.

Diễn Viên uống một bình thuốc ho.

Diễn Viên: Cảm giác nuốt thuốc ho xuống họng giống như cảm giác chia tay vậy.

Diễn Viên: Lúc tan vỡ cõi lòng chỗ nào cũng đau, anh căn bản không biết mảnh nào trong con tim anh tan vỡ nữa. Cảm giác đó giống như chiếc đĩa vỡ, nó luôn là sự hợp thành của rất nhiều vết vỡ nhỏ tạo thành vết vỡ lớn.

K: Chắc chắn chúng ta sẽ chết. Nếu bây giờ tất cả chúng ta đều chết thì sẽ thế nào nhỉ? Cái chết sẽ tới bất cứ lúc nào, nguyên nhân cái chết vẫn chưa xác định.

Diễn Viên: Mọi người đều đã quá vui rất lâu rồi. Dường như chúng ta đều không bị chết vậy, hoặc cái chết cũng có thể rất đơn giản, rất đẹp, rất hoành tráng. Nên để người còn sống những người hoàn hảo không bị tổn hại gì nhìn thấy đấy, chữ "đấy" ở đây càng thể hiện cái chết và sự tổn thương sâu xa không thể đoán được.

Diễn Viên: Sáng hôm qua khi anh tỉnh dậy, anh chậm rãi đánh vần tên của cô ấy hai lần. Nghe rất rõ ràng, chuẩn xác, đơn giản. Anh nghĩ, đây là cách cô ấy có thể dừng lại trong miệng anh.

Trên màn hình đang phát cảnh Diễn Viên quay lại những tài liệu sống.

Diễn Viên nhanh chóng biên tập lại bộ phim ngắn này, sau đó mix phim rồi gửi tới kênh phim của chiếc ti vi đó. Vì điều này anh ấy đã tổ chức một bữa tiệc nhỏ.

Trong màn hình là cảnh hoàng hôn lạnh lẽo.

Cô chị đi lại vội vàng trên đường, đi một mạch không ngừng. Cô ấy đi qua rất nhiều con đường.

Giọng của Cảnh sát: Nguyên nhân dẫn tới cái chết của em gái cô cuối cùng cũng đã được xác định. Do vậy... cô có thể mai táng cho cô ấy được rồi.

Giọng của Cảnh sát: Trước khi nhận được thông báo của chúng tôi, mong cô không rời khỏi thành phố này. Chúng tôi có khả năng bất cứ lúc nào sẽ mời cô tới phối hợp điều tra.

Giọng của Cảnh sát: Buổi tối hôm 31 tháng Mười cô đã làm gì?

Cô chị: Vậy anh có nhớ tối ngày 31 tháng Mười anh đã làm những gì không? Cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Tôi đã nói cho các anh rất nhiều lần rồi mà.

Giọng của Cảnh sát: Ý của tôi là, cô đã sơ hở cái gì?

Cô chị: Tôi không nhớ mình sơ hở điều gì.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Cô có nhớ công việc hàng ngày của mình không?

Cô chị: Tôi nhớ được công việc hàng ngày của tôi bởi đó là công việc của tôi.

Giọng của phát thanh viên truyền hình: Cô có bạn trai không?

Cô chị: Điều này có liên quan gì tới cái chết của em gái tôi ư?

Hình trên màn hình dừng lại mấy giây, sau đó lại phát tiếp.

Cô chị vẫn đi trên đường phố.

□□□

Cô chị: Điều này có liên quan gì tới cái chết của em gái tôi ư?

Giọng của phát thanh viên truyền hình dừng lại một lúc: Người thân duy nhất của cô không còn trên thế giới này nữa, cô có buồn không?

Cô chị: Tôi tự có cách tưởng nhớ tới em tôi.

Chương 3

VÀO TỐI NGÀY 31 THÁNG MƯỜI CÔ LÀM NHỮNG GÌ?

Chạng vạng tối Chủ nhật, quán ăn Quốc tế, phòng 804

Nhà của K. Lúc chạng vạng tối, K và Diễm Viên đang ngủ trên giường.

K tỉnh giấc, phát hiện Diễm Viên đang nắm tay mình.

Từ trước tới giờ K không phải là China Under-ground, cũng chưa từng là người ở bãi biển phía Bắc đó.

Đôi khi cô ấy thích trốn đi, nhưng đôi lúc cô lại thích trở thành minh tinh.

Gần đây cô ấy hơi yếu đuối, có phần quá nhạy cảm.

Tối hôm qua, nhà chế tạo nước hoa K đột nhiên cảm thấy mình là một kẻ giả mạo, mặc dù chiếc mũi nổi tiếng của cô ấy là thật.

Cô ấy cho rằng mình phải chịu trách nhiệm với những người quá nhạy cảm hoặc những người dâm dục vô độ.

Cô ấy muốn một cuộc sống không phải sợ hãi, cô ấy muốn sự tự do đúng nghĩa.

Trong tang lễ của Bọ Nhỏ, khi cô và Diễm Viên cùng nhau chấp nhận phỏng vấn. Diễm Viên nói: Bỗng dưng có rất nhiều người như vậy yêu thích chúng tôi, dường như là vì chúng tôi là vai diễn rất dễ nghiệm với rất nhiều việc. Dường như vì cái này, chúng tôi mới có được tài hoa. Điều này hoàn toàn không đúng.

Mãi tới sáng Diễm Viên mới tỉnh giấc.

Họ có ý định ngồi cùng nhau để cùng quyết định những việc quan trọng.

Lúc họ ngủ cùng với nhau, tóc của Diễm Viên che mất mắt. Cô nhận thấy khuôn mặt của anh sáng lên vì xấu hổ. Đó là khuôn mặt trước đây K chưa từng nhìn thấy. Anh ấy luôn đẹp để khiến người khác phải rung động.

K cứ nói không ngừng rằng: Em ngủ rồi... Anh đừng hối hận đấy... Em ngủ rồi.

Sau đó ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, K nhìn thấy khuôn mặt không có gì có thể sánh nổi. Khuôn mặt đó rất gần cô.

Ánh mắt đó rất xa xăm, dịu dàng mà trong vắt.

Trong giấc mơ, anh ấy ngửi mùi nước hoa nhuận da trên tay cô.

Trái tim anh ấy không có bất kỳ trở ngại nào. Nhìn anh ấy cứ như thể đang nhìn bầu trời vậy.

Dường như anh đem theo chân lý, giống như ngọn lửa vậy.

Anh ấy mang tới tình yêu vô điều kiện.

Lúc tỉnh dậy, K nghĩ nếu như có một ngày cô ấy yêu chân lý hơn yêu đàn ông, nếu như vậy cô ấy sẽ được cứu.

Âm nhạc nhà hàng xóm du dương vọng tới. Đúng là ca khúc thường được mở trên xe của Cô chị - "Niềm vui điên cuồng".

K: Anh có nghe thấy nhà hàng xóm cũng đang mở ca khúc đó không? Anh mở to lên một chút nhé.

Diễm Viên nhảy xuống giường, lục lọi một hồi trong đồng đĩa hát của K.

Diễn Viên: Bọn mình cũng có.

Sau khi cho đĩa vào, âm nhạc cất lên. Nhạc được vặn to hết cỡ.

Đó là khúc "Lễ cầu siêu" của Mozart.

Diễn Viên: Họ chết rồi.

K cười.

K đứng dậy đánh răng.

Lúc K đang tắm trong nhà tắm, Diễn Viên bước vào.

Diễn Viên: Anh đánh răng ở đây được không?

K: Được, bên kia có bàn chải mới đấy.

Âm nhạc trong máy hát dường như trở nên dịu dàng mà trữ tình.

K đang tắm, Diễn Viên đang đánh răng.

K bỗng thấy cảm động, màn này thật hay.

Diễn Viên: Anh tới bữa tiệc của ABC đây.

K: Này, thế còn cô gái được anh gọi là công chúa nghệ thuật thế nào rồi?

K: Có khả năng em sẽ không tham gia những bữa tiệc mang tính chất xã giao nữa, hoặc những bữa tiệc mà người tổ chức là người thích xã giao. Đặc biệt sẽ không thể tham gia bất kỳ những hoạt động vượt quá năm người có liên quan tới những nghệ thuật gia và những thanh niên nghệ thuật. Bởi vì em thật sự buồn nôn, nếu không thì đau đầu, chóng mặt.

Diễn Viên: Nhưng tháng trước em còn nói chỉ làm những bữa tiệc lớn năm mươi người trở lên kia mà.

K: Không biết những gã đồng tính hôm nay sẽ ăn mặc như thế nào nhỉ? Mỗi năm họ cũng chỉ có những ngày này để có thể ăn mặc theo ý muốn đi lại trên đường phố.

Diễn Viên đi ra khỏi nhà tắm. Anh cầm điện thoại, đang gọi điện thoại. K quần khăn tắm đi ra.

K: Em muốn hỏi anh một chuyện.

Diễn Viên im lặng nhìn K: Chờ khi nào anh về được không?

Diễn Viên cầm điện thoại nghe một hồi, sau đó đặt điện thoại xuống.

Diễn Viên: Vừa rồi em định nói gì?

K: Không có gì. Không nói nữa.

Diễn Viên dường như đã biết K vừa rồi định nói gì.

Một màn hình cực đại đang được treo trên con đường bên ngoài cửa sổ. Diễn Viên đứng bên cạnh cửa như đang suy tư việc gì.

Ánh sáng linh hoạt từ màn hình cực đại xuyên qua đường phố rọi vào phòng. Chiếc giường họ vừa mới ngủ giống như trung tâm của chiến trường, bữa bọn họ lại vắng vẻ.

Diễn Viên bỗng đứng vô cùng dịu dàng. Anh ôm K vào lòng, hôn vào má K.

Diễn Viên: Nói cho em một bí mật nhé, anh chỉ có thể làm tình với người lạ. Ngủ với vợ.

Nét mặt của K rất trẻ con, đôi mắt giống mắt mèo mở to nhìn Diễn Viên.

K: Này.

K: Anh thích thì em cũng thích.

K: Cám ơn anh vì cả tối qua anh luôn nắm tay em.

Diễn Viên: Chúng mình ngủ cùng nhau, không thể không có quan hệ.

K: Đàn ông thực ra rất thần bí. Họ tuyệt đối không thể chỉ có một kiểu sống. Họ luôn có rất nhiều kiểu sống khác nhau.

K: Đó chính là lý do tại sao họ lại thần bí như vậy.

Diễn Viên áp tay của K vào mặt mình.

Diễn Viên: Khi anh ngủ một tay chống cằm từ đầu tới cuối, trông rất đẹp.

Diễn Viên vuốt ve ngực của K: Anh thích chỗ này. Chỗ này là nước Pháp.

K: Đôi khi em nhớ anh, em nghĩ có lẽ anh cũng đang nhớ em.

Diễn Viên dịu dàng, ý nhị sâu xa hôn tay của K.

Diễn Viên: Mỗi khi được ở cùng em rất thú vị, mỗi thời khắc lại không giống nhau.

Diễn Viên: Cám ơn em đã coi anh là bạn của em.

Lúc này K lại giống như giành được tình yêu, thậm chí hạnh phúc tới mức sợ hãi.

Cô luôn không xác định nổi Diễn Viên có để ý tới cô không. Mãi tới lúc này, mãi tới lúc này cô nhìn thấy sự thay đổi không đáng kể trên nét mặt của Diễn Viên.

Tuy rằng cô và Diễn Viên không phải là người yêu của nhau. Có rất nhiều cô gái khác muốn có anh, nhưng anh đã xử lý tình hữu nghị của họ rất đặc biệt. Tuy luôn xảy ra chuyện mâu thuẫn, nhưng miệng anh như ngậm chìa khóa vàng. Chỉ cần anh sẵn lòng, ngay lập tức làm cho cô cười vui vẻ. Anh có được sức mạnh và sự hiền lành này.

Hơn nữa, anh vừa thần bí vừa rất tài hoa. Anh đáp ứng được mọi hư danh của cô.

Cô và anh giống như tấm gương gặp được tấm gương. Những khi ở bên anh luôn là khoảng thời gian quý báu trong đời cô. Được ở bên anh, cô thấy rất hạnh phúc. Vô số những hồi ức về quãng thời gian ở bên anh khiến cuộc đời cô trở nên có ý nghĩa, đặc sắc hơn.

Những năm gần đây, K luôn thầm yêu Diễn Viên. Một tình yêu hoàn chinh nảy nở trong tâm hồn K. Những thứ này luôn là cuộc sống nội tâm của K.

Nếu như kiếp sau cô vẫn là phụ nữ, cô chỉ mong vẫn được làm người đàn bà của anh.

Tuy nhiên cô chẳng có yêu cầu nào cả, nhưng cô vẫn muốn được ảo tưởng. Cô không tưởng tượng nổi nếu như cô không yêu anh, thì cô sẽ sống thế nào.

TỐI CHỦ NHẬT, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Ở nơi đây anh sẽ đi hết

Tạo ra con đường quang vinh từ sự hy sinh

Người cùng ở với anh chỉ có mình em - người giống với anh.

Còn có một thứ là tình yêu của anh.

Anna Ahmatova "Thành phố cổ tĩnh lặng như chết"

Buổi tối, Cô chị ngồi trên chiếc xe Jeep của chi nhánh thuê xe.

Đằng sau và đằng trước xe cô là hai chiếc xe Jeep.

Ba chiếc xe đều đang được lái xe của chi nhánh lái.

Hai vị khách đặc biệt đang ngồi trong hai chiếc xe kia.

Cô chị luôn cho rằng họ là những người đàn ông thông minh, dũng cảm, cô độc nhất.

Là những đứa trẻ khi mới sinh ra đã là đàn ông.

Rất nhiều năm trước vì lý tưởng, họ đã vô tình gây ra vụ ẩu đả lớn. Cuối cùng đã phải trốn ra nước ngoài.

Họ là thần tượng của Cô chị. Cuộc đời của cô từng bị thiêu cháy nồng nhiệt vì họ.

Tối nay, sắc mặt Cô chị rõ tươi mới, khác hẳn nét mặt nghiêm túc hàng ngày.

Ba chiếc xe đi lên cầu vượt đường Diên Lộ.

Ba người bọn họ đều cầm máy bộ đàm nói chuyện.

Cô chị: Bây giờ chúng ta sẽ rẽ vào góc ngoặt yêu thích nhất của em.

Chàng trai thứ nhất giơ chiếc máy chụp ảnh ngốc nghếch ra ngoài cửa xe, chụp ảnh vu vơ.

Chàng trai thứ nhất: Chúng ta có phải đang đi tìm gái? Chúng tôi đều cần các cô gái.

Chàng trai thứ nhất lúc chụp ảnh hoàn toàn không nhìn ra bên ngoài, chỉ giơ tay ra ngoài mà thôi.

Cùng với tiếng ấn nút chụp nhanh, những tòa nhà hai bên cầu vượt đã được chụp.

Cô chị: Các anh cần những cô gái thế nào?

Chàng trai thứ hai: Anh thì tùy thôi.

Chàng trai thứ nhất: Anh cần cô gái có thể ngủ cùng.

Cô chị: Anh có vấn đề gì không?

Chàng trai thứ hai: Vì anh ấy vừa thất tình.

Cô chị: Em biết anh ấy thất tình rồi. Em có thể tìm được các cô chơi cùng chúng ta, nhưng họ không phải là gái điếm.

Chàng trai thứ nhất: Anh chỉ muốn một cô gái chắc chắn có thể về nhà làm tình với anh.

Cô chị vẫn cười tươi: Em không nghe nhầm đấy chứ? Anh muốn em giúp anh tìm gái ư?

Chàng trai thứ nhất: Cũng đại loại như vậy.

Ba chiếc xe ở chỗ ngoặt trên cầu vượt đường Diên An.

Cả ba chiếc xe giống như thể đâm vào sông Hoàng Phố.

Một bên sông Hoàng Phố là lịch sử, còn bên kia là tương lai.

Chàng trai thứ nhất vẫn vươn tay ra ngoài cửa xe chụp ảnh.

Cô chị: Em vẫn còn nhớ mười năm trước khi bọn anh rời đi còn để lại cho em một bài thơ.

Chàng trai thứ nhất: Bây giờ đi đâu đây? Anh thật sự muốn đi tìm gái, tối nay anh phải làm tình.

Cô chị: Anh đừng nói những lời này trước mặt em.

Chàng trai thứ nhất: Sao vậy? Không vui à?

Chàng trai thứ nhất lắp phim vào rồi lại vươn tay ra ngoài chụp ảnh: Em phải hiểu em không phải đồ ăn của anh, em là bạn của anh.

Cô chị: Đồ máu lạnh!

Chàng trai thứ hai: Đó chẳng phải là rắn ư?

Cô chị: Anh rất vui khi em nói như vậy với anh ấy phải không?

Chàng trai thứ nhất: Em đừng phá hoại quan hệ anh em của bọn anh.

Chàng trai thứ nhất: Lúc bọn anh đứng cùng nhau, luôn có sức mạnh sát thương đấy.

Cô chị nói với lái xe: Đi tới đường Cự Lộc.

TÔI CHỦ NHẬT, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, Ở NHÀ

Buổi tối, K và Diễm Viên đang chờ xe của mình ở trên đường.
K dường như nhìn thấy người quen, bỗng dừng chui tọt vào trong xe.

K: Dường như đó là Armani.

Một chiếc xe phóng như bay tới, Diễm Viên một tay kéo K vào. Chiếc xe kia suýt nữa đã đâm vào K, vô cùng nguy hiểm.

Diễm Viên kéo K vào, K ôm lấy Diễm Viên.

Chiếc xe đó phóng đi, Diễm Viên buông K ra.

K: Thực ra, em cũng chỉ có thể làm tình với người lạ. Có điều, trước tối nay, em không hề nghĩ tới vấn đề này.

K: Đã từ rất lâu, em chỉ nhìn thấy anh ấy một lần thì đã muốn lên giường với anh ấy. Em chỉ chấp nhận tình yêu sét đánh. Em có sự khao khát mãnh liệt với một đôi mắt đẹp, một bầy tay biết làm ra cái đẹp, một người có tài hoa xuất chúng về một lĩnh vực nào đó, những cơ thể giống như đàn ông, những tấm lưng láng bóng. Dường như em chưa từng bị thua. Em làm tình với các anh. Sau khi làm tình xong, em bắt đầu mê mẩn các anh. Nhưng các anh chỉ đơn giản muốn lên giường với em mà thôi. Mà trên thực tế, khi chúng ta không còn là người xa lạ nữa, chúng ta sẽ không thể làm tình tốt như vậy được nữa.

Điện thoại của Diễm Viên reo lên.

Là Cô em gọi tới.

Cô em: Một tiếng trước anh gọi điện cho em nhưng lại đang nói chuyện với người khác. Anh về ngay cho em.

K đứng ở đó tiếp tục nghĩ ngợi về những lời vừa nói.

Diễm Viên nhìn K, rất nhiều xe cộ lướt qua lướt lại sau lưng họ.

K: Em muốn một cuộc tình nhưng nhất thiết không được gượng gạo. Ví như, khi đàn ông làm tình xong, họ căn bản không muốn gặp lại hoặc nói chuyện lại với người phụ nữ đã lên giường với họ. Nhưng phần lớn họ hoặc cảm thấy áy náy khi rời đi hoặc giả bộ không để ý nhưng cảm thấy rất vô vị. Thực ra đàn ông, đàn bà đều không nên để ý tới chuyện này. Đây chỉ là một trong những thói quen xấu của đàn ông. Nhưng rất nhiều người không nghĩ như vậy. Kiểu gượng gạo này chứa đựng vô số những quan hệ, em không muốn kiểu quan hệ này. Còn nữa, thực ra em không quan tâm tới khả năng tình dục của người đàn ông này thế nào, nhưng họ lại quan tâm tới việc này hơn em. Điều này cũng rất gượng gạo.

K: Sự thăng hoa của tình yêu so với sự từng trải trong tình yêu thực tế càng chiếu sáng rõ ràng hơn biểu tượng tình yêu. Tình yêu khiến hai con người từ chỗ xa lạ biến thành quen thuộc, lại cũng có thể biến họ từ hai người quen thuộc trở nên xa lạ. Tình yêu chính là trò chơi biến hai người xa lạ thành đôi tình nhân, lại cũng có thể biến đôi tình nhân đó thành hai người xa lạ.

Diễn Viên: Nhưng năng lượng chúng ta đổ dồn vào tình yêu nam nữ và đối tượng mà chúng ta yêu không hề tương xứng với nhau. Năng lượng này quá lớn, quá căn bản, dẫn tới việc tiêu diệt đối tượng yếu đuối. Yêu không để ý tới gánh nặng.

K: Làm tình với người xa lạ, giống như trải qua một mối tình. Bởi tình yêu sẽ nảy sinh hoặc bị hủy diệt trong tích tắc đó. Chỉ tồn tại trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

K nhìn Diễn Viên: Nhưng anh là người duy nhất em cần, liên tục không ngừng muốn có được, càng quen thuộc càng muốn có. Cho dù có phải đợi anh tới già, anh vẫn là người em muốn có. Nhưng em càng muốn anh càng hoàn hảo hơn để làm chính anh. Em chỉ muốn yêu bản thân "yêu" thôi.

K: Em đã nhiều lần hỏi bản thân nếu anh chỉ còn lại hai mươi mốt gam. Tất cả mọi bộ phận có thể nhìn thấy của anh không còn nữa thì em có còn cần anh không? Em nghĩ em vẫn cần như trước. Nhưng có khả năng em vẫn cần nghe thấy anh nói với em. Bởi em vô cùng yêu chất giọng của anh. Em muốn em có thể dùng cả cuộc đời này để bảo vệ anh. Em có thể làm tình cùng anh cũng có thể không làm tình cùng anh. Trên thực tế, không làm sẽ tốt hơn. Trông anh rất phù hợp với mọi tiêu chuẩn "sexy". Nhưng đối với em, anh càng giống như một tấm gương. Một tình yêu chân chính sẽ không có dục vọng.

Diễn Viên: Tình dục rất quan trọng, nhưng tình dục không phải là sự thật.

K: Có lẽ thế, nếu chúng ta chết một lần rồi mới có thể cảm nhận được sự mới mẻ của tình dục.

TÔI CHỦ NHẬT, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Ba chiếc xe của Cô chị đỗ trên đường Cự Lộc.
 Cô chị cùng chàng trai thứ nhất và chàng trai thứ nhất cùng chọn lại xe của mình.
 Họ lại bắt đầu nói chuyện với nhau bằng máy bộ đàm.

Cô chị: Đi đâu đây?

Chàng trai thứ nhất: Tới nơi có thể tìm được gái đi.

Cô chị: Anh biết không? Vừa rồi anh ấy cá cược với em rằng có thể không cần phải trả tiền nhưng vẫn mang được một cô gái về nhà. Anh ấy nói sẽ hỏi cô gái kia rằng, Anh sẽ không trả tiền, em có thể về nhà anh làm tình được không?

Chàng trai thứ hai im lặng một lát: Không sợ đưa đàn đó không biết, chỉ sợ đưa đàn đó không hiểu.

Cô chị: Cả hai anh đều muốn đi tìm gái?

Chàng trai thứ hai: Anh thì sao cũng được, có thể muốn cũng có thể không muốn. Cũng có thể muốn một cô, cũng có thể rất nhiều cô.

Cô chị: Anh chỉ không thể nói được mình có thể không muốn được ư?

Chàng trai thứ nhất: Tối nay anh nhất định phải có một cô.

Cô chị: Tại sao đàn ông lại chơi bởi gái gú chứ? Không những thế lại còn thích đàn đúm cùng nhau?

Chàng trai thứ hai: Điều này cũng giống với việc em đi siêu thị mua đồ thôi mà. Vốn ban đầu em muốn đi mua một chai nước, nhưng vô tình thay đổi ý định, em mua thêm một chai nước hoa quả.

Cô chị: Đàn ông đều là gay cả, đàn ông lợi dụng đàn bà, đàn ông đều là gay.

Chàng trai thứ hai: Cách nói này của em không thích hợp với hai bọn anh đâu đấy.

Chàng trai thứ hai cười: Đừng cãi nhau nữa, cãi nhau không hay đâu.

Cô chị nói với lái xe: Lái tới bất kỳ một hộp đêm nào có thể tìm được gái, cứ đi hết hộp đêm này tới hộp đêm khác.

Cô chị nói lầm bầm một mình. Cô không cầm bộ đàm, trông cứ như thể đang nói với lái xe.

Cậu có biết Thượng Hải thiếu cái gì không? Thượng Hải thiếu biển lớn. Tôi muốn thường xuyên ngồi đọc sách trên bãi cát, với bầu trời xanh và bạn bè thân ngồi xung quanh. Tôi ngồi đó phơi nắng, ngồi ngây ra, chẳng nghĩ ngợi gì hết. Chỉ nghĩ ngợi mà thôi. Tôi chỉ cần nghĩ ngợi.

Xe bắt đầu khởi động. Bên ngoài một màu đen xì.

Cô chị cầm máy bộ đàm: Câu anh thường xuyên nói là gì nhỉ?

Chàng trai thứ hai: Câu nào cơ?

Cô chị: Lúc nào? Ở đâu? Một câu nói của nhà văn nổi tiếng.

Chàng trai thứ hai: Đó không phải là câu nói thường xuyên của anh, đó là câu nói thường xuyên của anh ấy.

Chàng trai thứ nhất: Nếu em đã chiến thắng được thời gian, chỉ có thể là hiện tại. Nếu em đã chiến

thắng không gian, cũng chỉ có thể là chỗ này. Giữa hiện tại và chỗ này, chúng ta thường xuyên gặp nhau.

Cô chị: Câu này nên đổi là: Nếu như em đã chiến thắng thời gian, em không có hiện tại. Nếu như em đã chiến thắng không gian, em không có chỗ này. Giữa hiện tại và chỗ này, chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?

□□□

Một hộp đêm karaoke rất giống với nhà thờ cổ La Mã.

Bên cạnh mỗi người đàn ông là hai cô gái.

Cô chị: Các anh có biết đặc điểm lớn nhất của máy bộ đàm là gì không?

Chàng trai thứ hai: Đặc điểm lớn nhất là em nhất thiết phải chờ cho đối phương nói hết mới được nói.

Một cô gái chỉ vào Cô chị rồi hỏi chàng trai thứ hai: Cô ấy là ai?

Chàng trai thứ hai trả lời: Cô ấy là vợ của anh, còn anh kia là bạn trai của cô ấy.

Cô gái khen: Cô ấy thật xinh đẹp!

Chàng trai thứ hai cười: Đừng nói với anh, hãy nói với anh ấy.

Cô chị ngồi một lúc rồi xách túi xách định rời đi.

Chàng trai thứ nhất: Em đừng đi.

Cô chị: Anh nói em không phải là đồ ăn của anh mà là bạn của anh. Em nghĩ rằng anh nên sắp xếp lại thời gian "tìm đồ ăn" và thời gian gặp gỡ bạn bè.

Chàng trai thứ nhất: Được thôi, một lát nữa anh sẽ gọi lại cho em.

Sắc mặt Cô chị hơi khó coi, nhưng vẫn tỏ ra bình thường.

Cô chị: Em gái em gọi điện tìm em rất nhiều lần rồi. Tối nay đừng gọi cho em nữa.

Chàng trai thứ nhất nghiêm túc nói tiếp: Em sợ à? Em có thể "không khỏe" nhưng em bắt buộc phải cảm thấy thú vị.

Cô chị: Em đỗ xe và lái xe lại cho hai anh.

TỐI CHỦ NHẬT, BÃI BIỂN PHÍA BẮC, TẠI NHÀ

Cùng cùng thời điểm trên, Diễm Viên và Cô em đang ở hai đầu thành phố. Họ ngửi thấy mùi đặc biệt toát ra từ người đối phương.

Họ đều biết rằng lúc này mùi đặc biệt của họ có nghĩa “Đang cùng nhau ở đó”

Cho nên Diễm Viên bắt buộc phải rải những bước chân kịch tính để tránh sự quấy rối của gió. Như vậy mới có thể luôn ngửi thấy mùi vị thoang thoảng từ người cô ấy. Anh cẩn thận trở về bên cô.

Giữa cái sáng và cái tối, từ khuôn mặt và cơ thể Diễm Viên thấy được sự chuyển biến của bốn mùa xuân hạ thu đông.

Họ luôn là cặp yêu nhau nhát gan nhất. Họ vô cùng lo sợ không thể khiến đối phương vĩnh viễn vui vẻ bởi bản thân họ không phải là người vui vẻ. Nếu vậy làm sao có thể khiến người kia vui vẻ được chứ.

Rất nhiều sự thật không thể nói ra, chỉ có thể ngửi mà thôi.

Để có thể phân biệt được mùi vị “Đang cùng nhau ở đó” trong không khí, họ tất phải hoạt động ngược chiều gió bất cứ lúc nào, không được nói to, đồng thời còn phải thử mọi cố gắng để giữ được sự nhạy cảm về khứu giác.

TRẠI NINH

Anh hôn vào lưng cô.

Lưng của cô rất mỏng, sự lo lắng khiến cô ẩm ướt vô cùng. Cô không ngừng nói: Quả thực em rất đồ kị.

Cô yêu đôi bàn tay đánh ghi ta kia. Bàn tay của anh ấy tình cảm nhất.

Cho dù tuổi xuân cứ trôi đi, nhưng họ vẫn giữ được làn da mượt như lụa và khí chất xấu hổ như trong mộng.

Giọng nói của cô, hơi thở của cô, động tác của cô, mùi vị luôn quan trọng như vậy.

Từ đầu tới giờ, anh luôn có cảm giác dễ chịu khi ở với cô. Cảm giác về nhà.

Chỉ những lúc thế này, anh mới nói anh yêu em, không có em, anh không sống tiếp được.

Bất luận cuộc đời có vô thường tới cỡ nào, anh vững tin đời này anh chỉ yêu một người. Anh tự tin nói: “Anh yêu em.”

Cô nguyện làm đồ chơi lành nhất, đẹp nhất của anh.

Cô yêu bí mật và tuổi xuân đang dần trôi đi của anh.

Chỉ khi anh hôn lên ngực cô, cô mới cảm thấy mình bình thường.

Dường như chỉ có động tác này, mọi vấn đề đều có thể vượt qua sự mong đợi và hoài nghi.

HỒNG

Tên đỉnh tầng ba mươi hai tầng của tòa nhà cao tầng nào đó tại hoa viên bãi biển phía Bắc.
Một vài người đã ở chỗ đó rồi.

Họ mặc những bộ quần áo Halloween. Dường như trên mặt mỗi người đều có rất nhiều bụi bẩn.

Đêm đã về khuya, một vài người đeo mặt nạ vây quanh lò sưởi bịa chuyện. Gió trên trần nhà rất to.

Bên trong áo khoác ABC là chiếc váy liền áo nhung đỏ rực quét sát đất. Kết hợp với trang điểm trắng bạch của cô. Trông cô giống như cô gái bước ra từ trong tranh "Nghệ thuật phục hưng".

ABC: Trong bóng tối, hàng mi giống như tro kia dần dần sáng lên. Hồn phách đó xuyên qua buổi tối Thượng Hải. Xanh xao, hư không, không thể thay đổi. Trong âm thanh gió trúc lấy nước và tiếng gảy của lá cây, lẫn với tiếng bước chân nghịch ngợm nhưng vẫn rất ngọt ngào. Những con phố nổi tiếng giống như những tù thiếp trong hậu cung luôn chờ đợi từng giờ từng phút để được sủng ái. Vượt qua tô giới, sàn nhảy tuyệt vọng modern, nhà hát, sàn đua ngựa, quán cà phê. Những anh hùng đi xuyên qua sự mệt mỏi, những người dân trong ác mộng. Họ nổi lên từ khắp mặt sông. Trong âm thanh hỗn độn, ánh sáng chuyển động không ngừng, khiến người ta nhìn thấy phải giết mình kia, những người con gái với dáng vẻ mong manh, da láng mịn, khuôn mặt như trắng rằm. Cử chỉ của những người đàn ông giống như đã được huấn luyện, tính cách nổi bật, đã được rửa tội bằng văn nghệ nhưng không thích làm anh hùng. Xuyên qua cầu Bà Ngoại, những tòa nhà cao tầng Bách Lão hợp thành hình số tám, từng tốp người đi lên cầu thang. Gót chân mềm mại, mộng ngoáy tít nhưng tràn đầy hy vọng. Bất hạnh chính là số mệnh của họ, bởi họ chưa từng tin vào số mệnh. Cuối cùng họ mang nét mặt không thể tin tưởng chút nào xuất hiện dưới ánh nến, họ luôn rất giỏi giấu cảm xúc. Họ chưa từng tiết lộ trực tiếp rằng họ không tin con người.

Cô em không mặc đồ hóa trang Halloween.

Trên quần áo phía trong chiếc áo khoác có một dòng chữ: Hư Danh là trò đùa.

Cô ấy đeo mặt nạ cứ lượn qua lượn lại.

Cô ấy xuất hiện trong máy quay của Diễn Viên.

Diễn Viên: Em đi về phía trái một chút đi, phía trái ấy.

Ánh mắt Cô em đang nhìn về chỗ khác.

Cô em: Ghen tị không phải là sợ hãi những thứ đã mất, mà là sợ hãi phải chia tay.

Diễn Viên: Thế thì đừng nên ghen tị.

Diễn Viên: Anh chỉ coi cô ấy là em gái anh thôi. Thật đấy!

Cô em nhìn vào ống kính của Diễn Viên, ánh mắt trong trẻo vô cùng.

Cô em: Cũng với câu nói lúc này cùng với khẩu khí, cảm giác như vậy, dường như trước đây đã từng xảy ra. Được ở cùng anh luôn có cảm giác này, dường như rất nhiều chuyện trước đây đã từng xảy ra, xảy ra rất nhiều lần rồi.

Cô em: Được ở cùng anh không ngừng lặp đi lặp lại, nhưng lại hoàn toàn không nhớ nổi là sự việc lặp

lại thời điểm nào.

Diễn Viên: Nếu như chúng ta không cần xác nhận lại đối phương là ai, thế thì chúng ta nhất định có thể sống đỡ mệt mỏi hơn.

Cô em: Anh biết Thượng Hải thiếu cái gì không? Thượng Hải thiếu biển lớn. Em muốn thường xuyên ngồi đọc sách trên bãi cát, với bầu trời xanh và bạn bè thân ngồi xung quanh. Em ngồi đó phơi nắng, ngồi ngáy ra, chẳng nghĩ ngợi gì hết. Chỉ nghĩ ngợi mà thôi, em chỉ cần nghĩ ngợi.

Diễn Viên: Sáng nay anh nhìn thấy mây trên trời, anh có cảm giác đám mây đó chính là rồng. Sau này nó cứ chuyển động về phía đông, nhưng nó vẫn giữ nguyên hình dạng như vậy. Ngày hôm đó anh còn nhìn thấy một đám mây giống như thiên sứ nữa.

Phát thanh viên cảnh sát lao tới như một cơn gió. Anh ta không hề hóa trang theo lễ Halloween. Trông anh ấy cứ như thể đến từ tương lai vậy.

Diễn Viên chĩa ống kính vào anh ta.

Diễn Viên: Nếu như để anh được diễn một bộ phim, thì vai diễn anh không muốn sắm vai nhất là gì vậy?

Phát thanh viên cảnh sát: Vai diễn tôi không muốn sắm nhất là vai cảnh sát.

Diễn Viên: Làm một phát thanh viên, tin tức kỳ quặc nhất anh đã từng đọc là gì vậy?

Phát thanh viên cảnh sát: Có kẻ trà trộn vào tang lễ để ăn cắp, nhưng lại bị người khác quay được. Bằng được gửi tới đài truyền hình, tôi đã phải nói rõ mong mọi người lưu ý tới kẻ này. Ai biết rõ sự tình xin cung cấp manh mối.

Diễn Viên: Anh thấy ti vi thế nào?

Phát thanh viên cảnh sát: Trong tình trạng theo đuổi nhãn cầu tàn khốc, những bộ phim giết người hoành tráng chính là hậu quả cực đoan. Điều này chính là lý do tại sao tôi ghét ti vi.

Diễn Viên: Một câu hỏi cuối cùng. Anh có thể nói như phát thanh viên tình dục là gì không?

Phát thanh viên cảnh sát: Tình dục là bệnh viện của chúng ta, tình dục là sáng tạo của tình yêu. Tình dục là bối cảnh, tình dục là miền quê của chúng ta. Đôi khi tình dục mang tới một món quà. Giữa tình dục và đại não tồn tại cuộc chiến từ lâu nhưng không tránh khỏi mang tới cái chết và sự phá hoại. Cảm ơn các quý vị. Hẹn ngày mai gặp lại.

Cô chị và Cô em ngồi ở góc kín gió.

Cô em: Một người đàn ông được yêu luôn xuất hiện rất gần với mộng tưởng của các cô gái khác nhau. Một người đàn ông được yêu giống như một chiếc máy mới cứng, một lần nữa thay đổi thành vô cùng hấp dẫn, tràn đầy sức sống và sự can đảm. Đồng thời còn kèm theo một thẻ nhớ mới cứng cùng cảm nhận mới mẻ. Đối với phụ nữ mà nói, một người đàn ông khi anh ta giành được khí chất hỗn hợp mê hồn người trong lịch sử tình yêu của mình cũng tương đối có sức hấp dẫn. Người đàn ông như vậy, tính khí của anh ta rất mạnh mẽ, nó bao gồm mùi thơm và mùi nước hoa của rất nhiều phụ nữ. Về mặt ý nghĩa thông thường, một người đàn ông là kết quả sản sinh từ những người phụ nữ mà anh ta từng gặp gỡ. Nhưng điều mà anh ấy yêu cầu lại là một chuyến đi an toàn. Đó là điều duy nhất anh ấy có thể chống đỡ được.

Cô chị: Nếu như một người có đủ tự do, vậy thì anh ta sẽ có khả năng bảo vệ được người yêu anh ấy không kể lý do.

Cô chị: Đàn ông là loài động vật như vậy. Đó chính là khi bạn coi anh ta là đàn ông, anh ta lập tức chẳng là gì cả.

Cô em: Bọn em rất lâu rồi luôn cảm thấy chỉ cần vì tình yêu, mọi thứ có thể cho đối phương. Những thứ tốt hay xấu đều cho đối phương. Thực ra như vậy không đúng. Có lẽ phần lớn thời gian, chúng ta chỉ có thể cho đối phương những đồ tốt. Chúng ta chỉ có thể là một thiên sứ. Nếu như người khác có thể khiến anh ta vui vẻ, ta nên cảm thấy vui. Cũng giống như mình vui vì bạn bè và người thân vậy. Ta không nên cho anh ấy bất cứ thứ đồ xấu nào.

Cô chị: Nhưng nếu em luôn cảm thấy cô đơn, vậy thì cuộc sống của em sẽ là một sai lầm.

Cô em: Em không cảm thấy cô đơn, chỉ là đôi khi em cảm thấy khó chịu.

Cô chị: Nếu như em có thể cố chấp đối đãi với chuyện nam nữ giống như với một bữa cơm thì tốt.

Cô chị: Tình yêu là cảm giác em yêu người kia, người kia là của em.

Cô em: Tình yêu nên là sau khi yêu sẽ vẫn yêu.

Cô em: Tình yêu giống như việc chị nhìn thấy mình trong gương vậy, bởi vì bản thân chị không tồn tại ở chỗ đó. Cho nên chị có thể nhìn thấy.

Cô em tiếp tục thẩn thờ một mình.

Cô em: Nếu như anh ta có thể nắm tay một người con gái khác ngủ thì nhất định là em đã có chỗ nào đó làm không tốt.

Cô em: Nhưng em cứ nghĩ tới việc anh ấy không làm gì cùng một cô gái khác nhưng lại nắm tay ngủ cùng nhau, em lại có cảm giác tan vỡ.

ABC đang nói chuyện với một cô gái khác ở đằng xa.

ABC: Cô gái trong phim kia là cô gái luôn gây chuyện thị phi. Cô ấy không phải là vật hy sinh. Nhưng khi ở dưới cơ thể anh ấy, anh ấy chỉ muốn làm đồ chơi của anh ta, từ giọng nói tới tư thế hoàn toàn đáp ứng được dục vọng của anh ta. Làm mọi thứ anh ấy yêu nhất. Đối với anh ta mà nói, làm tình với cô ấy giống như "đã đi tới chỗ mặt trăng" vậy. Buổi sáng đầu tiên tỉnh giấc phát hiện cô không ở bên mình nữa, nhưng ở cánh cửa đối diện anh dường như trước đây vốn ở bên trái anh. Anh không nhớ nổi mọi chi tiết. Anh ấy gọi điện cho cô ấy. Họ lại làm tình với nhau một lần nữa. Sau đó anh ấy lại tỉnh dậy và phát hiện không nhớ gì cả, nhưng vẫn nhớ được làm tình với cô ấy giống như "đã đi tới chỗ mặt trăng" vậy. Sau đó anh ấy lại gọi điện cho cô ấy, rồi họ lại làm tình với nhau một lần nữa. Cứ như vậy, họ làm tình trong hai tuần. Anh ấy đã chờ hai tuần muốn trí nhớ trở lại. Nhưng anh ấy vẫn không thể tìm lại được bất kỳ chi tiết cụ thể nào về việc làm tình với cô ấy.

ABC: Lúc quay phim, chúng tôi làm thật đấy. Nhưng trước sự việc, chúng tôi lại hoàn toàn không thống nhất với nhau. Máy quay từ đầu tới cuối chỉ quay khuôn mặt của bọn tôi. Tôi nhìn thấy một khuôn mặt như thiên thần. Anh ấy quá đẹp! Thực ra chúng tôi chỉ làm tình một lần, lúc biên tập lại đã bị anh ấy sử dụng nhiều lần liên tiếp. Đó là làm tình thật, lúc ở trong người tôi, anh ấy biến thành một người khác. Anh ấy không ở chỗ này, anh ấy ở ngoài cuộc sống, ở nơi khác chỉ có mình anh ấy mà thôi. Anh ấy đem tới cho tôi cảm giác như đang mơ, nét mặt giống như mơ nhưng tôi rất thích cảm giác xa lạ nồng cháy. Đó là cảm giác mở cõi lòng. Chúng tôi cùng lúc mở cõi lòng lạnh lẽo với thế giới này.

ABC: Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đó, chúng tôi gần như đã có tâm trạng giống nhau. Thậm chí

chúng tôi còn có ảo giác tình dục hoàn toàn giống nhau nữa. Người kia làm ra chuyện gì, chúng tôi đều cảm giác trước được. Thậm chí người kia đang làm tình với một người khác, người còn lại sẽ cảm nhận được không sai chút nào. Hai chúng tôi đều cảm thấy người kia hấp dẫn vô cùng. Buổi sáng ở thiên đường, buổi trưa đã đau khổ phát điên, buổi tối lại tuyệt vọng tan nát con tim, ban đêm lại khóc thầm vì xúc động. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đó, chúng tôi đã trải qua mọi thứ của mối tình. Sau đó anh ấy không còn ở chỗ đó nữa.

ABC: Nếu như lúc này đối với anh ấy, tôi không còn tồn tại nữa, thì trời ơi tất cả mọi người đều không tồn tại nữa rồi.

ABC: Anh biết Thượng Hải thiếu cái gì không? Thượng Hải thiếu biển lớn. Em muốn thường xuyên ngồi đọc sách trên bãi cát, với bầu trời xanh và bạn bè thân ngồi xung quanh. Em ngồi đó phơi nắng, ngồi ngáy ra, chẳng nghĩ ngợi gì hết. Chỉ nghĩ ngợi mà thôi, em chỉ cần nghĩ ngợi.

Chàng trai ở bên cạnh ABC: Nhớ rồi, khẩu hiệu của chúng mình là vĩnh viễn không u uất. Dù sao đi nữa, Thượng Hải cũng là một chiếc máy giặt. Em sẽ nhanh chóng quên hết mọi chuyện thôi.

ABC: Đã quên hết rồi, từng có người như thế, từng có tình yêu như thế. Nhưng em nghĩ bất luận ngắn ngủi thế nào, trái tim anh ấy cũng từng đau vì em, cũng vì hạnh phúc của em.

Diễn Viên cầm chiếc máy quay tới trước mặt ABC.

ABC: Có một số người không thích bị quay đâu, anh có biết không đấy?

Diễn Viên: Một chiếc ti vi như vậy sẽ khiến người ta phát điên. Trên bề mặt chiếc ti vi như vậy có thể có chương trình ti vi mình ưa thích, nhưng thực ra sẽ khiến mọi thứ bắt đầu từ đầu, sẽ khiến mọi thứ phát điên.

ABC: Em có cô bạn thân rất hay, có muốn em giới thiệu cho anh không?

Diễn viên: Em đã nhìn thấy bạn gái anh chưa nhỉ? Anh nhất định sẽ giới thiệu để em và cô ấy biết nhau. Cô ấy rất tàn ác, thực sự rất tàn ác. Đây chính là lý do anh yêu cô ấy như vậy.

Diễn Viên cầm máy quay trở lại chỗ Cô chị và Cô em.

Diễn Viên: Có một câu hỏi trắc nghiệm tâm lý. Có một cặp chị em. Trong tang lễ người bạn chung, Cô chị gặp một người đàn ông xa lạ. Sau tang lễ, người đàn ông lạ mặt này đem tới cho Cô chị một "cao trào tình dục hoàn hảo". Không bao lâu sau, Cô em chết, chính Cô chị đã giết Cô em. Tại sao?

Cô em: Là do Cô chị yêu người đàn ông lạ mặt kia, nhưng sau này anh ta lại đem lòng yêu Cô em.

Cô chị: Đề tài này em từng làm từ lâu rồi.

Cô chị: Nhưng anh đã đổi đề câu hỏi. Còn đề trắc nghiệm tâm lý này không thể thay đổi được.

Cô em: Chính là để quay được bộ phim ngắn chiếu lên chiếc ti vi này, anh lại tổ chức tiệc.

Cô em: Mấy ngày trước khi anh cho em xem đoạn băng về buổi lễ tang, em đã nghĩ tới việc này rồi. Nhưng Cô chị không yêu người đàn ông đó. Và người đàn ông đó cũng không yêu Cô em. Cô chị chỉ muốn lại có một lần cao trào nữa mà thôi. Cho nên cô ấy đã giết Cô em. Cô ấy muốn lại tạo ra một buổi lễ tang nữa để có thể gặp lại người đàn ông kia. Anh ta cũng có thể là một người đàn ông khác. Cô ấy nổi lòng tham đối với lần cao trào sau tang lễ lần trước.

Cô em nhìn Cô chị.

Cô em: Chắc anh không phải tới đây để giết em phải không?

Diễn Viên vỗ vai hai chị em: Người trả lời đúng đáp án, có khuynh hướng làm sát thủ chuyên nghiệp giết người hàng loạt.

Cô em nhìn Diễn Viên.

Cô em: Nếu em chết, anh sẽ mãi yêu em chứ?

Diễn Viên không trả lời Cô em.

Cô chị đang nghĩ tới lỗi lầm mà tất cả các cô gái đều phạm phải. Đó chính là họ đã coi Diễn Viên là đàn ông. Tuy nhiên họ vẫn sẽ nói anh ta là đàn ông, nhưng họ đều không nhận thức được rõ ràng Diễn Viên thực sự có phải đàn ông không. Anh ta có thời tuổi trẻ đen tối. Anh ta sẽ không bao giờ trưởng thành. Thực ra phần lớn đàn ông đều như vậy đúng không?

Cô chị lại nghĩ thực ra tất cả mọi người đều bị bệnh. Tình yêu là một loại tưởng tượng rất triệt để nhưng cũng rất vĩ đại. Thế giới này không tồn tại Mr(s) Right. Có điều đàn ông đều rất lười. Họ có khả năng sẽ không nghĩ nhiều như vậy tới chuyện yêu đương. Đàn ông cũng giống như tình yêu, sớm đã mang tiếng xấu rồi.

Diễn Viên tắt máy quay. Anh ngẩng đầu nhìn Cô chị.

Diễn Viên: Em giúp chuyện này đi, hãy nói lại đáp án một lần nữa đi.

Diễn Viên: Sau đó hai chị em cô ngay lập tức giả vờ rời khỏi chỗ này, để tôi quay lại.

Cô chị và Cô em cùng rời đi trong ống kính của Diễn Viên.

Hai chị em quay đi quay lại tìm lối ra.

Cô chị và Cô em vừa tìm lối ra vừa nói chuyện với nhau.

Cô chị: Thực ra anh ấy nên quay chị ở bên sông Hoàng Phố, chị sẽ vừa ngắm nhìn nước sông chảy xiết vừa thú nhận: Chỉ vì muốn gặp lại anh nên em đã giết em gái mình. Bởi vì em yêu anh, em luôn yêu anh.

Cô em: Rốt cuộc lối ra ở đâu vậy?

Diễn Viên: Hướng về phía trái, đi về phía trái.

Khi cuối cùng cũng đã tìm được lối ra, Cô em đột nhiên quay đầu lại nhìn Diễn Viên.

Cô em: Nếu như ngày mai máy bay của em rơi xuống, hãy nhớ nói cho anh ấy em luôn yêu anh ấy.

Diễn Viên tiếp tục quay.

Cô chị: Nghề sát thủ hàng loạt có tính logic của nghề sát thủ hàng loạt.

Cô em: Thế chị cảm thấy trong rất nhiều tình huống, chúng ta chỉ có thể làm tình với người lạ. Đây là thứ logic gì chứ?

Cô chị: Đây là cuộc đời.

Cô em: Cuộc đời tại sao lại như vậy chứ?

Cô chị: Cuộc đời vốn là như vậy.

KẾT CỤC

Tối Chủ nhật, bãi biển phía Bắc, tại nhà

Bữa tiệc Halloween của ABC có nhà vệ sinh nam nữ dùng chung. Gió trên mái nhà càng lúc càng to, đám săn ảnh trong đội săn ảnh Trung Thịnh không mời mà tới. Rất nhiều người cầm chai rượu trốn trong nhà vệ sinh.

Càng ngày càng có nhiều người nhìn vào mắt của đối phương bắt đầu tán chuyện.

ABC đặc biệt sắp xếp một người coi cửa, tuyệt đối không để cho đám săn ảnh kia vào.

Miên Miên: Mình thực sự mất hết kiên nhẫn với đám du khách giai cấp tư sản Châu Âu hủ bại tới cùng cực này rồi.

Casper: Thượng Hải rất dễ tạo cảm giác sai lệch cho con người. Khiến bạn cho rằng có thể thực hiện mọi ước mơ ở đây. Thực ra, bạn sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt. Hoặc giả sẽ nhanh chóng bị đồng hóa trở thành một bộ phận của Thượng Hải nhưng không có chính bản thân mình. Là một người Thượng Hải, đây là nhà của tôi, tôi không thể bỏ đi. Điều duy nhất tôi có thể làm được chính là không để bản thân bị cuốn vào trò chơi có liên quan tới mơ ước này.

ABC: Tình yêu giống với nghệ thuật. Ngoài lúc sắp chết nó đem tới cho bạn cảm giác đẹp đẽ cao cả nhất ra, nó sẽ chẳng còn cho bạn được cái gì nữa.

Tiến sĩ M người Anh: Andy Love chính là kiểu quần áo yêu mến "Miami hoa lệ". Một chàng trai có thói quen chìm đắm trong các câu lạc bộ đêm, hay là một nhà sưu tập các mẫu phụ nữ khác nhau. Trò này của anh ta rất có hiệu quả đối với phụ nữ phải không? Đôi khi có hiệu quả, nhưng anh ta cho rằng chỉ là cách khiến bản thân thêm phần hấp dẫn và được chào đón nồng nhiệt hơn mà thôi. Cho nên, bây giờ chúng ta có tư tưởng trung tâm. Tiếp theo đồng nghiệp của anh ta - Tony Toronto ra sân khấu rồi. Không sai, chính là anh ta. Anh ta chính xác đã tới Toronto, và cũng đúng là đồng nghiệp của Andy. Có điều Andy rất thông minh, anh ta biết đòn của Tony. Em biết đấy, Tony là nhà tuyên truyền, anh ta chuyên đóng vai đổ dầu vào lửa. Từ thời điểm anh ta quen biết Andy, họ đã cùng nhau ra ngoài câu gái, cùng chia sẻ một cô gái, chia sẻ một cô gái vào thời điểm khác nhau. Họ là kiểu người khi dụ dỗ một cô gái nào đó sẽ triển khai hợp tác kín kẽ với nhau. Đôi khi sẽ có người con gái phù hợp xuất hiện, đặc biệt đối với Andy. Nhưng cuối cùng luôn do sai sót ngẫu nhiên vì một tình huống giới ới đất hời nào đó gây ra chuyện chia tay trong nỗi buồn. Nhưng họ luôn vì đáp ứng nhu cầu bản năng mà không ngừng cố gắng. Được thôi! Hãy để chủ đề của chúng ta quay lại với Tony Toronto. Người này luôn đổ dầu vào lửa vào chính bản thân mình. Cụm từ thường nói của anh ta là "Tôi có thể làm được!". Đây là câu cửa miệng của anh ta. Nhưng sự tình nguyện của anh lại không gây tác dụng trong công việc thực tế chút nào. Điều này giống với việc Andy thám hiểm trên người các cô gái vậy. Họ đều là những kẻ bại trận không thể bỏ qua. Nhưng khi sự việc không phát triển theo hướng Andy tưởng tượng, hoặc khi Andy phát hiện các cô gái đang giở trò với anh ta, câu cửa miệng của anh ta là "Tôi không thể làm như vậy". Lúc này em có thể nhìn ra lực hút khi hai người này câu kết với nhau rồi chứ? Tony Toronto? Mỗi một thành phố có một người phụ nữ. Nhưng Andy Love lại chỉ

có một người.

Người Thụy Sĩ S: Chúng tôi vô cùng xin lỗi phải thông báo rằng ông Andy Love và Tony Toronto đã gặp tai nạn xe cộ trên núi Transylvanian, hiện đang điều trị trong bệnh viện. Nguyên nhân xảy ra tai nạn vẫn chưa rõ. Nhưng theo tiết lộ từ phía cảnh sát Miami, hai chàng trai này đã bị chiếc xe chở khách có bằng lái xe của cô gái Mông Cổ trong đội trượt băng đâm phải. Điểm nghi ngờ hiện tại là, tại sao chiếc xe khách lại đề đi đề lại nhiều lần họ chứ? Trên mặt đường đoạn đường cao tốc này có rất nhiều miếng thịt nát vụn. Các bộ phận trên cơ thể bị nghiền thành nhiều đoạn, có rất nhiều bộ phận bị kéo lê tới nơi rất xa. Thậm chí còn không có cách nào nhận ra được bộ phận nào thuộc về họ từ đồng thịt vụn đó. Các bác sĩ ngoại khoa làm việc trong lĩnh vực chỉnh hình và thú y từ Braxin và Bắc Triều Tiên có ý đồ dùng những miếng thịt vụn từ hai người khách gặp nạn kia ghép lại với nhau để tạo ra một "người" mới. Họ tiết lộ đây sẽ là một thử thách khó khăn đối với họ. Họ hy vọng người họ tạo ra có thể nhìn tương đối bình thường dù anh ta chỉ suy nghĩ khi có "thằng cu", nếu có suy nghĩ thì cũng chỉ suy nghĩ tới việc làm chuyện đó. Trên thực tế, thử nghiệm lần đầu của các chuyên gia đã xuất hiện tình huống loại này. Trước mắt, chúng tôi đang điều tra từ những người bạn của họ, họ muốn tên của "người mới" này là Andy Toronto cũng được, hoặc là Tony Lover cũng được.

Giọng của chàng trai: Tôi thật sự không hiểu nổi tại sao rất nhiều cô gái Thượng Hải thích đeo kính râm trong phòng.

Giọng của cô gái: Anh không phải đang nói em đấy chứ?

Giọng của chàng trai: Anh không phải đang nói em, em không giống họ. Anh rất vui khi thấy đàn ông nhìn em, em đang đeo kính râm.

Giọng của cô gái: Em đeo kính râm là vì em cho rằng mình không xinh đẹp. Cho nên em cần phải đeo kính râm. Em không xinh, chẳng biết phải làm sao để sành điệu.

Giọng của chàng trai: Nếu đàn ông nhìn em, em cho rằng bản thân không xinh đẹp, điều này không đúng. Điều quan trọng không phải ở chỗ sành điệu, xinh đẹp... Điều quan trọng ở chỗ em có nhiều kính râm như vậy, em có nhiều nhãn hiệu và cảm giác như vậy. Cho nên anh phải nói lại một lần nữa. Anh rất vui khi nhìn thấy lúc đàn ông nhìn em, em đang đeo kính râm.

SÁNG SỚM THỨ HAI: MỘT VỊ KHÁCH MỚI ĐỨNG Ở GẦN PHÒNG CHIẾU

Hồng: Hồi những người anh em, chị em yêu quý! Bầu trời lại một lần nữa phô bày đặc tính nổi bật như lòng thiên nga của nó. Chúng ta lại thất bại rồi, điều này ai cũng đều biết. Chúng ta sẽ nhận rõ rằng sau tuổi thanh xuân, gánh nặng đường xa của chúng ta lại càng nặng thêm.

Khuôn mặt Trại Ninh rạng ngời: Phía trước còn con đường rất dài.

Hồng: Phim xã hội đen do Hồng Kông sản xuất thường xuyên xuất hiện cảnh cuối cùng anh bạn thân cầm súng trực tiếp bắn vào đầu một người bạn thân khác.

Trại Ninh: Hoặc là cảnh sát tới, anh hùng với một động tác rất đẹp dùng súng bắn vào đầu mình.

Hồng: Những người yêu nhau thực ra không nên sống cùng nhau. Họ chỉ nên gặp gỡ nhau thôi.

Trại Ninh: Phía trước đang còn con đường rất dài.

Hồng: Tình yêu giữa hai thanh niên làm nghệ thuật có quá nhiều mặt nạ.

Trại Ninh: Tình yêu vốn có rất nhiều mặt nạ, nhưng mặt nạ không phải dùng để lừa dối mà là đi theo cảm giác tốt.

Hồng: Nghe này! Anh là một diễn viên, có khả năng mất cái tôi.

Hồng: Em cũng đã từng trải qua giai đoạn đó.

Hồng: Vấn đề là chúng ta có thể kiên trì được hay không. Một là chia tay hai là cùng chia sẻ hoạn nạn.

Trại Ninh: Thực ra em cũng rất thần bí.

Hồng khóc: Thần bí là một bộ phận của tình yêu.

Trại Ninh: Tình yêu vốn vô thường mà. Ví như có khả năng em chưa làm tốt một khâu, sẽ hủy hoại toàn bộ quá khứ tốt đẹp.

Hồng: Tình yêu rất giống với cuộc xét xử lâu dài. Vô thường giống như cái chết của Bọ Nhỏ. Cho dù em không tình nguyện như vậy nhưng cuối cùng khi nghe kết quả tuyên án, em cũng phải bỏ cuộc.

Trại Ninh: Trong truyện mỗi cô gái có quan hệ với anh đều là em. Họ đều có một bộ phận của em. Họ chẳng qua chỉ là em với những khuôn mặt xa lạ mà thôi. Anh chưa từng cảm thấy mình phản bội em.

Trại Ninh: Nhưng em yêu người khác biệt hoàn toàn với anh, bắt đầu lừa dối, lại còn bị anh phát hiện. Anh chờ mãi tới giờ nhưng em vẫn chưa kể về anh ấy.

Hồng: Ai kia?

Trại Ninh: Em đã từng nói trong cuộc phỏng vấn nào đó rằng "Trước khi tôi gặp anh ấy, tôi rất ngốc nghếch". Kiểu nói như vậy chắc chắn không phải là anh.

Hồng khóc.

Hồng: Em chỉ là nói về sex.

Trại Ninh: Chúng ta đều không thích sex, chúng ta chỉ thích tình dục.

Trại Ninh: Có phải em hơi động lòng phải không?

Hồng: Đâu có.

Trại Ninh: Một chút phải không?

Hồng: Đúng là chỉ một chút thôi, nhưng em sẽ không dừng lại.

Hồng: Chúng ta không cần oán trách. Mọi người cũng không nên oán trách. Oán trách chẳng có chút ý nghĩa gì. Em cũng có những việc giấu anh nhưng lại bị anh phát hiện, anh chỉ là giả vờ ngốc nghếch mà thôi. Mỗi lần phát hiện anh đều rất kinh ngạc và đau lòng. Anh thậm chí còn muốn đánh người nhưng điều đó sẽ trôi qua nhanh, sẽ không quá một buổi tối. Anh nghĩ nếu như có người khiến em cảm thấy vui, hoặc khiến em tìm được cảm giác thăng bằng, nếu như vậy có gì không được kia chứ? Anh nói với mình rằng hãy để anh ta khốn khổ với các cô gái khác đi, còn điều tốt nhất anh ấy dành cho em. Nhưng sao anh lại có thể nói những cô gái đó là em chứ? Anh là kẻ nói dối lẳng mạn. Không có cô gái nào giống nhau cả. Anh đang nói gì vậy?

Trại Ninh: Họ đều thích làm tình. Họ đều yêu anh. Họ đều cố gắng làm tốt nhất.

Hồng: Anh là một người xa lạ.

Trại Ninh: Đúng là con gái! Nếu anh là người xa lạ, thế thì ai là bạn của em?

SÁNG SỚM THỨ HAI: CƠ BẢO NHIỆT ĐỐI BÃI CÁT NHÂN TẠO

Tại Ninh: Có một loại virus tên là Panda sex. Ai mắc phải loại virus này một năm chỉ có hai cơ hội động hớn.

Hồng: Virus xuất hiện trong đám ma Cô em, ai gần nhất với linh hồn Cô em, người đó sẽ nhiễm loại virus này.

Trại Ninh: Có một người Anh, anh ta có khuôn mặt giống như bị thấm mưa lâu ngày. Lần này anh ta tới Thượng Hải vì trong tay anh có công thức giết chết "virus gấu trúc". Mọi người gọi anh ta là tiến sĩ M, tên của loại thuốc này là Andy Lover. Cũng có thể gọi là I am the lover.

Trại Ninh: Virus có thể khiến người ta nhúc nhích.

Hồng: Virus có hình dạng cuộc sống.

Trại Ninh: Virus sinh tồn trong cái chết.

Hồng: Virus là một loại góc độ.

Trại Ninh: Virus khiến người ta hiểu được giới hạn của tình yêu.

Hồng: Virus là một địa điểm.

Trại Ninh: Virus này nhắm vào những người bạn gần gũi.

Trại Ninh: Virus là nghệ thuật. Thế giới này được virus sáng tạo.

Hồng: Virus luôn thay đổi.

Trại Ninh: Chúng cũng giống với chúng ta. Chết ở một nơi này, lại sống lại ở một nơi khác.

Hồng: Chúng ta đều bị virus lấp đầy. Virus chỉ là một danh từ liên quan tới nỗi sợ hãi của chúng ta.

Trại Ninh: Khi virus tồn tại được nhiều năm, chúng ta có thể gọi chúng là "Văn hóa".

Trại Ninh: Nụ cười của em là một loại virus có tên "Tôi không muốn chia sẻ cùng người lạ".

PHỤ LỤC 1

1. Trại Ninh năm 1998

Tôi là một thanh niên không nơi nương tựa như đứa trẻ, rất thành thực và cũng thật bất hạnh. Mẹ tôi nói con người ta cả đời người chỉ có thể làm tốt một chuyện. Mặc dù mẹ tôi là người đàn bà rất chông chênh, nhưng tôi tán đồng cách nói này của bà. Cuộc đời tôi bắt đầu từ một mảnh vỡ thủy tinh. Mẹ tôi ghép những mảnh vỡ này lại với nhau. Hiện giờ công việc này do tôi tiếp tục đảm nhận. Tôi nghĩ mình sẽ kiên cường làm tiếp công việc này. Bởi tình yêu của tôi chính là những mảnh vỡ thủy tinh trong căn phòng.

Kiểu tóc hiện tại của cô ấy càng nhìn càng thấy giống một bù nhìn đau lòng. Nhưng tôi là con bồ câu nhút nhát không dễ dàng gì mới bay vào cửa sổ của cô ấy. Hiện giờ cô ấy ngủ bên cạnh tôi, chiếc chăn mỏng đắp hờ trên bụng. Cô ấy gầy đi rất nhiều. Quen biết cô ấy bao nhiêu năm, tôi có chừng ấy người yêu. Mỗi người trong bọn họ đều là hiện thân của cô ấy. Mỗi năm cô ấy lại thay đổi. Mặc dầu đã rất lâu tôi thậm chí còn không có tin tức gì của cô ấy, nhưng tôi biết khi chúng tôi bên nhau, từng năm tôi lại có cảm nhận khác nhau đối với cô ấy.

Thực ra tôi có thể tìm thấy những thứ tôi cần ở trên người cô ấy, nhưng tôi vẫn muốn chia tay với cô ấy. Thế giới của tôi là chiếc đồng hồ đã lên giây cót. Tôi không biết ai là người lên giây cót. Có lẽ đây chính là thứ người ta gọi là số mệnh. Đồng hồ của tôi đôi khi chỉ về hướng cô ấy, đôi khi chỉ về cái gì khác. Tôi là người nhút nhát vô cùng. Tôi thường xuyên muốn cách biệt hoàn toàn với tất cả người thân, một mình đi tới một nơi thật xa lạ rồi lại quay trở về. Như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy cuộc đời luôn mới mẻ, có thứ chờ khám phá. Điều này giống như một kiểu trượt ngã, dường như như vậy sẽ có thể trả lời mọi thứ. Mỗi lần rời bỏ, tôi đều cảm thấy rất thật. Mỗi lần trở lại tôi đều cảm thấy mất mát cái gì đó.

2. Hồng năm 1998

Trại Ninh tới rồi, sắc mặt tái xám, toàn thân run rẩy. Khi tôi lau bầu anh ấy chảy máu cam, mắt của anh ấy chưa từng ngậy thơ như thế. Điều này khiến tôi bồn loạn. Tôi biết tôi rất vô duyên với ngày lễ tình nhân, nhưng tôi vẫn trộm nghĩ. Tôi muốn có một chiếc máy bay đậu trước cửa nhà. Từ trên máy bay, một người đàn ông bước xuống. Anh ta nói anh ta có thể làm bạn tình, chồng của tôi. Nhưng tôi không thể lý giải tại sao tôi lại chờ đợi sự có mặt của Trại Ninh. Tôi là loại đàn bà bị đàn ông vớt qua vớt lại. Tôi vừa quyết định sẽ không bao giờ chấp nhận tình trạng trên nữa. Tôi nghĩ đàn ông coi tôi là bãi phân chó, nhưng tôi không thể tự coi mình là bãi phân chó được. Đúng lúc đó Trại Ninh tới, lúc đó trời mới hửng sáng. Bên ngoài trời đang mưa to. Khi mở cửa, tôi có cảm giác mình đang nằm mơ vậy. Tôi nhớ lại khoảng thời gian khi tôi mười chín tuổi tới hai mươi tư tuổi, không biết đã bao nhiêu buổi mưa vào sáng sớm nữa, tôi chơi khúc nhạc dờ như phân chó gây choáng tới cực điểm, đau khổ cầu mong Trại Ninh bé nhỏ của tôi hãy trở về. Khi nào anh mới về nhà, ngày mai cũng có thể là vĩnh viễn không về. Trở về đi, trở về bên em. Lúc này là buổi sáng lễ tình nhân năm 98, Trại Ninh một lần nữa trở về, trong tay đang cầm bó hoa đại hái ở sân nhà tôi.

Tôi nói vào nhà đi, vào đi. Anh đứng như vậy giống như ma vậy. Nếu anh có tin xấu gì, đừng nói với em. Nếu anh gặp phải phiền phức gì cũng đừng bảo em giúp anh. Đạo này em mất ngủ triền miên, lại còn

ho nữa. Hôm qua em thậm chí còn muốn nhảy lầu. Em không có khả năng để chia sẻ nỗi buồn với anh. Anh ấy liền nói xin em đừng đuổi anh đi. Anh muốn được ở bên em, anh nghĩ kỹ rồi, anh nhớ em. Tôi liền hỏi lại anh đã nghĩ kỹ chưa? Anh là đồ dối trá! Tôi đâu phải là mẹ anh. Trại Ninh liền nói mẹ anh ấy đã qua đời rồi. Tiếp theo đó anh khóc, trên mặt anh còn vương nước mưa. Anh nói mẹ anh chết ở Nhật, do vậy anh lại hút thuốc phiện ở Nhật. Hiện giờ anh đang cai thuốc, anh muốn ở cùng tôi. Không hiểu đây là thứ logic quái quỷ gì nữa? Trại Ninh là loại người dễ bị kích thích liền tìm thuốc và gái. Lúc chưa bị kích thích mạnh, anh ấy hồi tưởng và sáng tác nhạc, hút thuốc tới mức mắt và tim đánh lộn lẫn nhau, còn khi làm tình với gái làm tới mức đau rát vẫn chưa đạt được cao trào. Anh ấy liền thủ dâm một mình. Anh ấy luôn thủ dâm như vậy. Đôi khi anh ấy nhớ tới tôi, cảm thấy cần tôi. Đã rất nhiều năm qua tình yêu của chúng tôi thực ra rất đơn giản, chính là "sự trở về".

PHỤ LỤC 2

Tôi là anh chàng Trại Ninh nổi tiếng kia.

Mẹ tôi yêu quý nhà thơ người Nga Esenin, cho nên tên tôi là Trại Ninh (âm đọc gần giống với Senin). Đã rất nhiều năm về trước, bạn gái tôi đã đưa tôi vào tiểu thuyết của cô ấy, không những thế cô ấy còn để nguyên tên thật. Lúc đó cô ấy không hề ngờ rằng hai chúng tôi sẽ có ngày đột nhiên "hiến hách".

Trong Tình dục của gấu trúc, các bạn sẽ phát hiện anh chàng Trại Ninh này khác hẳn anh chàng Trại Ninh kia. Nhưng tôi là Trại Ninh. Cô ấy là vợ tôi, là phần mãn nguyện nhất trong cuộc đời tôi. Trên người tôi khắc tên cô ấy. Có lẽ bạn cảm thấy rất trẻ con nhưng từ khi tôi khắc tên cô ấy lên người, tôi đã nhận ra cả đời tôi chỉ yêu một mình cô ấy. Tôi từng là người cô ấy yêu quý nhất. Hoặc cũng có thể bây giờ vẫn vậy.

Thực ra cô ấy không phải là người biết cách che giấu chuyện. Cô ấy luôn muốn bày tỏ những khó khăn. Thực ra cả hai chúng tôi là người như vậy. Trong mắt cô ấy, tôi mãi có vô số những bí mật nhỏ. Tôi hiểu cảm giác của cô ấy. Nhưng tôi không biết cách tiết lộ bí mật của tôi. Tôi không biết cách tiết lộ những bí mật của tôi với bất kỳ ai.

Về chuyện của hai chúng tôi, bất luận cô ấy che giấu thế nào đi nữa, cô ấy vẫn đang viết về chúng tôi. Ví như cô ấy viết về sex, luôn đột nhiên xuất hiện một cột sáng chói lọi. Cột sáng chói lọi đó chiếu sáng hiện thực, chiếu sáng cả hư cấu.

Nửa năm trước, sau đám tang của bạn thân chúng tôi, tôi đã cầu hôn cô ấy.

Sau đó cô ấy nhìn tôi, cặp mắt như mắt mèo của cô nhìn tôi rất lâu.

Bầu trời sao vào thời điểm đó bỗng dưng trở nên lồi cuồn hơn thường ngày, thần bí tới mức không dám phân biệt. Vốn cũng không nên như vậy.

Tôi lại nói tiếp, Thứ hai bọn mình đi đăng ký, sau đó mua vé máy bay đi Miami.

Cô ấy nói, Được thôi.

Sau đó chúng tôi cùng nhau đi một số nơi.

Trước khi đi, cô ấy đã chuẩn bị rất nhiều băng trắng.

Rất nhiều năm trước cô ấy đã có một thói quen, thích đi tới đâu đều mang một chiếc máy ghi âm màu xanh da trời. Lúc vui, cô ấy thường ghi lại những cuộc nói chuyện của bạn bè xung quanh. Dường như làm vậy khiến cô ấy không sợ người khác ghi lời cô ấy. Hoặc cũng có thể làm vậy khiến cô không sợ hãi vào ngày hôm sau không nhớ nổi mọi chuyện tối hôm trước. Tóm lại cầm theo một cái máy ghi âm khiến cô ấy có cảm giác an toàn. Mặc dù máy ghi âm cũng như băng của cô luôn xảy ra sự cố vào thời điểm quan trọng. Nhưng cô chưa từng nghe những băng đã ghi xong.

Trước khi đi, cô còn tìm ra một đoạn văn tôi đã viết rất nhiều năm trước. Cô ấy muốn tôi đọc, tôi liền đọc to. Cô ấy liền ghi âm lại. Sau đó cô ấy đọc một đoạn và cũng ghi lại.

Tôi chưa đặt bất kỳ câu hỏi nào đối với hành vi của cô. Cô ấy không phải là loại nhà văn bất cứ lúc nào đều cảm thấy sắp sụp đổ. Tôi không nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi chuẩn bị băng xong, cô ấy liền đề nghị chơi trò chơi "Bịa chuyện".

Chúng tôi đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện lớn. Ví như cai thuốc, vô số những lần sụp đổ tinh thần, cùng nhau quay phim... Chúng tôi luôn tận hưởng những sự việc tốt đẹp nhất, những cảm giác đẹp

nhất, những lĩnh ngộ quý báu nhất. Chúng tôi biến thành một người ở rất nhiều nơi. Cảm giác này phần lớn thời gian mang tính tích cực và thú vị. Nhưng cũng có thời điểm khiến hai chúng tôi đều thấy không biết phải làm sao, thậm chí còn cảm thấy sợ. Khi cô ấy đề nghị chơi trò "Bịa chuyện", tôi biết cô ấy muốn nói chuyện rõ ràng với tôi. Đây là trò chơi được phát minh trên giường rất nhiều năm trước của chúng tôi. Cô ấy là nhà văn, cô ấy thích hư cấu. Trò chơi này là biểu tượng của tình yêu chúng tôi. Khi chơi trò này, chúng tôi thường không rời khỏi phòng ngủ trong mấy ngày. Khi chúng tôi không có cách nào sử dụng hình thức thông thường để hiểu được một số vấn đề nào đó, chúng tôi sẽ cùng nhau chơi trò "Bịa chuyện".

Hiện thực luôn kỳ quặc hơn những điều tưởng tượng. Tôi không biết những kiếp trước chúng tôi có quan hệ gì. Nhưng trong kiếp này sự đam mê của chúng tôi sao lại phức tạp thế. Tuy đã ở cùng nhau nhiều năm nhưng chúng tôi vẫn bị căng thẳng, hồi hộp. Không hiểu tại sao nữa?

Lúc đó là buổi tối thứ sáu, tối đó chúng tôi đã đi rất nhiều nơi. Chúng tôi ngủ ít vô cùng, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài hoặc ở trên xe. Trò chơi "Bịa chuyện" vẫn tiếp tục không dừng lại. Thiết bị ghi âm của cô ấy cũng không xảy ra sự cố gì. Tối chủ nhật, cuối cùng chúng tôi cũng không nhìn được thêm. Chúng tôi bắt đầu hút thuốc lá, không những thế còn uống một đồng rượu. Sáng thứ hai chúng tôi quyết định chia tay. Điều bất ngờ rằng tôi là người đề nghị.

Chia tay dường như là chuyên ngành của tôi. Cả quãng tuổi trẻ của tôi dường như bị khoảng không gian và thời gian không thể kịch tính hơn định nghĩa.

Tôi cảm thấy đây là lần đầu tôi chia tay thực sự. Xem ra bình thản tới mức hồ đồ.

Lúc cô ấy lấy những chiếc băng đã ghi âm làm quà tặng cho tôi, tôi hoàn toàn không phát hiện ra cô ấy đã vừa ghi vừa biên tập lại nội dung. Mãi tới mấy tháng sau, khi tôi lấy từng chiếc đĩa ra nghe, tôi mới bắt đầu nghi ngờ lúc ghi âm cô ấy đã nghĩ kỹ chuyện chia tay với tôi.

Dường như tôi đột nhiên phát hiện thực ra phần lớn mọi người không có khả năng yêu người khác, cũng không có khả năng sống cùng người khác. Con người có quá nhiều tật xấu như vậy, không có sự hiểu biết giữa người này với người kia. Nhưng tình yêu luôn kết thúc trong bóng tối. Mọi sự kết thúc đều dùng hình thức trong bóng tối.

Tôi có thể xác định Hồng nhận rõ mọi việc trước tôi. Cũng có thể cô ấy nhận ra điều này vào thời điểm tôi cầu hôn cô ấy.

Tình yêu giống như cuộc chiến tranh lạnh. Những người đang yêu bỗng chốc đều là gián điệp. Gián điệp đều là cao thủ thể hiện vẻ bề ngoài. Ở đây không có bất cứ một sự việc nào có thể được xác định. Bạn vĩnh viễn không biết được đối phương có đang diễn kịch không. Bạn nhìn bản thân bạn, thực ra bạn cũng luôn diễn kịch. Bạn luôn phải đoán đối phương. Những tiểu tiết trong ký ức càng nhỏ vụn càng bị lấy ra phân tích. Nhưng tất cả mọi phân tích đều rất phiền diện, không có ý nghĩa. Thành phố này có bao nhiêu ô cửa sổ đang sáng đèn thì sẽ có bấy nhiêu trái tim tan vỡ. Chúng ta đều không nhận ra phương hướng, chúng ta lạc lõng trong cánh đồng hoang đầy những tấm gương.

Từ đó, chúng tôi không gặp lại nhau nữa. Nghe nói cô ấy đã làm tất cả những gì có thể để khiến bản thân sụp đổ, khiến bản thân càng yếu đuối thêm. Nghe nói cô ấy thực sự rất nhớ tôi.

Tôi biết chỉ cần cô bằng lòng, cô ấy vẫn có thể thắp sáng sự hoang tưởng của tôi trước khi bình minh chói lọi. Chúng tôi đã từng rất nhiều lần âu yếm nhau vào những buổi bình minh lạnh giá. Chúng tôi vẫn

yêu từng giọt nước mắt thần bí của nhau. Nhưng dù gì chúng tôi cũng rất yêu nhau, mọi mối quan hệ đều giống như diễn kịch vậy, không chân thật, không hợp lý và cũng chẳng vui vẻ.

Khi tới sinh nhật của tôi, cô ấy từng tặng tôi một gong kính nhỏ màu trắng, gong kính được viền bằng một tờ giấy trắng. Trên trang giấy đó, cô ấy viết mấy hàng chữ: Cố gắng sống tốt, đừng uống rượu, đừng khóc, cũng đừng tới tìm em.

Tôi cũng đã từng trở lại căn phòng 804 trong nhà hàng quốc tế, qua ánh sáng nhảy nhót trên màn hình tivi cỡ bự in trên cửa sổ, một lần nữa tôi lại nhìn thấy cô ấy. Ánh mắt của cô xa vời với dục vọng, cô ấy là diễn viên tôi yêu nhất. Lần này, cô ấy mang vết đen rời khỏi tôi.

Nhưng tình yêu của tôi luôn không hoàn hảo như vậy. Hy vọng tôi có thể nằm mơ, mãi tới khi chạm vào linh hồn cô ấy trong giấc mơ.

Những chiếc băng ghi âm này là lời ca cứu vãn tình yêu đầu, là bóng tối trước bình minh.

Chúng rất đáng quý.

Chúng tôi từ đầu tới cuối tìm người có ý nghĩa trong cuộc đời.

Nghĩa của câu mọi đứa trẻ ngoan đều có kẹo ăn là mỗi đứa trẻ cuối cùng đều có được chân lý.

Việc lắng nghe và chỉnh lý lặp đi lặp lại những chiếc băng này hẳn có ý nghĩa cứu vãn.

Nội dung ghi âm phần lớn là những cuộc đối thoại khi đang chơi trò "Bịa chuyện" mấy hôm trước của chúng tôi. Nhưng nội dung phần lớn cuộc đối thoại của chúng tôi là những vai diễn được chúng tôi bịa ra đang nói chuyện với nhau. Còn có những cuộc đối thoại của những người xung quanh được chúng tôi ghi lại. Tôi đã tiến hành biên tập lại những cuốn băng đã được cô ghi tiêu đề và sắp xếp. Tôi đã bổ sung tất yếu nhưng rất ít. Tiêu đề phần lớn đều là thời gian và địa điểm lúc đó. Tôi xóa những cuộc đối thoại không rõ và những câu thừa. Tôi còn xóa những nội dung thực ra không có liên quan tới nhau, và những cuộc đối thoại khi chúng tôi đang làm tình. Ghi tên tôi lên từng chương, là việc tôi tự viết lên sau đó. Tôi từng gửi phần nội dung này cho cô ấy. Cô ấy cũng viết một đoạn lấy tên cô ấy là tiêu đề chương rồi gửi lại cho tôi. Trước khi chúng tôi đi, hai đoạn văn đọc trong bếp hiển thị theo số thứ tự cô ấy làm, được sắp xếp vào phần cuối tất cả những tư liệu cô ấy gửi cho tôi.

Bãi biển phía bắc Thượng Hải ngày 26.5.2008

Âm nhạc: It's No Good - Depeche Mode

19.9.2008